

MODLITEBNA NA ULICI AZUSA

Frank Bartleman

V této knize je pro čtenáře živě a písemně zpracována zpráva o probuzení na ulici Azusa, která se stala základnou nebo původem mnoha důležitých rysů, kterými se vyznačuje současné charismatické hnutí. Autora této knihy považují za jednoho z našich nejlepších soudobých historiků na toto téma. Jen před několika lety, Vinson Synan a já jsme stáli na skromné stavební parcele na ulici Azusa, nyní obklopené mrakodrapy, které se tyčí k nebi, když můj filmový štáb se snažil zachytit příběh dvou pozůstalých lidí (jeden z nich už zemřel) o vylití Ducha svatého na začátku tohoto století.

V současné době se pozvedá obrovská vlna zájmu mezi mnohými vedoucími všeobecně uznávaných a charismatických skupin, uchovat tento stavební pozemek na ulici Azusa jako historickou památku o probuzení. Cílem je požádat o odkoupení tohoto pozemku a vybudovat zde malou modlitební kapli. Studenti z Melodyland School of Theology se nabídli, že by zde pořádali svá shromáždění a obsluhovali by ji služebně po čtyřadvacet hodin denně jako místo modlitby. Filmové klipy a literatura (včetně této knihy) a ještě možná staré piáno, na které se hrálo na Bonnie Brae, zde bude také umístěno. Modlíme se, aby se mnohých lidí dotkl Bůh a přispěli na tento projekt. Melodyland's Charismatic Clinic si zvolil jako téma pro rok 1981 probuzení na ulici Azusa, kdy Azusa Street oslaví sedmdesáté páté – diamantové výročí.

V nedávné době mě zaujalo, když mi někdo ukázal staré složené noviny s velkými pěti palcovými titulky o velkém zemětřesení v San Franciscu. Tyto stejné noviny o stránku dále informovaly ve své vedlejší rubrice o „dalším zemětřesení“ – o kterém málokdo věděl, ale o kterém se pak dozvěděl celý svět – při Azusa probuzení. Možná, že jeho rozsáhlý obsah v této knize způsobí další obrovské otřesy probuzení v těchto bouřlivých dobách.

Ralph Wilkerson, Pastor
Melodyland Christian Center

Frank Bartleman
s předmlouvou Vinsona Synana

BRIDGE PUBLISHING, INC.
S. Plainfield, NJ

Biblické citáty jsou uvedeny podle těchto překladů:

kral. – kralický (1613)

E – ekumenický (1985)

NS – Nová smlouva, překlad KMS (1994)

Azusa Street Frank Bartleman

Tato malá kniha je věnována mnohým drahým duším, které měly to privilegium vidět a zakusit společně s autorem začátky požehnání „pozdního deště“ při vylití Ducha ve staré „elektrárně“, Azusa Street Mission. Píšu ji v naději a při modlitbě, kdyby se ztratila, aby obnovila vizi těch, na které s námi sestoupila Boží sláva v „bývalém domu“ požehnání a také, aby posloužila jako malý sdělovací prostředek a bylo o ní řečeno „budoucí generaci.“

FRANK BARTLEMAN

Los Angeles, Calif.

Duben, 1925

Obsah

1. kapitola: Zkoušky a požehnání. Probuzení začíná.....
2. kapitola: Pastor Smale se vrací z probuzení ve Walesu.....
3. kapitola: Oheň sestupuje na starou modlitebnu „Azusa“ Mission. Zemětřesení v San Franciscu.....
4. kapitola: Shromáždění na Eighth a Maple Street, a ještě dál.....
5. kapitola: Ohnivý pruh z Kalifornie do Maine a zpátky.....
6. kapitola: Druhá cesta k Atlantskému oceánu a nazpět. Sváteční dny moci.....
7. kapitola: Návštěva Havaje. Vulkán Kilauea.....
8. kapitola: Služba bratra Durhama v Los Angeles.....
9. kapitola: Jiskřičky od kovadliny.....
10. kapitola: Prosba za jednotu.....

Azusa Street je úplným a nezkráceným novým vydáním Bartlemanovy historie z roku 1925, kterou nazval How „Pentecost“ Came to Los Angeles – How It Was in the Beginning (Jak přišly „Letnice“ do Los Angeles – Jako tomu bylo na počátku). Byl k tomu připsán pouze úvod a dodatky.

Zkrácená verze knihy byla vydána v roce 1955 pod názvem „Another Wave Rolls In“ (Další vlna lidí zmítajících se po zemi).

Azusa Street je vydána na památku sedmdesátého výročí začátků historické Azusa Street Mission, která byla otevřena v dubnu roku 1906. Doufáme, že přepis této knihy pomůže udržet letniční plameny v tahu ohně, dokud se

nevrátí Ježíš.

Vinson Synan
červenec 1980 Oklahoma City, Oklahoma

ÚVOD

FRANK BARTLEMAN A AZUSA STREET

Vinson Synan

Jen málo událostí ovlivnilo dějiny soudobé církve jako slavné probuzení na ulici Azusa v letech 1906-1909, které vyústilo v celosvětovou letniční obnovu ve dvacátém století. Z tohoto probuzení vyrostlo hnutí, které v roce 1980 má přes 50 miliónů členů v mnoha církvích a misiích v každém národě světa. Kromě letničních, je zde velký počet charismatiků v každé denominaci, jejichž předchozí činnost navazuje, alespoň z menší části, na duchovní dědictví ze shromáždění na Azusa Street.

Hlavními postavami a místy v probuzení na Azusa Street byli učitel Charles Parham, kazatel William J. Seymour, město Los Angeles, novinář Frank Bartleman a budova Azusa Street Mission. Na této krátké dvou blokové ulici v centru Los Angeles, 312 Azusa Street se stala nejznámější adresou v charismatických a letničních dějinách.

Třebaže Charles Parham se nezúčastnil začátků probuzení na ulici Azusa, v mnoha ohledech byl „teologickým otcem“ této události. Bývalý metodistický duchovní služebník z Kansasu, Parham, začal v roce 1898 vést „Uzdravovací dům“ v Topece, kde zval studenty ke studia Písma v malé biblické škole. Studenti nemuseli platit školné, ale museli „žít vírou.“ Parham vyučoval standardní nauky hnutí svatosti, které v jeho době byly běžně známé, jako ospravedlnění vírou, posvěcení jako druhé dílo milosti, Boží uzdravování a Kristův druhý příchod před tisíciletým královstvím. V roce 1900 měl asi 40 studentů, kteří navštěvovali rozlehlý do poloviny rozestavěný obytný dům, který byl známý pod názvem „Kamenný letohrádek“ na okraji Topeky.

V roce 1901, jedna z Parhamových studentek, osmnáctiletá dívka jménem Agnes Ozmanová, byla pokřtěna v Duchu svatém a začala mluvit v jiných jazycích tak, jak Duch dával promlouvat. To bylo výsledkem pilného studia Bible, pokud jde o „důkaz“ přijetí Ducha svatého. Z této zkušenosti Parham odvodil domněnku, že glosolálie (dar jazyků) byl biblickým důkazem toho, že byl někdo pokřtěn v Duchu svatém.

Od roku 1901 do roku 1905 Parham a jeho skupiny „Apostolic Faith“ („Apoštolské víry“) kázaly letniční zvěst na Středním západě a získávaly obrácené kdekoli působily. V roce 1905 se přestěhoval do školy v Houstonu, Texas, kde se přihodily stejné charismatické projevy. Ze školy v Houstonu Parham evangelizoval v celém Texasu a na jihozápadě. V letech 1901–1908 získal více než 25 000 stoupenců v oblasti států Missouri až Texas. Jeho misijní stanice „Apostolic Faith“ byly ještě méně na sobě navzájem nezávislé než charisma a vyučování jejich zakladatele, proto se Parham zarputile stavěl proti jakékoliv církevní organizaci.

V Houstonu začal navštěvovat Parhamovu školu černocho, kazatel hnutí svatosti, William J. Seymour. Navzdory segregáčním zákonům Jima Crowa z Jihu, Seymour začal navštěvovat Parhamovy biblické lekce. Původem byl baptista, pak přestoupil do hnutí svatosti před rokem 1905 a bez problémů přijal hlavní Parhamovo učení, které v tu dobu zahrnovalo pět základních předmětů: ospravedlnění, posvěcení, křest v Duchu svatém s „počátečním důkazem“ mluvení v jazycích, Boží uzdravování a Kristův druhý příchod.

Třebaže Seymour přijal Parhamovo učení o jazycích (glosolálie), nepřijal křest v Duchu svatém. Přesto plášť vůdcovství v začínajícím letničním hnutí se brzy přenesl z Parhama na Seymoura a „místem požehnání“ se namísto Houstonu stalo Los Angeles.

V roce 1906 Seymour přijal pozvání kázat v černošské církvi Nazarene v Los Angeles, kde byla pastorem žena, farářka p. Hutchinsonová. Když přijel do Los Angeles na jaře roku 1906, zjistil, že město má asi 228 000 obyvatel a rozrůstá se co do počtu o 15 procent každým rokem. Mnoho zvláštních náboženství a rozmanitost denominací přitahovaly duchovní pozornost celého města. Los Angeles bylo metropolitní směsicí mnoha národnostních skupin, jako byli Mexičané, Číňané, Rusové, Řeci, Japonci, Korejci a anglo-američtí obyvatelé.

Duchovní život města ovládl Joseph Smale, jehož velká First Baptist Church se změnila v „New Testament Church“ díky velšskému probuzení, které v té době bylo vidět i v Los Angeles. Další důležitou osobou, která měla značný duchovní vliv na celé město byl Phineas Bresee, který založil Pentecostal Church of Nazarene v roce 1895 a snažil se zachovat učení svatosti, které pomalu v Metodistické církvi zanikalo, v denominaci, kde sloužil jako vedoucí-duchovní třicet let.

Začal sloužit v Peniel Mission v nejhudší části města. Napodobil tak Wesleyeho v předešlém století v Anglii tak, že sloužil v Los Angeles lidem, kteří byli zbaveni základních lidských práv. Jeho nazarenští přívrženci se rychle početně rozrostli, až se stali největší církví hnutí svatosti v Americe.

V černošské společnosti se během posledních let minulého století velmi rozrostl bohatý společenský a duchovní život ve společenstvích jako byli metodisti, baptisti a církve svatosti, které se scházely v prostředí černošské společnosti, která byla situována kolem ulice Bonnie Brae.

Hlavní postavou probuzení na Azusa Street byl zcela nepochybně William J. Seymour a bude vždy vzpomínán jako nádob, kterou si vyvolil Pán, aby roznítil celosvětové letniční probuzení. Přesto to málo, co napsal, bylo zachováno pro příští generaci.

Neměli bychom tím opovrhovat, vždyť ani Sokrates nebo Ježíš nezanechali po sobě pro následující generaci hlavní texty knih, které by napsali vlastníma rukama. Sokrates měl svého Platona, který zapsal jeho rozmluvy, zatímco Ježíš měl čtyři evangelisty: Matouše, Marka, Lukáše a Jana. Seymour měl svého Franka Bartlemana.

Byl to Bartlemanův deník a články, které uveřejnil v tisku, které vydávalo nakladatelství církve svatosti, a ve kterém sepsal nejcelistvější a hodnověrný záznam toho, co se stalo na ulici Azusa. V pozdějších letech Bartleman nashromáždil své poznámky a články ze svého deníku, o kterých psal do různých novin a vydal je v knižní formě.

Z této knihy, kterou nazval How „Pentecost Came to Los Angeles, je cítit vzrušení o událostech, které se staly ve staré misijní modlitebně na ulici Azusa. Bartleman už od začátku přisuzoval letnicím v Los Angeles velký historický význam. Od prvního shromáždění, které navštívil v dubnu roku 1906, pocíťoval, že výsledkem toho všeho bude celosvětové probuzení.

V mnohých ohledech celý Bartlemanův život byl věnován dílu, v němž připravoval a uveřejňoval články o shromážděních na ulici Azusa. Je velmi pravděpodobné, že bez jeho zpráv, by se letniční hnutí nerozšířilo tak rychle a tak daleko, jako se už stalo. Jeho noviny nejen informovaly svět o letničním hnutí, ale z větší míry ho pomáhaly také vytvářet.

Narodil se v roce 1871 v hrabství Bucks, Pensylvánie, otcí, který byl původem Němec a římsko-katolík a matce, která pocházela z Anglie a byla vyznavačkou kvakerů; vyrůstal na farmě, kde jeho prvním zaměstnáním bylo orat půdu. Zatímco měl strach ze svého přísného otce, radoval se z láskyplného vztahu se svojí matkou. Od svých ranných let trpěl mnoha nemocemi. Podle jeho vlastních slov byl „celoživotním poloinvalidou“, který „vždy žil pod hrozbou smrti, která mu byla v patách.“

V Krista uvěřil v říjnu roku 1893 v Baptist Temple ve Filadelfii, kde byl pastorem známý kazatel Russell Conwell, autor velmi známého evangelijního díla Acres of Diamonds (Akry diamantů). Když Conwell pokřtil dvacetiletého Bartelmana, nabídl mu, že mu zaplatí výdaje za seminář, který by šel studovat. Bartleman odmítl a vysvětlil to tak, že řekl: „Vybral jsem si namísto populárního placeného místa za kazatelnou pokorný život v chudobě a utrpení... Zvolil jsem si ulice a chudé městské čtvrti za svoji kazatelnou.“

V té době dostal povolení kázat od Temple Baptist Church a rozhodl se „důvěřovat Bohu“, pokud šlo o jeho tělo. Pak zasvětil celý svůj život nauce o Božím uzdravování. Touha kázat, byla obrovská. „Evangelium bylo jako oheň v mých kostech, který ve mně hořel po celý den,“ napsal mladý služebník.

V roce 1897 Bartleman odešel z duchovní služby u baptistů a spojil svůj osud s hnutím svatosti. Pak se na kratší dobu připojil k Armádě Spásy v Johnstownu, Pensylvánii, předtím než ho zbavil všech iluzí jakýsi kapitán, což ho přimělo, aby z Armády odešel. Později odcestoval do Chicaga, aby začal studovat na Moody Bible Institute.

Nicméně, Bartleman nestudoval v Chicagu dlouho. Měl toulavé boty. Brzy nato se objevil na „evangelizačním vagóně“, na kterém podnikl svoji první cestu na Jih. Zde se přátelil s černochoy navzdory zděšení všech bílých obyvatel Jihu. Toulavý život ho občas deprimoval. Na své druhé cestě po Jihu v roce 1899 se jednou dostal do takového zoufalství, že chtěl spáchat sebevraždu. Později se však cítil natolik dobře, že se oženil.

V roce 1900 se oženil se slečnou Ladd, vrchní správkyní školy pro bývalé prostitutky v Pittsburghu, Pensylvánie. Prožil také svůj první duchovní projev „křičení a skákání“, i když předtím žil spíše „mnišským životem.“

Když se oženil, Bartleman byl uveden do duchovní služby ve Filadelfii v určité „letniční spojitosti“ – tento termín odmítá více rozebírat. Tato skupina byla asi jedna z malých společenství hnutí svatosti v tehdejší době, kde bylo populární používat slovo „letniční“ v jejich názvu, které se týkalo druhého požehnání po posvěcení skrze křest v Duchu svatém (bez jakékoli zmínky o darech jazyků).

V jeho manželství nastalo období, během kterého se přidal k Wesleyan-Methodist Church a byl ustanoven za pastora ve městě Corry, Pensylvánie. Tato služba byla pro Bartelmana nešťastnou zkušeností, protože zjistil, že tato církev nebyla podle jeho úsudku „ani trochu duchovní“, ale spíše typu „odpadlých svatých ovcí.“

V tomto období Bartleman prožil několik mystických projevů, když zakusil křičení a skákání o několik měsíců dříve. Při stanovém shromáždění pocíťoval „elektrické šoky“ až do takové míry, že omdlel. Později, když byl jeho kůň

uzdraven po modlitbě, satan na něho zaútočil v noci v jeho pokoji, protože ho chtěl „zničit“. Ježíšovo jméno, které bylo vyřčeno, přinutilo satana, aby se dal na útěk. Když byl zázračně uzdraven, prožil také zkušenost, když „byl poražen Duchem“ jeden a půl hodiny před shromážděním, kde kázal.

Když ho tchán pozval, aby přijel na episkopální-metodistickou konferenci do New Yorku, Bartleman odmítl. Zatímco v této době Metodistická církev začala upadat po citové stránce a přestávala se vyznačovat svatou zbožností, Bartleman se vydal opačným směrem. Označil Metodistickou církev za „mrtvou a zkompromitovanou.“

Když odešel z Wesleyan-Methodist Church v Pensylvánii, upřel svůj pohled směrem na Západ. Pracoval v různých zaměstnáních, vydal se na cestu se svojí ženou a jejich nově narozenou dcerou do Colorada v Kalifornii, kde se chtěl usadit.

V Denveru začal spolupracovat s Almou Whiteovou, vedoucí církve „Ohnivý sloup“ („Pillar of Fire“), malým společenstvím svatosti, jehož zvláštností byl „svatý tanec.“ Právě zde byl Bartleman „vyléčen z veškerého výstředního horlivého uctívání nebo vyznávání.“

Když byl v Coloradu, Bartleman pokračoval ve své duchovní službě, která se pro něho stala celoživotní misíí, když působil v chudých městských čtvrtích mezi alkoholiky a prostitutkami. Většinu své práce vykonal v misijních záchytných stanicích hnutí svatosti, které byly situovány v centrech velkých měst v každém státě.

Pocítil také, že by měl tisknout a rozdávat traktáty jako součást jeho služby. Kromě toho, že rozdával traktáty, Bartleman často maloval úryvky z Písma na mosty, skály podél dálnice nebo na další veřejná místa. Díky těmto svým aktivitám se občas dostal do křížku se zákonem. V roce 1902 byl uvězněn v Boulderu ve státě Colorado za malování úryvků z Bible na skalách kaňonu poblíž města. Kromě těchto aktivit, nezdolný evangelista cítil, že je veden Duchem, aby kázal v každém salónu a veřejném domu v každém městě, které navštívil. V Denveru to zahrnovalo více než sto salonů.

V roce 1904 Bartleman konečně dosáhl svého cíle: Kalifornie, kde prohlásil: „Konečně jsme dosáhli ráje.“ Jeho první zastávka byla v Sacramentu, kde byl okamžitě pověřen, aby vedl Peniel Mission, misijní útulek hnutí svatosti v centru města. V jeho práci v Penielu se mu nedařilo, „kvůli nevhodným pracovníkům“ a agresivnímu přetahování nově obrácených od misijních stanic „Burning Bush“ („Hořící keř“) a „Pillar of Fire“.

Když Bartleman opustil Peniel Mission, pokusil se v zoufalém pokusu znovu vstoupit do pastorační služby. Pokus získat povolení od Wesleyan-Methodist Church, tak stejně jako žádost na pastorači v Church of the Nazarene u Phinease Breseeho skončilo neúspěchem. „Žádné místo k dispozici“ byla odpověď Breseeho.

Zoufalý Bartleman začal pracovat v kterémkoliv zaměstnání, které se mu podařilo sehnat: malování, sběr jablek, řezání dřeva, atd. Situace se tak zhoršila, až se jejich druhé dítě narodilo v útulku. Vedoucí tohoto útulku bezmocného evangelistu odmítli a nedovolili mu, aby zde mohl na nějakou kratší dobu přečkat se svojí ženou a dítětem. Později jeho žena byla donucena, aby hledala jídlo v odpadkových koších. Nemohli si dovolit slušné oblečení, prsty jim lezly z bot.

V prosinci roku 1904 Bartleman odjel ze Sacramenta do Los Angeles, kde byl předurčen proto, aby uveřejnil některé z nejdramatičtějších událostí, které se staly v dějinách církve. „Duch nás vedl do Los Angeles, abychom se stali svědky vylití „pozdního deště“, napsal později ve svém životopise *From Plough to Pulpit, Z Maine to California* (Od pluhu za kazatelnu, Z Maine do Kalifornie).

V Los Angeles Bartleman okamžitě vstoupil do Peniel Mission na ulici South Main, kterou založila a vedla Manie Fergusonová, autorka chvalozpěvu „Blessed Quietness („Požehnaná svatost“). (P. F. Bresse pracoval ve vedení misijní stanice Peniel předtím, než založil Church of the Nazarene roku 1895).

Bartlemana čekalo v Los Angeles jen strádání a tragédie. Chudoba, nemoc a smrt jejich nejstaršího dítěte, „královny Ester“, v lednu roku 1905, zanechaly kazatele a jeho ženu, která byla stížena zármutkem, v úplné beznaději, avšak byli ještě více odhodláni naplnit svoji službu ve „městě andělů.“

Během roku 1905 Bartleman spolupracoval v Los Angeles s různými církvemi a misiemi svatosti. Avšak mnohé církve svatosti se uzavřely k jakémukoliv novému probuzeneckému „větru“, který začal foukat. Bartleman píše varovným způsobem ve svém deníku „o některých církvích svatosti (převážně, co byly v té době), že budou překvapeni, až zjistí, že je Bůh vynechal. On bude působit prostřednictvím takových nádob, které se mu vydají. Musí pokořit sami sebe, aby je navštívil Svoji přítomností.“

V roce 1905 v Los Angeles projevovaly největší známky probuzení metodistické a baptistické církve, především Lake Avenue Methodist Church v Pasadéně a First Baptist Church v Los Angeles, kde byl pastorem Frank Smale.

Probuzení ve Smaleho církvi se rozšířilo po zprávách o velkém velšském probuzení v letech 1904–1905, které vedl Evan Roberts. Protože se Smale vydal na cestu do Walesu a Bartleman si několikrát vyměnil korespondenci s Evanem Robertsem, ukazuje to na přímou spojitost mezi Božím hnutím ve Walesu a letničním vylitím Ducha svatého v Los Angeles v roce 1906.

V té době začal Bartleman také psát články do křesťanských novin. Jeho zprávy z Los Angeles byly převážně

tisknuty a uveřejněny v týdenících Way of Faith, Jižní Karolína a God's Revivalist v Cincinnati, Ohio. Z těchto velmi vlivných týdeníků Bartlemanovy příběhy byly znovu uveřejněny v dalších křesťanských časopisech v celém národě. V roce 1906 se Bartleman stal v kruzích hnutí svatosti uznávaným a spolehlivým zpravodajem, jehož články zdůrazňovaly potřebu duchovní obnovy mezi všemi křesťany, ale obzvláště mezi přívrženci hnutí svatosti. Dostal se tak do strategické důležité pozice, ze které pak mohl výstižným způsobem zachytit duchovní atmosféru v Los Angeles před probuzením na Azusa Street a sdělovat zprávy o historických událostech, které se staly poté, co se začala konat shromáždění v roce 1906 na ulici Azusa.

Zprávy o probuzení na Azusa Street jsou zapsány v Bartlemanově knize, kterou vydal v roce 1925 pod názvem How „Pentecost“ Came to Los Angeles – How It Was in the Beginning. Tato kniha byla napsána několik let po těchto událostech, které se staly v letech 1906-1909 a byla zkomponována dohromady s autorovým deníkem a výňatky z článků, které uveřejnily křesťanské noviny.

V této knize Bartleman vnáší sám sebe do příběhu jako jednu z hlavních postav událostí, které se staly na ulici Azusa. Třebaže je pravda to, že Bartleman pomohl vytvářet duchovní ovzduší, ve kterém letniční hnutí v Los Angeles začalo vzkvétat, hlavní úlohu sehrál William J. Seymour, pastor Azusa Street Mission.

V roce 1906 Seymoura pozvali, aby kázal v černošské Nazarene church v Los Angeles, kde byla farářkou paní Hutchinsonová. Když Seymour poprvé kázal o „počátečním důkazu“ – teorii o křtu v Duchu svatém, nebyl do Nazarene church víckrát vpuštěn. Vyhozený kazatel byl pak pozván, aby zůstal v domě Richarda Asburyho na ulici Bonnie Brae, dokud se nepřipraví na zpáteční cestu do Houstonu. Avšak Seymour byl předurčen k tomu, aby zůstal po zbytek svého života v Los Angeles, vzhledem k velkému probuzení, které zde začalo krátce potom.

Tato teorie, kvůli které měl Seymour zákaz vstupu do Nazarene church, byla v Los Angeles roku 1906 naprosto nová pro církev hnutí svatosti. Jednoduše řečeno: nikdo nemůže tvrdit, že byl „pokřtěn v Duchu svatém“, bez „počátečního důkazu“, mluvení v jazycích (tak, jako to zakusila prvotní církev na den letnic). Bylo to revoluční učení, které budilo pohoršení, protože ve skutečnosti všichni křesťané tvrdili, že byli pokřtěni v Duchu – evangelikálové ve stejnou dobu při obrácení a lidé z hnutí svatosti v období svého „druhé požehnání“ nebo „úplného posvěcení.“ Vyučování o mluvení v jazycích, které byly důkazem křtu v Duchu svatém, se stalo hlavní částí letniční nauky, přičemž Seymour byl považován za apoštola hnutí. Ačkoliv dosud nemluvil v jazycích, když byl vyhoštěn z Nazarene church, brzy začal v domě Asburyho. Modlitební setkání krátce poté přerostla v pouliční shromáždění před vchodem do domu, která přitáhla stovky dychtivých posluchačů, kteří chtěli slyšet Seymoura a jeho stoupence, jak mluví v jazycích. Po kratší době byly liské davy tak velké, až bylo nutné najít nové místo pro rychle rostoucí skupinu.

Začalo se hledat místo v centru Los Angeles a naskytl se příležitost pronajmout opuštěnou starou budovu na ulici Azusa, kterou Metodistická církev používala jako konírnu a skladiště pro různé účely. V roce 1906 to byla na tehdejší poměry zřícenina, avšak velmi vhodná pro skupinu letničníků, kteří zde v dubnu roku 1906 začali pořádat shromáždění. Bartleman nejprve navštěvoval shromáždění, zatímco se malá skupina letničníků scházela na ulici Bonnie Brae a pak následoval Seymoura do budovy na ulici Azusa. Los Angeles Times poprvé uveřejnily události, které se děly na ulici Azusa v dubnu roku 1906. Nazvaly jazyky „podivínskou bábělí“ a Seymourové přívržence za „sektu fanatiků,“ tak se o tom zmínily Timesy v článku na jejich přední straně, což přilákalo další velké a zvědavé zástupy lidí na shromáždění. „Noviny o nás psaly opovrzhlivě“ řekl Bartleman, „avšak to přitáhlo ještě větší lidské davy.“ Následující text je částí zprávy, kterou uveřejnily Timesy 18. dubna, roku 1906 (viz dodatek A, pokud jde o celý článek).

Vydechují zvláštní zvuky a mlátí hubou vyznání víry, kterým by žádný smrtelník, jak se zdá, neporozuměl – nejnovější náboženská sekta začala působit v Los Angeles. Shromáždění se konají v polozřícené chatrči na ulici Azusa, poblíž ulice San Pedro a zasvěcenci podivínského učení praktikují nejfanatičtější obřady, kážou nejdivočejší teorie a přivádí se do stavů vzrušujícího šílenství v jejich zvláštní horlivosti.

Tato shromáždění navštěvují barevní i bílí a večery jsou v této čtvrti velmi odporné, když je slyšet věřící, kteří volají do nebe a věnují svůj čas tomu, že se zmítají dopředu a dozadu ve vysilujících postojích při modlitbě a ponížených prosbách. Tvrdí, že mají „dar jazyků“ a říkají, že té spleti jazyků rozumí.

Když probuzení pokračovalo během dalšího tří a půl roku v Azuse, shromáždění se konala třikrát denně: ráno, odpoledne a večer. Mluvení v jazycích bylo hlavním středem pozornosti, avšak uzdravování nemocných nebylo ve srovnání s tím o nic pozadu. Zdi byly brzy pokryté berlami a holemi těch, kteří byli zázračně uzdraveni. Po daru jazyků následoval dar výkladu. A jak čas ubíhal, Seymour a jeho přívrženci začali tvrdit, že všechny dary Ducha začaly v církvi znovu plnit svoji funkci.

Brzy bylo zřejmé, že se Seymour stal vedoucí osobností letnic, které zasáhly Los Angeles. Stal se pastorem církve a zůstal jím až do své smrti roku 1929. Navzdory skutečnosti, že Seymour byl černoš, většina jeho

stoupenců byli běloši. Třebaže na začátku probuzení početně převažovali černoši, když byla shromáždění na svém vrcholu, většina lidí, kteří přicházeli, byli bílí. Misijní modlitebna se později stala shromážděním černých, kteří tvořili její hlavní část poté, co běloši založili v Los Angeles po roku 1906 svá vlastní shromáždění. Pokud jde o rasovou diskriminaci, Bartleman nadšeně zajásal a řekl: „Rozdíl v barvě pleti smyla Kristova krev.“

Když probuzení pokračovalo, začalo být patrné, že Bartlemanova úloha v tomto probuzení bude spočívat v tom, že bude informovat křesťanský svět o letnicích, které začaly v Los Angeles. Jeho články přilákaly mnohé křesťany z celé Ameriky a i z jiných zemí. Příběhy o ulici Azusa v časopisech Way of Faith, God's Revivalist a Christian Harvester kolovaly z ruky do ruky.

Kromě Bartlemanových zpráv a negativních připomínek novinářů z Los Angeles, Seymour a jeho vedoucí na ulici Azusa začali vydávat své vlastní noviny, které se jmenovaly Apostolic Faith. Byly zasílány zdarma po celých Spojených státech, komukoliv, kdo chtěl. Vydavatelem se stala bílá žena, Florence Crawfordová, která pracovala v misi na Azusa. Název byl převzat z hnutí Charlese Parhama, které se jmenovalo Apostolic Faith.

V říjnu roku 1906 však byl vztah mezi Parhamem a Seymourem přerušen. Seymour pozval Parhama, jeho „otce v evangelium“, aby kázal na ulici Azusa, ale Parhamovo negativní poselství a pokusy napravit to, co viděl jako zneužití toho, co vyučoval, vedly k tomu, že byl z církve vykázán. Od té doby vznikla mezi Seymourem a Parhamem velká propast, která nebyla nikdy překlenuta.

Nic však nezastavilo neúprosný pohyb celé obnovy, která vycházela z ulice Azusa. Poutníci přicházeli na Azusu ze všech částí Spojených států, Kanady a Evropy. Obratem šířili oheň probuzení do jiných míst na zemi. Ze Severní Karolíny přijel Gaston Barnabus Cashwell, který byl z Pentecostal Holiness Church. Když „ukřižoval“ své rasové předsudky, poprosil černochoy z Azusa Street, aby se za něho pomodlili. Podle jejich očitých svědectví, Cashwell přijal křest a „brzy nato mluvil v německém jazyku.“ O pár měsíců později ve shromáždění v Dunnu, Severní Karolíně a po jeho kazatelské cestě na Jihu, Cashwell přivedl několik jižních denominací svatosti k letničnímu stádu (Pentecostal Holiness Church, Fire-Baptized Holiness Church, Church of God, United Holy Church of America a Pentecostal Free Will Baptist Church).

C.H.Mason vedoucí Church of God in Christ v Memphisu z Tennessee přijel na Azusu v listopadu 1906 a přijal letniční zkušenost. Po svém návratu do své církve, většina Church of God in Christ „zletničňela“. V Birminghamu, Alabamě, M.M. Pinson a H.G. Rodgers, budoucí pilíře Assemblies of God (zorganizovaných v roce 1914), byli pokřtěni Duchem svatým pod službou Cashwella. Když se Florence Crawfordová přestěhovala do Portlandu, stát Oregon, vzala si sebou noviny z Azusa Street, které se jmenovaly Apostolic Faith a pojmenovala podle nich svoji novou letniční denominaci.

Z ulice Azusa se letniční plamen šířil do Kanady pod službou R.E. McAlistera a A.H. Argueho. „Apoštolem letnic“ pro Evropu se stal T.B. Barratt, který zrušil svoji plánovanou cestu na ulici Azusa, když přijal letniční zkušenost v New York City. Když se vrátil do Osla, Norsko, v roce 1906, založil první letniční sbor v Evropě. Pochodeň jeho služby přešla do Švédska, Dánska, Anglie, Německa a Francie. Oheň se také nepřímou přenesl i do Chile, díky službě amerického metodistického misionáře Dr. W.C. Hoovera; do Brazílie tento oheň přišel prostřednictvím služby Daniela Berga a Gunnara Vingrena a do Ruska a dalších slovanských národů skrze službu Ivana Voronaeffa, ruského baptisty z New York City.

Takto se v krátké době z letnic na ulici Azusa stalo celosvětové hnutí Ducha svatého. Pět základních nauk z Azusa Street sloužilo jako normativní učení pro první vlnu letničních. Byly to: 1.) ospravedlnění vírou; 2.) posvěcení a úplné dílo milosti; 3.) křest v Duchu svatém, jehož důkazem je mluvení v jiných jazycích; 4.) Boží uzdravování „jako součást vykoupění“ a 5.) osobní vytržení svatých při druhém Kristovu příchodu před tisíciletým královstvím. Třebaže mnoho „větrů učení“ zaválo na ulici Azusa, Seymour a jeho stoupenci nadále zdůrazňovali tyto nauky po celou dobu této misijní služby.

Po určité době došlo v křesťanském světě k rozdělení, pokud jde o probuzení na ulici Azusa. Třebaže velká část hnutí svatosti přijala probuzení na Azusa jako znamení dlouho očekávaných letnic, za které se lidé modlili, většina křesťanského spektra letniční odmítla. Fundamentalisté odmítli pentakostalismus v roce 1928 a vyloučili všechny letniční z jejich řad. Většina hlavních křesťanských proudů, buď o tomto hnutí věděla velmi málo anebo vůbec nic, nebo ho zamítla jako další herezi mezi „Svaté rejdaře.“

Po sedmdesáti pěti letech můžeme z historického pohledu probuzení na ulici Azusa lépe zhodnotit. V letech 1906-1909, během největšího rozruchu, nebylo možné, aby někdo mohl tyto události a nauky, které se vyučovaly v této misi, objektivně posoudit. Pro ty, kteří byli pokřtěni Duchem svatým a mluvili v jazycích, byla shromáždění předchutí celosvětového probuzení. Ti, kteří Seymourovo učení odmítli, nazvali Azusu Street „špinavou pouliční“ misí, která je odsouzena do věčného zatracení.

Přívalem obvinění a protižalob, které zavířily kolem rozporuplné probuzenecké misie, Seymourem a Bartlemanem nepohnuly. Třebaže rozpoznali ojedinělé určité výstřelky nebo mezi ně nepozorovaně vnikli spiritisti a věštcí,

pokračovali ve svém dílu a dívali se na probuzení jako na začátek historického obrození. Hlavním rysem shromáždění byla četba zpráv z ostatních měst, států a národů, kde se probuzení začalo šířit. Podle Bartlemanova názoru, probuzení které nastalo na Azusa Street, mělo být nepochybně „celosvětového rázu.“

Zatímco Bartleman vychvaloval historický rozsah nového hnutí, v Los Angeles byli i jiní, kteří o tom nebyli zcela přesvědčeni. V prosinci roku 1906, Dr. Phineas Bresee, zakladatel Church of the Nazarene (která byla v té době známá pod názvem Pentecostal Church of the Nazarene) pocítil, že by měl napsat komentář o shromážděních na Azusa pro jejich křesťanský časopis Nazarene Messenger. Když Bresee bydlel v Los Angeles poblíž misie na Azusa, nikdy tato shromáždění nenavštívil.

V článku, který měl název „The Gift of Tongues“ („Dar jazyků“) (viz dodatek C), se postranně vyjádřil o člancích, které Bartleman už poslal do východních nakladatelství z hnutí svatosti: Avšak někteří zasvěcení lidé, kteří mají důvěru vydavatelů na východě Spojených států, dostatečně zajistili uveřejnění toho, co napsali a udělali díky svým bombastickým výrokům z těchto věcí senzaci, a kvůli lidem z velkých vzdáleností a těm, kteří nám o tom napsali, jsme se rozhodli, že by bylo moudré o tom napsat pár řádků. Protože chtěl Bresee utlumit důležitost toho, co se dělo na ulici Azusa v Los Angeles, napsal:

Místně je tomu přisuzován malý význam, ať už jde o jejich množství nebo duchovní sílu. Namísto největšího hnutí v dějinách tak, jak se alespoň prezentují v Los Angeles, jsou nyní tím nejmenším. Mělo to a má to na duchovní život tohoto města takový vliv, asi jako když hodíte malý oblázek do moře...

Nakonec si Bresee uvědomil, že letniční z ulice Azusa si zahrávají s fanatismem a bludařstvím, protože vyučují, že křesťané jsou posvěceni předtím, než přijmou křest v Duchu svatém; křtem, který je darem moci pro toho, kdo žije posvěceným životem, a že prvořadým a nutným důkazem křtu musí být dar mluvení v jazycích, (což nazval) žvatláním, nesmyslným mumláním... ubohými nesmysly.

O věřících z ulice Azusa, nazarénský vůdce řekl:

Existuje méně či více lidí, kteří jsou ve svých prožitcích nespokojeni a kteří nebyli nikdy zcela uspokojeni, nebo se z jejich srdcí vytratilo dílo milosti, kteří se pachtí ve své naději za výstředními nebo zázračnými věcmi, ke své vlastní škodě.

Samozřejmě, že „zázračné jevy“, o kterých se Bresee zmínil, byly ty, jež Bartleman uveřejnil v tisku hnutí svatosti. Jeho názor, že hnutí v Los Angeles nemělo o nic větší vliv, než „oblázek hozený do moře“, byl v úplném rozporu s rychle rostoucími sbory v oblasti Los Angeles a prudkým nárůstem letničních po celých Spojených státech. Na konci se zdálo, že Bartleman byl lepším prorokem než Bresee.

Možná, že Bartlemanův prorocký dar byl výsledkem jeho života a životní dráhy před rokem 1906. Nestranný pozorovatel, napsal živým způsobem o všem, co viděl a neměl averzi ke všemu, co viděl a ke komukoliv, koho posuzoval. Ve svém životě byl svědkem mnoha důležitých událostí a rozhodujících okamžiků dějin křesťanství ve Spojených státech.

Když se připojil k „novému kněžskému řádu“ jako letniční, neměl problémy přijmout mluvení v jazycích jako důkaz křtu v Duchu svatém. Když William Durham z Chicaga kázal o „konečném dílu“ posvěcení, Bartleman stál po jeho boku a s radostí přijal jeho učení. O několik let později, když se objevilo hnutí „jednoty“, se Bartleman spojil s Glennem Cookem a Frankem Ewartem a byl překřtěn „v Ježíšově jménu.“

Když se připojil k tomu, co trinitářští letniční nazvali „Ježíš jen“ a letničním hnutím, ztratil mnoho přátel a bývalých známostí. Nemohl dále psát pro nakladatelství hnutí svatosti nebo letniční; přestal v nich postupně působit, až se stal zcela oddělený kromě jeho kolegů z hnutí „jednoty.“

Po letech, které prožil na Azusa Street, pokračoval ve svých cestách a napsal další knihy, především Two Years Mission Work in Europe... 1912-1914 (Dva roky misijní práce v Evropě). V této knize se píše o zkušenostech, které prožil během jeho druhé cesty kolem světa, kterou přerušila 1. světová válka. Popisuje Evropu na začátku války a to, jak se snažil dostat domů „skrze válečnou zónu“, proto jeho příběhy byly velmi vzrušující a čtivé. Avšak nic neudělal během svého zbývajícího života, co by se mohlo vyrovnat důležitosti jeho zpráv o tom „How It Was in the Beginning“ („Jak tomu bylo na začátku“) na ulici Azusa.

Bývalý evangelista, ačkoli byl nemocen, strávil svá poslední léta v Los Angeles, kde se zapojil do misijní práce – své první lásky. Bartleman se nakonec odmítl připojit k jakékoli založené denominaci. Zemřel tak, jako žil doposud – jako nezávislý. Zemřel v září roku 1935 ve svém milovaném Los Angeles.

V letech 1906-1909 zůstal Seymour jako pastor na ulici Azusa. Když zemřel, Seymourova žena pokračovala ve shromážděních po několik dalších let, dokud se roku 1929 misie nerozpadla. Starou posvátnou budovu nabídli Assemblies of God v případě, že by si přáli ji nadále udržovat jako letniční svatostánek. Vedoucí církve to odmítli, protože „se nezajímali o historické památky.“

Při sedmdesátém pátém výročí probuzení na Azusa Street, které bylo slaveno v roce 1981, je vhodné zdůraznit význam této rozhodující události v křesťanských dějinách. Na začátku tohoto roku bylo odhadnuto, že ve světě je asi 75 000000 letničních a charismatických. To by znamenalo, že přibližně 1 000000 lidí ročně přijalo letnice z Los Angeles v tomto roce od roku 1906.

A opravdu, v roce 1981 letnice nastaly v samotném Římě, když milión letničních katolíků se radovalo ze křtu v Duchu svatém. V roce 1975 se více než 10 000 katolíků shromáždilo v katedrále Sv. Petra v Římě, aby oslavili období letnic. V této pamětihodné bohoslužbě se tito charismatici radovali, když papež Pavel VI požehnal tomuto hnutí. Vyvrcholením bylo, když tisíce lidí při této bohoslužbě začaly zpívat v jiných jazycích.

V roce 1978 se konala podobná bohoslužba v Canterbury Cathedral v Anglii, kde asi 2 000 Duchem naplněných anglikánů a episkopů se zaradovalo v Duchu svatém, když zazněly jazyky a prorocství před posvátným stolcem World Anglican Communion. Arcibiskup Coggin pronesl projev na konferenci a mluvil ohnivými slovy o duchovní obnově v Anglii.

Z Azusa Street do katedrály Sv. Petra a Canterbury je to dlouhá cesta, ale v roce 1981 je zřejmé, že letnice nenastaly jen v Los Angeles, ale také ve všech městech a národech po celém světě.

Poslední kapitola této knihy, která se jmenuje „Prosbu za jednotu,“ zní trochu divně těm, kteří v současné době aktivně působí v hnutích charismaticko-letniční obnovy. Když Bartleman zakusil ve svém životě sektářské spory a rozdělení, a byl vyzrálejší, dospěl k rozhodnutí, že kniha o Azuse Street bude zakončena ekumenickou výzvou po jednotě věřících, kteří žijí v dnešní době, aby byli „jedno tělo“, aby Ježíšova modlitba mohla být vyslyšena, „aby všichni mohli být jedno, aby svět mohl uvěřit“... „že patříme do celého Kristova těla v nebi a na zemi.

„Patříme totiž do celého Kristova těla“ je rčení, které by se možná hodilo pro skupinu věřících, kteří se shromáždili v dubnu roku 1906 v Azusa Street Mission. Nikdy nepatřili mezi organizovanou denominační skupinu. Žádná ze současných letničních denominací, jako jsou Assemblies of God nebo Church of God in Christ, si nemohou výlučně činit nároky na tuto misi. Patří celému Kristovu tělu. Nikdo nemůže tvrdit, že Seymour patřil pouze černochům nebo letničním – patřil celému Kristovu tělu: všem národům, rasám a lidem. Křest v Duchu svatém, který je doprovázen dary a milosti, nepatří jen letničním, ale celému Kristovu tělu... „a těm, které si povolá Pán, náš Bůh“ (Skutky 2:39).

Tato kniha je přetištěna na počest Johnnyho Bartlemana, syna autora, který se narodil v Los Angeles v roce 1906 během nejprobuzenějších shromáždění na ulici Azusa.

Když toto píšu (červen 1980), Johnny pokračuje v otcově službě a pomáhá lidem, kteří se ocitli na dně společnosti, v Christ Faith Mission na ulici Echo v Los Angeles.

1.KAPITOLA

ZKOUŠKY A POŽEHNÁNÍ: PROBUZENÍ ZAČÍNÁ

Autor následujících stránek přijel do Los Angeles, Calif., se svoji ženou a dvěma dcerami, nejstarší bylo tři a půl roku, 22.prosince roku 1904, když pracoval jako misionář na severu Spojených států, zatímco postupně procestoval celý kontinent. (Viz „From Plough to Pulpit,“ cena 50 c; předchozí zkušenosti.)

Když jsme jednoho večera zastavili na ulici S. Main 227 u Peniel Mission, pronajali jsme si na ulici Temple 1055 dva pokoje bez nábytku, které byly na vrchním podlaží, bez tepla a přátel. Měl jsem málo peněz. Sehnal jsem někde nábytek a vařili jsme a jedli pod stanem v zahradě. Bylo chladno a pršelo. Naše nejmladší dítě onemocnělo, ale Bůh ji ušetřil. V této době byla velká žeň, ale dělníků málo; okolo nás bylo nutné udělat mnoho misijní práce, avšak problém byl v tom, jak budou zaopatřeny naše potřeby.

Začal jsem pořádat pouliční shromáždění, ale strážník mě okamžitě zastavil. Neměl jsem povolení, tak jsem začal spolupracovat s úředně povolenými misii. Každý večer jsem sloužil v některém shromáždění a většinu volného času jsem věnoval osobní práci. Žili jsme vírou a neměli jsme žádný plat. Sloužil jsem tímto způsobem Pánu od roku 1893, když jsem uvěřil a brzy poté jsem byl povolán, abych kázal. Žena se mnou byla za jedno.

Od 31. prosince, když jsme přijeli do Los Angeles, jsme dostali pouze 50 centů. Zůstali jsme v bezvýchodné situaci. Byl jsem nemocen kvůli dítěti, ale věřím, že budu žít a dokončím svou práci. Málokdo jde tam, kde jsou lidé

nepřístupní evangeliu, avšak mým úkolem je jít tam, kam ostatní nepůjdou. Zdá se mi, že Bůh může použít jen takového člověka, který nemá ve svém životě nic jiného než Nebe, proto aby mohl vykonat práci, pro kterou je třeba silného jednotlivce. Jsem rád, že mohu být zcela „využit“ pro Jeho službu. Raději se vyčerpám k smrti, než abych zrezavěl; raději budu strádat hladem pro Boha, pokud to bude nutné, než abych byl vykrmen pro ďábla.“ Tímto způsobem můj duch vnímá posvěcení.

2. ledna jsem svědčil a pomáhal v celodenním shromáždění v církvi Heights M.E., poté, co jsem tam přišel pěšky. Protože jsem byl velmi unavený, poprosil jsem Pána, aby mi pomohl najít dopravní prostředek, kterým bych se mohl dostat domů a našel jsem na chodníku pěticent. Pak jsem odjel domů.

Kázal jsem ve Fifth Street Mission, kde měl sbor „Burning Bush“ všechno pod kontrolou. Bůh mě nádherně pomazal, když jsem vyzýval k vyváženosti mezi formalismem a fanatismem. Začali se bouřit. Ježíš byl ukřižován „mezi dvěma zloději.“ Dábel rozděluje Boží dílo přímo uprostřed: buď lidské srdce upoutává na sebe anebo zanechává člověka v pouhé formě nábožnosti a tak svaté žene do obou extrémů a rozbíjí celek. Jsme stvoření, které tíhne k extrémům.

Malá Ester, naše nejstarší dítě, měla záchvaty a zesnula 7. ledna ve čtyři hodiny ráno, aby mohla být s Ježíšem. Trpěla celý svůj život, protože už od narození měla velmi chatrné zdraví. Tentokrát se zdálo, že Boží vůle je, aby si jí Bůh vzal. Byl jsem donucen k tomu, abych se modlil tak, aby byla ušetřena takového utrpení. Cítil jsem, že jí držím naživu svými modlitbami a prodlužuji její utrpení. Bůh ji chtěl, ale nechtěl mi jí vzít násilím. Přiměl mě, abych se jí ochotně vzdal a pak si jí vzal k sobě. Krátce nato vstoupila do nebeské slávy, aniž by dále nějak bojovala. Políbil jsem jí v to ráno, když byla ještě při vědomí a téměř jsem si neuvědomil, že to bylo naposledy. Naše děti nám mizí před očima tak snadno. Starejme se o ně co nejlépe, dokud jsou s námi. Zacházejte s dětmi ohleduplně. Život je pro ně i tak dost těžký, bude nám pak líto toho, až je ztratíme, když už bude příliš pozdě. Pro dětského ducha je vesmír obrovský a plný děsivých zlých sil. Musíme je chránit a pomáhat jim, jak jen můžeme. Manželka prosila v domě jistou ženu, která nebyla zachráněna, aby se smířila s Bohem, zatímco Esterčin duch odcházel; tak velkou měla milost. Doufali jsme, že naše malá rodina nebude narušena předčasnou smrtí někoho z nás. Avšak Bůh to věděl nejlépe.

Následující řádky opisují z mého deníku, který jsem v té době psal: „Malá Ester od nás dnes odešla velmi brzy ráno, aby mohla být s Ježíšem. Andělé ji zavolali a ona jim vyšla vstříc. Odnesli ji a zanechali nás o samotě. Ach, jak nám schází její přítomnost! Avšak nermoutíme se jako ti, kteří nemají naději. Ona je nyní na věčnosti a v bezpečí. Je uchráněna před nepřátelským světem a životem utrpení. Byla příliš křehká pro dlouhou životní cestu v tomto světě a On ji před tím ochránil. Byla tak nevinná, jak jen někdo může být. Velká muka jsou pro ní nyní jen minulostí. Předěšla nás, aby byla uchráněna před zármutkem z loučení. Unikla do bezpečí, zatímco my tady musíme žít dál. Doběhla svůj běh v chladném jitru ranného života a odešla na věčnost. Vyhnula se strastem žáru své životní cesty. Andělé se o ní postarají daleko lépe než my, bude tam nepopíratelně šťastnější. Nezavolal bych jí zpátky kvůli jejímu dobru, ani kdybych mohl. Pohřbili jsme tedy její tělo s úplnou jistotou, že bude slavně vzkříšena. Jednoho dne její nádherný a okouzující oslavený duch se s námi setká s blaženou radostí Nebe u ‚Krásné brány‘. Věříme, že to nebude trvat dlouho.“

Malá Ester byla skutečnou „jitřní slávou.“ Byly to kytičky, které tak milovala. Když ležela v rakvi, předtím než začal pohřeb, položil jsem něžně jednu kytičku do jejího klína. Avšak ona odešla „kde sídlí Bůh a Jeho andělé,“ kde se nebude nikdy cítit „unavená ze světa.“ Byli jsme rádi, že jsme ji měli, ačkoli s námi byla jen na chvíli a pak zarmoutila naše srdce, když zemřela. V nebi je nyní o jednu duši navíc. Jednou budeme také povoláni, až se Ježíš vrátí a bude nám líto těch, kteří zde zůstanou po nás. Budeme se však radovat s těmi, kteří odešli před námi. Zde nám schází jen naši nejbližší. Neměli bychom se snažit zachytit čistou nebeskou melodii, která by nás navěky pohltila před pozemskými zvuky. Neměli bychom tedy alespoň letmo spatřit pohled našich nejdražších zesnulých skrze „pootevřené (nebeské) brány“, protože nás země stejně neudrží. Musíme se na věci dívat z nebeské perspektivy. Pozemské zvuky a duchové jsou tak hrubí a krutí. Nebe je plné lásky, radosti, pokoje a odpočinku. Díky Bohu! Nebude tam už žádný žal ani loučení; žádné prázdné židle, ani hroby nebo rakve.

Sestra Frambesová, pastorova žena z M.E. v Lamanda Parku, California, nám pověděla skutečný příběh, který se v této době přihodil. Tato příhoda se stala před půl stoletím na předměstí města Columbus ve státě Ohio. Stará Auntie Mellingerová, nádherná svatá žena, o které se sestra Frambesová několikrát zmínila, byla svědkem podivuhodné události. V jakési chudé obyčejné rodině měli desetiletou malou dceru. Dítě bylo velmi duchovně vyspělé, avšak onemocnělo tak, že umíralo. Auntie Mellingerová se s ostatními sešla, aby sledovali, jak odchází na věčnost. Brzy poté, dítě se zaujatou pozorností řeklo: „Poslouchejte! Poslouchejte!“ Mohli jak chtěli a přesto nic neslyšeli. Dětské uši uslyšely věci, které nebyly z této země. Přesto však, krátce potom, začaly slyšet nejúchvatnější hudební tóny, které zjevně nebyly z tohoto světa, ale ozývaly se z dálky. Rychle se to přibližovalo a bylo to slyšet čím dál víc, až to nakonec na chvíli utichlo přímo nad domem, kde se shromáždili. Dětská tvář se rozzářila

skutečnou svatozáří slávy, a když Boží přítomnost naplnila pokoj, uvědomili si, že je obklopila skupina nebeských bytostí, a když téměř slyšeli třepot křídel andělů, duch maličké vyšel ze svého hliněného chrámu v úchvatné radosti z vytržení. Nebeská hudba se znovu ozvala a zanedlouho se ztratila v dálce. Andělská kapela se vrátila do Nebeského města a duch dítěte odešel s nimi. „Přijď andělská kapelo, přijď a postav se okolo mě! Ach, odnes mě pryč na svých sněhobílých křídlech k mému věčnému domovu.“

Z deníku Johna Wesleye jsem vybral tuto pasáž, z 29. března roku 1782: „Byl Velký pátek a já jsem přijel do Mansfieldu, abych pomáhal ve shromážděních, které se tam konaly v ten den. Když jsme podávali svátost asi 1300-stům lidem, uslyšel jsem nízký, jemný, vznešený zvuk jako z eolské harfy. Trvalo to asi pět až šest minut a zapůsobilo to na mnohé tak, že nebyli schopni potlačit slzy. Pak to postupně odeznělo.“ Bylo zřejmé, že se na shromážděních podílel andělský orchestr.

Sestra Fergusonová přijela z Peniel Mission, aby nás po Esterčině smrti potěšila, avšak byla donucena k tomu, aby vykřikla, když vstoupila do pokoje: „Proč, vždyť Utěšitel už je zde!“ Neměli jsme žádné peníze na pohřeb, avšak bratr Geo. Studd pro nás koupil od města levný pozemek na Evergreen hřbitově mezi dětskými ploty. Ester leží pochovaná mezi cizími dětmi. Zůstala také tedy malou misionářkou, tak jako byla, když žila.

Nesl jsem rakev, ve které bylo všechno, co zůstalo na zemi po našem maličkém miláčkově na svých kolenou v povoze. Pršelo tak, že nebylo možné, aby moje žena přišla na hřbitov. A tak jsme ji pochovali v temném a bouřlivém dni, abychom počkali na vzkříšení zítřejšího rána, kdy nebudou žádné mraky a zármutek. Jak čistý ranní vzduch to bude! V jaké slávě budou naši nejbližší! Jak potom veškeré stvoření bude zpívat, až se Slunce spravedlnosti objeví s uzdravením na Svých křídlech! Neměli jsme žádný pohřební vůz, ani jsme si nemohli dovolit uspořádat smuteční obřad. Avšak Bůh se postaral jako vždy v našem životě.

Měli jsme dojem, že se naše malá „královna Ester“ narodila „pro takovou dobu, jako je tato.“ (Ester 4:14.) Za touto malou rakví se zlomeným a zarmouceným srdcem jsem znovu vydal svůj život pro Boží službu. V přítomnosti smrti jsem si uvědomil, jak jsou věčné věci skutečné. Slíbil jsem Bohu, že bych mu rád sloužil po zbytek svého života. On se mnou obnovil svoji smlouvu. Pak jsem Ho poprosil, aby mi co nejdříve dal možnost ke službě, abych neměl čas na to, abych se rmoutil kvůli Ester.

V dalším týdnu, když Ester zemřela, začal jsem kázat dvakrát denně v malé misijní stanici Peniel v Pasadéně. Dábel se to snažil ze všech sil překazit. Uvědomoval si, co bude následovat. Zatímco jsem kázal, připadalo mi, že mě praštil přes nos horký závan z „pekelné propasti.“ Více než jednou jsem téměř omdlel a musel jsem se vzchopit, předtím než jsem byl schopen pokračovat. Kázal jsem v poledne a večer téměř celý měsíc. Jednoho večera jsme prožívali velké ztišení, téměř jednu hodinu při výzvě k pokání. Pán se přiblížil velmi blízko ve Svě přítomnosti. Ztišili jsme se před Ním. Je dobré se ztišit. Hovořili jsme příliš dlouho. On mluví „tichým hlasem“, když jsme potichu. Naši duchové jsou příliš neklidní. Nemůžeme Ho pak slyšet. On nekřičí a nevstupuje tam, kde je rozruch.

V misijní stanici brzy nastalo obživení. Lidé začali plakat, když přicházeli ke Kristu. Jednoho dne, když jsem jel do Pasadény, dábel se snažil zabít řidiče trolejbusu elektrickým proudem. Šraňky mu spadly několikrát, až se zdálo, že se tam nikdy nedostaneme. V mé duši hořela zvěst, kterou jsem chtěl sdělit a velmi intenzivně jsem se modlil. Nakonec jsme přijeli akorát, když jsem měl začít ve shromáždění kázat. Prožili jsme velké vítězství. Avšak dábel dělal všechno možné, aby nám v tom zabránil. Měli jsme mocná shromáždění a stali jsme se svědky úžasných evangelizačních shromáždění. Duch působil mocně. 6. února jsem přivedl moji ženu a malou Ruth do misijní stanice v Pasadéně. Boj pokračoval. Nepřítel se snažil přesvědčit Fergusonovi v Pasadéně v Los Angeles, aby ukončili shromáždění. Avšak Bůh ho přiměl, aby kvůli chřipce, kterou dostal, musel ulehnout do postele. Byl jsem rozhodnut, že nebudu jíst ani spát, dokud se nedostaví vítězství; tak jsem se postil a modlil celý den (čtyřicet hodin). V ten večer Bůh sestoupil s mocí. Nemohl si dovolit, abych Mu zemřel v náručí. Nemohl jsem kázat bez Boží přítomnosti. Boží sláva se odrážela na mé tváři jako záblesk od slunečních paprsků. V ten večer Bůh promluvil. Lavice pokání byla přeplněná až do půlnoci těmi, kteří hledali Boží spásu.

Zdálo se, že moje práce končí, tak jsem pronajal za pět dolarů měsíčně dva neobydlené pokoje na 213 Grove Street v Pasadéně a přestěhoval jsem moji rodinu tam a pak jsem přivezl náš nábytek z Los Angeles. Byl jsem velmi unavený a vyčerpaný. Byl jsem zcela vyčerpaný po psychické stránce po létech předešlé pionýrské misijní práce v různých částech země. Pracovali jsme a žili jsme vždy na základě víry, naše moto bylo Iz. 33:16 – ...bude mu dán chleba, vody mu potečou neustále.“ Neměli jsme žádné peníze a tak se zdálo, že je nutné, abych si našel na kratší dobu zaměstnání. V té době jsem se zcela nevzdal možnosti, že bych si našel zaměstnání ve světě, jak mě k tomu Bůh vedl později, i když jsem kázal více než deset let.

Zatímco lidé přijímali spásu během shromáždění v Peniel Mission, přesto největšího vítězství jsme dosáhli, když naše shromáždění začala navštěvovat skupina mladých lidí. Mnohé z nich si povolal Pán pro budoucí službu. Hlavními osobnostmi mezi nimi byli Edward Boehmer, Amil Allen a Orville Tingle. Poslední dva se velmi aktivním způsobem podíleli na letničním díle v současné době. Sestra Mamie Craybillová se zapojila velmi aktivně do těchto

shromáždění, především v přímluvné modlitbě. Byla skutečně Pánovou vyvolenou nádobou, neboť se také později velmi aktivním způsobem podílela na letničním díle.

V mnohé slabosti těla jsem začal pracovat v zahradnictví. Díky tomu jsme měli na jídlo. Kázal jsem častokrát na ulicích a pomáhal v misi. Mým dalším zaměstnáním bylo sbírání pomerančů ze žebříku, avšak během prvního dne odpoledne jsem s tím musel přestat. Tíha ovoce a otáčení na žebříku mě téměř zlomila záda. To byla moje slabina. Začal jsem pracovat více v zahradnictví a stavěl jsem ploty. To nebylo tak těžké. Každý večer byste mě v té době zastihli, jak někde kážu nebo svědčím ve shromáždění. Žil jsem tím. Moje první povolání bylo kázat.

Trpěli jsme mnoho kvůli zimě a dešti, protože jsme měli v domě jen jeden plynový hořák jak na topení, tak i na vaření. Malá Ruth dostala zimnici a byli jsme bez jídla. Práce bylo málo. Kázal jsem v misijní stanici Peniel, aniž bych se zmínil o naší nouzi, avšak vyznal jsem svoji víru v Boha tak, že budu stát vedle Něho a On bude stát při mě, kdekoliv mě postaví. Lidé ve shromáždění se modlili za uzdravení Ruth a Pán se jí v tu chvíli dotkl. Jakýsi bratr mě po bohoslužbě daroval pět dolarů. Tímto způsobem Bůh stál při mně.

V Los Angeles jsem rozdával mnoho traktátů v salonech a mezi prostitutkami. Můj volný čas jsem věnoval tomu, že jsem rozdával traktáty, pracoval jsem osobně, nebo jsem kázal na ulici a v misijních stanicích. Odpočíval jsem jen, když jsem spal a pak jsem se také často modlil. Ve svém srdci jsem se trápil kvůli ztraceným duším. „Nebylo nikoho...kdo by procitl a pevně se tě chopil.“ (Iz. 64:7).

Bratr Allen, jeden z našich hochů z misijní stanice, mi sehnal práci natěrače. Byl podnikatel. Po určitou dobu jsem pracoval u něho. Jednoho dne se mě ďábel snažil zabít. Natíral jsem ze žebříku cíp štítu na stodole, který stál na příkré střeše. Najednou žebřík vyklouzl a spadl. Avšak já jsem kolmo dopadl na střechu na své nohy a udržel jsem rovnováhu. Sběhlo se to tak rychle, až jsem si to nestačil uvědomit. Barva se mi rozlila po střeše. V mé mysli jsem měl okamžitě Žalm 91:11, 12. Hospodinovy andělé tě „na rukou ponosou.“ Mohl jsem se skutálet ze střechy a zlomit si krk.

8. dubna jsem uslyšel, jak káže F.B. Myer z Londýna. Mluvil o velkém probuzení, které se právě dělo ve Walesu, který před kratší dobou navštívil. Setkal se s Evanem Robertsem. Moje duše do největších hlubin pookřála, když jsem se dočetl o tomto probuzení v nedávné době. Pak jsem Bohu slíbil, že má plné právo mě vést tak, jak si přeje, pokud si mě chce použít.

Matka Wheatonová, evangelistka, která kázala ve vězeních, přijela do Pasadény a kázala v Penieli. Byla zapálená pro Boha. Toužil jsem po tom, abych mohl zcela sloužit Pánu v Jeho díle, ale nevěděl jsem, jak se postarat o svoji rodinu. Překážky se zdály nepřekonatelné a měl jsem málo síly. Avšak Boží povolání bylo na mém životě. Má rodina Mu patřila. Pokud mě povolal, nechtěl jsem Ho zklamat.

Rozdával jsem traktáty na poštách, v bankách a ve veřejných budovách v Los Angeles a také jsem znovu navštívil mnoho salónů. Po určité době jsem znovu navštívil třicet salónů. Domy prostitutek byly v té době do široka otevřené pro kohokoliv a tak jsem tam rozdával mnoho traktátů.

Esterčina smrt zarmoutila mé srdce tak, že jsem mohl žít jen v tom případě, když budu Bohu sloužit. Toužil jsem Ho více poznat skutečným způsobem a vidět, jak se Boží dílo šíří v moci. V mém srdci jsem začal křičet po mocném probuzení. Bůh mě připravoval na novou službu. Toto se mohlo stát jen tehdy, pokud si ve svém srdci hlouběji uvědomím, že potřebuji více Boha a že musím skutečně zápasit v modlitbě za duše na Božím díle. Toto mi Bůh daroval. Mnozí z nás jsme byli v té době připravováni podobným způsobem v různých částech světa. Pán se chystal, že navštíví a ještě jednou vysvobodí Svůj lid. Bylo potřeba přímluvců. „Když tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostředníka“ (Iz. 59:16, Bk.). „Hledal jsem mezi nimi muže, který by zazdíval zeď a postavil se v trhlíně před mou tvář za tuto zemi, abych ji neuvrhl do zkázy, ale nenašel jsem“ (Ezech. 22:30).

1. května vzplálo v církvi M.E. na Lake Avenue v Pasadéně probuzení. Většina z mladých lidí, kteří obžili shromáždění v Peniel Mission, navštěvovali tuto církev. Zápasili v modlitbách skutečně za probuzení. Ve skutečnosti jsme se všichni modlili, aby v Pasadéně vzplálo probuzení. Bůh začal odpovídat na naše modlitby. Nádherné dílo Ducha na ulici Lake pokračovalo. Lavice pokání byla plná hledajících duší. Nebyl tam žádný velký kazatel. Jednoho večera téměř každá nespasená duše v domě byla zachráněna. Bylo to čisté Boží vanutí. Usvědčení z hříchu mocným způsobem spočívalo na lidech. Během dvou týdnů dvě stě duší pokleklo u lavice pokání, když hledali Pána. Bůh si použil chlapce z Peniel Mission úžasným způsobem. Pak jsme se začali modlit za vylití Ducha nad Los Angeles a za celou jižní Kalifornii.

Ve svém deníku jsem si poznamenal několik poznámek z té doby: „Některé církve hnutí svatosti (zvláště v této době) budou překvapeny, až zjistí, že je Bůh obešel. On bude působit prostřednictvím takových nádob, které se Mu zcela vydají. Musejí se sami před Ním pokořit, aby přišel. Pláčeme a říkáme: ‚Pasadéna pro Boha!‘ Lidé jsou příliš uspokojeni svoji vlastní dobrotou. Mají málo víry nebo zájmu o spásu ostatních lidí. Bůh je pokoří tak, že je obejde. Bůh skrze nás dýchá modlitbou po mocném velkém vylití Ducha. Veliké věci se stanou. Modlíme se vroucně, aby naše radost byla doplněna. Bůh koná. Modlíme se za církve a jejich pastory. Pán navštíví ty, kteří jsou ochotni, se

Mu zcela odevzdat.“

To stejné v dnešní době platí i o letničních. Jejich naprostý úspěch nebo selhání u Boha si uvědomí právě v tomto ohledu. Musíme zůstat v pokoře a poníženosti před sebou samými. Stavějme jen na základě naší důležitosti a budeme ztraceni. Historie se neustále opakuje, pokud jde o tuto spojitost. Bůh vždy vyhledával pokorné lidi. Žádného jiného nemůže použít. Martin Luther, velký reformátor, napsal: „Když náš Pán a Mistr Ježíš Kristus říká, abychom činili pokání, myslí tím, že veškerý život věřících by měl být ustavičným a trvalým pokáním. Pokání je zármutek – pravé pokání –, které vydrží tak dlouho, jak je člověk znechucen sám sebou: to znamená, dokud nepřejde z tohoto života na věčnost. Touha ospravedlnit sama sebe je příčinou veškeré bídy v lidském srdci.“ Proto je vždy nutné své srdce připravovat v pokoře a odloučení předtím, než k nám Bůh bude moci bez přestání přicházet. Velikost každého probuzení bude přesně taková, do jaké míry jím prostoupí duch pokání. Ve skutečnosti každý klíč ke každému pravému probuzení přichází od Boha.

12. května se mnou Bůh začal jednat ohledně toho, abych Mu věnoval veškerý svůj čas a abych zcela zamítl možnost začít pracovat v běžném zaměstnání. Chtěl po mě nyní, abych Mu zcela důvěřoval, pokud jde o mě a moji rodinu. Právě se mi do ruky dostala malá knížka *Great Revival in Wales* (Velké probuzení ve Walesu), kterou napsal S.B.Shaw. Po malé procházce před snídaní jsem si jí přečetl. Pán se mě snažil už několik let přivést k tomuto rozhodnutí, pokud jde o Jeho službu. Vstoupili jsme mezi sebou do nové smlouvy. Miluji práci a občas jsem byl velmi pokoušen, protože byla nouze. Pracoval jsem vždy tvrději, než mě moje přirozená síla dovolila.

Žena pro mě schovala snídani. Avšak nevrátil jsem se až do oběda. Ztratil jsem chuť k jídlu. Duch mě prostřednictvím této knížky zapálil Svým ohněm. Navštívil jsem a modlil jsem se s třemi kazateli a s mnohými duchovními pracovníky předtím, než jsem se vrátil k polední domů. Přijal jsem nové zmocnění a pomazání. Bojoval jsem na modlitbách za probuzení. Jakýsi bratr mě dal peníze, abych si koupil nové boty, které jsem nutně potřeboval. Tímto způsobem mě Pán zaopatřil. Dábel se mě snažil pokoušet ohledně mé nové smlouvy s Bohem. Neměl jsem už práci tři týdny. Bůh mi zavřel všechny dveře a působil proti mně.

Navštěvoval jsem lidi a modlil jsem se s nimi někdy celý den a rozdával jsem G. Campbellovu Morganovu brožurku o „*Great Revival in Wales*“. Lidi to velmi zaujalo. Čím dál více na mě sestupoval modlitební duch a rozhodl jsem se „nebýt neposlušný k nebeskému vidění.“ „Otázka chleba“ mě strašila už po mnoho let. Modlil jsem se k Pánu, aby mi dal víru, zcela Mu důvěřovat. „Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst“ (Mt. 4:4).

Pán mě požehnal duchem, ve kterém jsem povzbuzoval církev k probuzení a inspiroval mě myšlenkami k článkům, které jsem napsal pro nakladatelství hnutí svatosti. Začal jsem především psát pro časopisy *Way of Faith* a *God's Revivalist*. Jedné noci jsem se probudil ze spaní a křičel jsem Boží chvály. Bůh se mě čím dál více zmocňoval. Nyní jsem ve dne i v noci chodil a pobízel všechny k víře v Boha kvůli mocným věcem. Duch probuzení mě úplně ovládl. Duch prorocství na mě také hluboce spočinul. Měl jsem dojem, že přijímám určitý „dar víry“ pro probuzení. Byli jsme zřejmě na začátku nádherné doby, která měla teprve přijít a já jsem neustále prorokoval o mocném vylití Ducha.

Má skutečná služebnost byla ta, že jsem psal pro křesťanské noviny a začal jsem navštěvovat modlitební shromáždění v různých církvích, kde jsem ostatní povzbuzoval. Scházeli nám peníze a ďábel mě pokoušel, abych se vrátil nazpět do zaměstnání. Měl jsem zaplatit nájemné a měl jsem jen 50 centů. Avšak Pán uslyšel mou modlitbu. Chystal jsem se prodat naše kamna. Museli jsme mít střechu nad hlavou. Přesná částka, kterou jsme potřebovali, přišla, aniž bychom o ni poprosili. Bůh byl věrný.

G. Campbellova Morganova brožurka o „*Great Revival in Wales*“ se v církvích nádherně šířila jako oheň. Navštívil jsem také mnoho křesťanů a začal prodávat v církvích malou knížku od S.B. Shawa „*Great Revival in Wales*“. Bůh si ji úžasným způsobem použil, aby vzbudil u mnohých víru po duchu probuzení. Pokračoval jsem ve své práci a rozdával jsem traktáty v salónech a obchodních domech.

V té době moje oblečení bylo zcela ošuntělé. V odpovědi na modlitbu jsem prostřednictvím bratra Marshe, metodistického bratra z Pasadény, dostal sadu obnošených obleků; jedny těžší na zimu a jedny lehčí na léto. Oba dva vypadaly lépe než to, co jsem doposud nosil. Dostalo se mi tedy dvojnásobného požehnání, za co jsem prosil.

Kázal jsem v církvi M.E. v Lamanda Parku. Čtyři lidé přijali spásu a ostatní byli usvědčeni. Jeden člověk ze shromáždění utekl, aby se nemusel vydat Bohu. Začal jsem navštěvovat více církví a psát více článků pro křesťanské noviny. Pán často dopustil, abychom byli vyzkoušeni po finanční stránce, avšak nikdy nedopustil, aby se o naši nouzi dozvěděli lidé. Jednou jsme měli v domě pouze hrstku fazolí. Avšak zaopatřil nás předtím, než jsme je všechny snědli. Jakýsi bratr nám koupil pytel brambor v důsledku mého svědectví, o kterém jsem mluvil ve First M. E. Church. Vyplatí se poslouchat Boha. Kázal jsem znovu v M.E. v Lamanda Parku a shromáždění se protáhlo až do půlnoci. Sestoupil Boží oheň. Chodili jsme na faru a tam jsme se modlili až do rána.

Dlužil jsem paní domu nájem za jeden týden. Dábel na ní zapůsobil a přikázala mi, abych zaplatil okamžitě,

nebo že mě vyhodí. Avšak Bůh poslal nájemné. V Lamanda Parku jsem znovu několikrát kázal. Oheň sestoupil úžasným způsobem. Velký počet duší byl zachráněn. Bratr a sestra Frambesovi, pastoři, byli nádhernými Božími dětmi. Bůh také v Pasadéně začal působit ve stanových shromážděních bratra Manleye. V této době jsem se za toto dílo velmi modlil. Ve dne a v noci jsem neměl ani trochu odpočinku a většinou jsem byl 'bud' ve shromáždění, nebo jsem se modlil. Byly to začátky. Boj pokračoval. Bůh i ďábel působili.

V květnu roku 1905 jsem napsal článek: „V mé duši hoří oheň, když čtu o úžasném díle milosti ve Walesu. ‚Sedm tisíc‘ v zemi, kteří se spojili s těmi, kteří „byli ušetřeni“ (Ez. 9) a kteří, vzdychali a sténali‘ kvůli ohavnostem a pustotě v zemi, mravnímu rozkladu, důležité zbožnosti v Kristově těle, můžeme vhodně omluvit za radost v takové době a za takových okolností, když Bůh znovu působí po celé zemi. Avšak kde jsou lidé, kteří by ‚procitli a pevně se chopili Boha?‘ Ať náš slogan v této době je ‚Kalifornie pro Krista.‘ Bůh hledá pracovníky, nádoby, červy v prachu. Pamatujte, On musí mít červy. Život z Ježíše vycházel modlitbou z každého póru kůže. Tento druh života je pro většinu lidí příliš vysokou metou. Není to však Pánovo poslední volání““

2. KAPITOLA

PASTOR SMALE SE VRACÍ Z WALESU

17. června jsem odjel do Los Angeles, abych navštívil shromáždění ve First Baptist Church. Čekali na Boha, až tam vylije svého Ducha. Jejich pastor, Joseph Smale, se právě vrátil z Walesu. Spojil se s lidmi z probuzení, včetně Evana Robertse a byl rozohněn proto, aby stejné Boží navštívení a požehnání prožila jeho církev v Los Angeles. Zjistil jsem, že toto shromáždění bylo přesným vystižením mé vize, jádra věci a touhy a strávil jsem tam dvě hodiny v modlitbě předtím, než začala večerní bohoslužba. Shromáždění se konala každý den a noc a Bůh tam přicházel se Svojí přítomností.

Jednoho odpoledne jsem začal kázat ve shromáždění v Los Angeles, zatímco čekali na to, až se objeví Smale. Napomenul jsem je, aby nečekali na člověka, ale na Boha. Byli závislí na slavné osobnosti ve stejném duchu modlářství, který byl pro církev prokletím a bránil Bohu v Jeho působení v každé době. Tak jako děti Izraele, lidé musí mít „nějakého jiného boha, než je Bůh sám.“ V kruzích státní církve v Evropě byl pastor často považován za „malého Boha.“ Začal jsem pořádat shromáždění večer na schodech, zatímco se čekalo na vrátného s klíčem. Večerní shromáždění se stalo neotřesitelným a naprostým vítězstvím.

Když se Boží církev stává tím, čím by měla být v lásce a jednotě, dveře se nikdy nezavřou nebo nezůstanou uzamčeny a tak jako za starých časů, chrám bude neustále otevřen. (Později jsme to prožili v Azusa Mission). Bůh nemá 666 církví, z nich každá má jiný název. Ve skutečných letnicích není žádného rozdělení, ani ve způsobu pravého uctívání. „Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě“ (Jan 4:24). „Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem“ (1K 12:13). Když starověký Izrael dodržoval smlouvu s Bohem, byli všichni jedno. O co víc by takto měla vypadat církev? Kněžích máme dost, aby sloužili ustavičně a také spoustu lidí, kteří hledají Boha a jsou v nouzi, kteří přicházejí do církve každou chvíli. Jak daleko jsme pozadu za vzorem prvotní církve a dokonce za typem církve starého Izraele. Jsme tak pozadu, že sotva rozpoznáme to, co je pravé. Dokonce římskokatolická církev, ač je formální, je v tomto před námi. Největším problémem a ostudou je, že jsme beznadějně rozdělení.

Jel jsem znovu do Lamanda Parku a po kázání jsem strávil celou noc na faře, zatímco jsem se modlil a spal. Chtěl jsem, aby se Ježíš zcela zjevil mé duši. Jako měsíc v úplňku, který je čistější a bližší naší vizi, když na ní upřeněji hledíme, tak i Ježíš se zjevuje čím dál více našim duším, když pokračujeme a rozjímáme o Něm. Potřebujeme mít užší, osobní, živý vztah, známost a společenství s Bohem. Pouze člověk, který žije v obecenství s duchovní realitou, může být použit Bohem, aby volal lidi ke spáse.

Šel jsem znovu do Smaleovy církve a znovu jsem je našel, jak bez zájmu čekají, až se objeví jejich kazatel. Zdálo se, že mnozí nevěděli, kvůli čemu přišli do shromáždění. Začal jsem se modlit nahlas a shromáždění začalo s mocí. Bylo v plném proudu, když bratr Smale přijel. Bůh chtěl, aby se lidé dívali na Boha, a ne na člověka. Ti, kteří na první pohled neviděli Boží slávu, toto nesli přirozeně s nelibostí. Avšak byl to Boží plán.

Nyní jsme se přestěhovali do malé chaty č. 175 ¹/₂ na N. Vernon Avenue v Pasadéně, kde jsme platili tři dolary za nájemné na jeden měsíc za jeden pokoj a malou kuchyň bez nábytku, bez plynu a vody. Zjistil jsem, že většina křesťanů to nechtěla nést na modlitbách. Bylo to pro jejich tělo příliš těžké. Já jsem se však nyní za tuto věc čím dál více modlil. Služba byla intenzivnější. Bylo to „obecenství v Jeho utrpení,“ v „porodních bolestech“ za duše s

„nevyslovitelným lkáním“ (Řím. 8:26, 27). Pro většinu věřících je snazší kritizovat, než se modlit. Šel jsem do evangelizačního stanu bratra Manleye a padl jsem u lavice pokání, kde jsem před Bohem ulehčil své duši. Jakýsi duchovní pracovník ke mně přiběhl a úpěnlivě mě prosil, abych se za něho pomodlil. V ten večer jsem navštívil další shromáždění a našel jsem jiného mladého bratra, Edwarda Boehmera, který uvěřil během jarních shromáždění v misijní stanici Peniel, na kterém bylo stejné modlitební břemeno. Od té chvíle jsme byli spolu úžasným způsobem sjednoceni v jednom Duchu. On byl předurčen k tomu, aby se v budoucnosti stal mým pomocníkem. Modlili jsme se společně v malé misijní stanici Peniel až do dvou hodin do rána, když se s námi Bůh setkal úžasným způsobem a upevnil nás v našem modlitebním zápase za vylití Ducha svatého. V té době můj život byl doslova pohlcen modlitbou. Modlil jsem se ve dne v noci.

Napsal jsem pro křesťanské noviny více článků, ve kterých jsem napomínal křesťany k modlitbě a jel jsem znovu do sboru pastora Smaleho v Los Angeles. Zde jsem znovu našel lidi, jak čekají na svého kazatele. Tato situace mě skutečně vadila a snažil jsem se jim ukázat, že musí očekávat na Boha a ne na člověka. Některým se to nelíbilo, protože si za ty léta na to zvykli, ale ostatní kladně zareagovali. Modlili se za probuzení jako lidé ve Walesu. To byl jeden z takových velmi nápadných znaků probuzení. Ve Walesu očekávali něco od Boha. Shromáždění pokračovala, ať byl kazatel přítomen, nebo tam nebyl. Lidé přicházeli, aby se setkali s Bohem. Bůh jejich očekávání naplnil.

Napsal jsem dopis Evanovi Robertsovi do Walesu a poprosil jsem je, aby se modlili za nás v Kalifornii. Dostal jsem odpověď, že už tak činí, proto nás to určitým způsobem spojovalo s probuzením, které bylo tam. V dopisu bylo napsáno: „Můj drahý bratře ve víře, mnohokrát děkuji za tvůj vroucí dopis. Jsem zaujat tvým upřímným a čestným zájmem. Pořádejte shromáždění s těmi, kteří jsou ochotni se zcela vydat Pánu. Modlete se a čekejte. Věřte Božím zaslíbením. Pořádejte shromáždění každý den. Modlím se se vši vroucností: ‚Ať Vás Bůh požehná‘. Váš v Kristu, Evan Roberts.“ Byli jsme velmi povzbuzeni tím, že se za nás ve Walesu modlí.

Kázal jsem znovu v Lamanda Parku a jednoho večera jsem byl tak požehnan, když jsem kázal o Eliášově oběti, až jsem poskočil radostí. Po bohoslužbě mě bylo sděleno, že některé lidi pohoršil můj nedůstojný čin a nechtěli mě více vidět. Byli to totiž metodisti. Bůh moji službu na tomto místě velmi požehnal. Dábel nechtěl, abych tam ještě někdy kázal. Se sborovými burzami a bankety bylo všechno v pořádku a ve skutečnosti veškerý povyk byl v té době kvůli nim. Toto bylo všechno „důstojné.“ Byl jsem však povzbuzen tím, když jsem si vzpomněl na tu skutečnost, že Wesleyovi ani Fletcherovi nebylo za jejich dnů mnohokrát dovoleno mluvit v církvích dvakrát. Mnozí se na Fletchera dívali jako na zrůdu, i když to byl v té době jeden z nejsvatějších lidí. Jen pár lidí skutečně znalo ve své době Boha.

Navštěvoval jsem často církve bratra Smaleho v Los Angeles a prožil jsem požehnání při mnoha shromážděních. Chlapci z Penielu jeli se mnou a pomáhali mě zapálit duchovní oheň. Byli jsme doma mnohokrát prozkoušeni, pokud jde o finanční záležitosti. Peněz bylo málo. Avšak Bůh nedopustil, abychom skutečně trpěli. Napsal jsem v té době několik článků pro časopisy Way of Faith, Christian Harvester a God's Revivalist. Toto jsou některé pasáže z těchto článků: „V Los Angeles začalo úžasné dílo Ducha, Kalifornie, před čímž předcházela přípravná práce v modlitbách a očekávání. Usvědčení Božího Ducha se rychle šíří mezi lidmi, kteří přichází ze všech částí města, aby navštívili shromáždění v církvi pastora Smaleho. Tyto shromáždění se ‚konají sami od sebe.‘ Duše jsou zachráněny po celém domě, zatímco shromáždění nezadržitelně pokračují prostřednictvím shromážděných bez jakéhokoliv vedoucího. Zvedá se vlna probuzení a předem očekáváme, že se stanou úžasné věci. Důležitým znakem těchto shromáždění je modlitební zápas za duše a to, že se mezi námi začínají ztrácet všechny sektářské překážky. Boží bázeň přichází na lidi – skutečný ohnivý duch. Nedělní večerní shromáždění trvají až do brzkých ranních hodin následujícího dne. Pastor Smale prorokuje o úžasných věcech, které se brzy stanou. Prorokuje o rychlém návratu apoštolských ‚darů‘ do církve. Los Angeles se stává opravdovým Jeruzalémem. Je to místo, kde v brzké době začne velké Boží dílo. Očekáváme takový projev Boží moci v určitou dobu. Uvědomuji si, že to může začít každou chvíli. Ovšem, že to přijde tehdy, když se to bude nejméně očekávat, aby všechna sláva vzešla Bohu. Modlete se za letnice.“ (F. Bartleman, červen roku 1905.)

Jednoho večera, 3. července, jsem byl silně puzen Duchem, abych se šel modlit do malé Peniel Hall v Pasadéně. Tam jsem našel bratra Boehmera. Bůh ho také vedl, aby šel do této modlitebny. Modlili jsme se za ducha probuzení pro Pasadénu, dokud se toto modlitební břemeno stalo v tu noc nesnesitelné: křičel jsem jako žena v porodních bolestech. Duch se přimlouval skrze nás. Posléze to polevilo. Pak se bez jakéhokoliv předtuchy před námi zjevil Pán Ježíš. Měl jsem dojem, že stojí přímo mezi námi tak blízko, že jsme k Němu mohli vztáhnout ruku a dotknout se Ho. Avšak neopovážili jsme se pohnout. Nemohl jsem se ani podívat. Ve skutečnosti se mi zdálo, že je všechno v duchu. Jeho přítomnost byla skutečnější, než to, že jsem Ho viděl a mohl se Ho dotknout. Zapomněl jsem, že mám oči nebo uši. Můj duch Ho rozpoznal. Nebeská duchovní láska naplnila a uchvátila moji duši. Pronikl mnou duchovní oheň. Ve skutečnosti se mi však zdálo, že se celé mé tělo před Ním rozplývá jako vosk nad ohněm. Ztratil jsem veškerý pojem o času a místu a uvědomoval jsem si jen Jeho přítomnost. Uctíval jsem Ho u Jeho nohou. Zdálo se mi, jako

bych byl skutečně na „Hoře proměnění.“ Ztratil jsem se zcela v čistotě Ducha.

Po určitou dobu s námi byl. Potom začal pomalu odcházet se Svojí přítomností. Byli jsme tam, dokud nás neopustil. Po této události jsem ani trochu nezapochoyboval o Jeho přítomnosti. Bratr Boehmer prožil z větší části to stejné. Přestali jsme zcela vnímat přítomnost nás samotných, zatímco byl mezi námi. Báli jsme se téměř mluvit nebo dýchat, když jsme se vrátili nazpět do naší reality. Pán nám neřekl nic, jen uchvátil naše duchy Svojí přítomností. Přišel, aby nás posílil a připravil pro Jeho službu. Poznali jsme, že jsme Jeho spolupracovníci, spoluúčastníci Jeho utrpení ve službě „porodních bolestí za duše.“ Skutečné porodní bolesti v modlitbách za duše jsou v duchu tak určité jako přirozené bolesti při porodu. Podobnost je téměř dokonale stejná v jejich totožných projevech. Žádná duše se bez nich nikdy nenarodí do Božího království. Všechna skutečná probuzení spásy nastala tímto způsobem. Slunce vyšlo nad obzor, předtím než jsme opustili modlitebnu. Avšak noc se nám zdála krátká jako půl hodiny. Boží přítomnost opomínají veškeré vědomí času. S Ním se zdá, že je všechno věčnost. Je to „věčný život.“ Bůh nezná čas. Tento prvek se v nebi ztratil. Toto je tajemství času, o kterém se zdá, že ubíhá velmi rychle ve všech opravdových nočních modlitbách. Čas je zastaven. Je tam prvek věčnosti. Připadalo mi, že tato úžasná přítomnost mě doprovázela po několik dnů, kamkoliv jsem šel. Pán Ježíš byl velmi skutečný. Stěží jsem se znovu pouštěl do rozhovoru s lidmi. Zdálo se mi, že je to tak vulgární a nesmyslné. Lidští duchové se zdají být tak hrubí – mučivé pozemské obecenství. Jak dalece pokulháváme za jemným Kristovým duchem!

Další den jsem věnoval modlitbě a navštívil jsem večer shromáždění pastora Smaleho, kde jsem sloužil přímluvou. Nebeský pokoj a radost naplnila moji duši. Ježíš byl tak živý. Pochybnosti a strach nemohou vystát v Jeho přítomnosti.

Jednoho dne, když jsme nebyli doma, někdo nám před naše dveře složil hromadu dříví. Nikdy jsme se nedozvěděli, kdo to přinesl. Modlili jsme se za dřevo. Navštěvoval jsem často shromáždění bratra Smaleho v Los Angeles a požehnaným způsobem jsem tam sloužil přímluvou. Bůh úžasně vylil Ducha svatého. Náš nájem měl být znovu zaplacen. Avšak nějaký bratr vypsál šek na tuto částku, aniž bychom ho o to požádali. Modlili jsme se za to.

Napsal jsem několik článků do několika novin hnutí svatosti, ve kterých jsem psal o Božím působení mezi námi a povzbuzoval jsem křesťany k víře a k modlitbě za probuzení. Pán si tyto články velmi použil, aby přinesly víru a usvědčení do mnohých míst. Zajímá mě především o lidi z hnutí svatosti, aby je pak Bůh neobešel a neztratili požehnání. V této době jsem napsal do mého deníku následující poznatky (varování pro lidi od letničních): „Lidé z hnutí svatosti jsou na pokraji přijmout ducha předsudků a farizejství. Avšak opovazujeme se tak snadno oddělovat od ostatních členů ‚těla‘? Můžeme se oddělit od Boha skrze naší duchovní pýchu, zatímco On může způsobit, aby nejslabší údy činily pokání a prožily vítězství. (Tím mám na mysli duchovní dílo ve First Baptist Church u bratra Smaleho). Duchovní dílo v našich srdcích musí proniknout hlouběji, než co jsme doposud prožili, tak hluboko, aby to zničilo sektářské předsudky, ducha rozdělení, apod. věci, které jsou všude okolo nás. Zdá se, že probuzenecké dílo začne někde jinde než v církvích svatosti. Bůh může dovést k dokonalosti ty, které vyvolil. Lidé z hnutí svatosti jsou příliš pyšní na své duchovní postavení. (Jsou si příliš jistí svým postavením a také duchovním stavem.) Je možné, že je Bůh při probuzení obejde. Musí také činit pokání. Bůh je může pokořit také tak, že začne mocně působit na jiných místech.“

Historie se znovu opakuje. Letniční lidé bděte! Současné celosvětové probuzení začalo v kolébce malého Walesu. ‚Vyrostlo‘ v Indii a pak později začalo v Los Angeles. V roce 1905 jsem přijal od Boha klíčovou myšlenku týkající se probuzení: „**Velikost probuzení bude přesně vymezena hloubkou ducha pokání.**“ Toto platí pro všechny lidi v kterékoliv době.

Probuzenecký duch bratra Smaleho začal přitahovat celé město mezi duchovními lidmi. Duchovní pracovníci se začali sjíždět ze všech částí národa z různých společenství, s nimiž jsme se sjednotili ve společné modlitbě za vylití Ducha. Okruh zájmu prudce vzrostl. Modlili jsme se nyní za Kalifornii jako národ a také za celosvětové probuzení. Duch prorocství mezi námi začal působit úžasně věci ve velkém měřítku. Někdo mě poslal 5000 letáků o „Great Revival in Wales“ (Velkém probuzení ve Walesu“). Ty jsem rozeslal mezi církve. Probudily duchovně mnoho lidí.

Navštívil jsem znovu Smaleho církev a začal pořádat shromáždění. Nepřijel doposud. Shromáždění tentokrát byla nádherná svoji spontánností. Naše malá hudební skupina Gedeon pochodovala k jistému vítězství, kterou vedl Kapitán jejich spásy: Ježíš. V této době jsem byl obzvláště veden, abych se modlil za víru, dar rozlišení duchů, uzdravení a prorocství. Uvědomil jsem si, že potřebuji také více moudrosti a lásky. Měl jsem dojem, že jsem přijal skutečný „dar víry“ pro probuzení v tomto období s duchem prorocství a posléze jsem začal prorokovat o mocných věcech, které měly nastat.

Když jsme se roku 1905 začali modlit, nikomu nepřipadalo, že by měl nějak moc víry pro něco výjimečného. Zdálo se, že pesimismus vzhledem k přítomnému duchovnímu stavu věcí zasáhl všechny věřící. Avšak situace se změnila. Bůh sám nám daroval víru pro nadějnější věci. Z lidského pohledu neexistovalo nic, co by to mohlo podnitit. Přišlo to z nenadání. Nemůže Bůh udělat něco takového i v dnešní době?

V té době jsem napsal článek do pasadénských „Daily News“, v nichž jsem popisoval to, co jsem viděl v církvi bratra Smaleho. Bylo to uveřejněno a hlavní redaktor se přišel brzy na to podívat. Byl zcela usvědčen, vyšel na výzvu k pokání dopředu a úpěnlivě hledal Boha. Článek byl otisknut také v novinách hnutí svatosti po celé zemi. Jmenovalo se to: „Co jsem viděl v církvi v Los Angeles.“ Následuje několik výňatků: „Po několik týdnů se konala mimořádná shromáždění ve First Baptist Church v Los Angeles. Pastor Smale se vrátil z Walesu, kde se setkal s Evanem Robertsem a s probuzením. Je přesvědčen o tom, že Los Angeles bude v brzké době otřeseno velkou Boží mocí.“

„Bohoslužba, o které píšu, začíná někdy spontánně a bez přípravy předtím, než přijede pastor. Určitý počet lidí se sešel o něco dříve, což se zdá, že stačilo Duchu Božímu, aby mohl konat Své dílo. Bohoslužba začala. Jejich očekávání bylo na Boha. Bůh tam byl, lidé tam byli a ve chvíli, když přijel pastor, shromáždění bylo v plném proudu. Pastor Smale se usadil na svém místě, avšak nezdálo se, že by tomu někdo věnoval příliš velkou pozornost. Ve svých myslích byli upřeni na Boha. Nezdálo se, že by se někdo snažil začlenit do způsobu uctívání někoho druhého, ačkoli ve shromáždění bylo mnoho lidí z různých církví. Zdálo se však, že všechno ladí v dokonalém souladu. Duch vedl shromáždění.

„Pastor se postavil, přečetl určitou část Písma, učinil pár vhodných poznámek, ve kterých byla cítit naděje a inspirace pro určitou příležitost a shromáždění pokračovalo dál pod vedením Ducha. Lidé se do shromáždění zapojili a pokračovali v tom, co dělali dříve. Během shromáždění bylo slyšet svědectví, modlitby a chvály. Zdálo se, že shromáždění pokračuje samo od sebe až do chvíle, kdy ho vedli lidé. Pastor byl jedním z nich. Pokud by se toho zúčastnil někdo, kdo je duchovně vnímavý, poznal by, že v takové atmosféře se brzy stane něco nádherného. V duchovním světě je zřejmé, že brzy nastane určité tajemné a mocné duchovní procitnutí, které je skutečně velmi nablízku. Shromáždění vyvolává pocit ‚nebe na zemi‘ s ujištěním, že nadpřirozeno existuje ve skutečném slova smyslu.“ (F. Bartleman pro „Daily News“, Pasadéna).

Napsal jsem zároveň další článek pro časopis Wesleyan Methodist, z něhož jsem vybral pár pasáží: „Odmítnuté milosrdenství znamená soud v určité podobě. V lidských dějinách Bůh vždy nejprve přicházel k lidem a nabízel Boží milosrdenství, pokud ho nepřijali, následoval soud. Nejprve přijíždí Kristus na bílém koni milosrdenství. Pak za ním přijíždí červení, černí a pobledlí koně války, hladomoru a smrti. Proroci neustávali ve dne v noci a neustále napomínali Izrael, avšak jejich slzy a přímlyvy z větší části vyšly naprázdno. Výsledkem byla strašná zkáza Jeruzaléma v roce 70 po Kr., ve které zahynuly milióny Židů a velké množství z nich upadlo do zajetí, kterému předcházela nabídka Božího milosrdenství, kterou nabízel samotný Boží Syn.

„V roce 1859 začalo v naší zemi velké probuzení, ve kterém přijalo spásu přes půl miliónu lidí. Bezprostředně poté, v roce 1861-1865, došlo k velkému krveprolití. A tak je to stejné i v dnešní době: Očekáváme přicházející probuzení, které se už v celosvětových měřítcích začíná šířit všude na zemi a rádi bychom věděli, zda-li nebude po obdobích milosrdenství následovat doba soudu, tak jako v jiných dobách. Soud bude samozřejmě ve svém poměru vůči probuzení větší než kdykoliv předtím. Současná nepříznivá situace a strach z války mezi národy nás přivádí k zamyšlení, zda-li další období soudů na zemi nás nevede do posledního ‚Velkého soužení.‘ –F. Bartleman, červenec roku 1905.

Pro časopis „God's Revivalist“ jsem napsal: „Nevěra každého druhu nás zachvátila jako povodeň. Avšak, hle, náš Bůh také přichází! Pozvedli jsme korouhev proti našemu nepříteli. Pán si vybírá Svě pracovníky. Toto je doba pro naplnění naší vize, pokud jde o službu. ‚Bůh sám, Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce k východu až po západ. ...Přichází náš Bůh a nehodlá mlčet. ...Shromážděte mi mé věrné, ty, kdo při oběti přijali mou smlouvu!‘ (Žl. 50.)“ V roce 1905 jsem často prohlašoval, **že bych raději žil šest měsíců v tomto období než padesát let v jiné době.** Byla to doba začátků velkých věcí. Protože pšeničné zrnko bylo ochotné „zapadnout do země a zemřít“, mohlo dojít k naplnění velkého zaslíbení o následné velké žni. Avšak pro duchovní „panáky“ byla tato věc naprostým bláznovstvím.

Napsal jsem další dopis Evanu Robertsovi, v němž jsem ho prosil, aby pokračovali v modlitbách za Kalifornii. Tímto způsobem jsme byli modlitebně spojeni s Walesem za probuzení. V těchto dobách skutečným modlitbám málokdo rozuměl. Bylo složité najít tiché místo, kde by nikdo nebyl vyrušován. Getsemanské zážitky s Ježíšem prožíval zřídka mezi svatými těchto dnů. Zdá se, že tento duchovní stav se rychle šíří i mezi letničními misii. První věcí, která byla na začátku prvořadá pro Azusa Mission, bylo mít velkou modlitební místnost. V současné době se zdá, že je tomu naopak.

Jednoho dne jsem se úpěnlivě modlil a vzlykal v duchu ve Smaleho církvi u lavice pokání. Duch přímlyvy na mě sestoupil. Jakýsi bratr mě několikrát přísně napomenul. Nerozuměl tomu. Tělo přirozeně odmítá takové zážitky. „Lkání“ už není více populární ve většině církvích, než jako jsou ženské vzlyky v rodině při porodních bolestech. Modlitební zápas za duše není příjemným společníkem pro sobecké světáky. Nicméně, bez druhu takové modlitby se nové duše nikdy nenarodí. Modlit se tak, jako kdybychom měli porodit nové duchovní děti, je v dnešní době tou

nejméně populární činností. Tak stejné je to i se skutečným probuzením nově narozených duší v církvích. Současná „církevní společnost“ má velmi málo pochopení pro někoho, kdo je jako matka, „která rodí dítě.“ Dávají raději přednost společenství „duchovních panáků.“ Tak stejné je to i s církvemi, pokud jde o duchovní a modlitební zápas za duše. Nikdo se netrápí kvůli tomu, že duše hynou ve světě. Lidé se nechtějí modlit za duše, jako žena, která vzdychá porodními bolestmi. Tak stejné i církev netouží v dnešní době po „lkaní.“ Je příliš zaneprázdněna svými věcmi.

Byli jsme znovu ve finančních nesnázích, ale Pán nás zachránil. Nikdy jsme se nikomu o našich potřebách nezmínili, kromě Boha a nikdy jsem nežebrali, ani jsme si nepůjčovali, ať už se zdálo, že daná potřeba vypadala sebenaléhavěji. Věřili jsme jedné věci: pokud křesťané žijí ve velmi důvěrném obcenství s Bohem, bude k nim ohledně každé svízelné situace mluvit. Zcela jsme mu důvěřovali a žili jsme dále, jako kdyby nikdy neměl poslat pomoc. V této době jsem napsal svůj první traktát. Jmenoval se „Love Never Faileth“ („Láska nikdy neselhává“). Byl to začátek velké služby víry pomocí traktátů. Musel jsem důvěřovat Pánu, aby mě zaopatřil. Nikdy mě nezklamal.

Kázal jsem v těch dnech v různých shromážděních a jednoho dne jsem měl sdělit určité poselství ve shromáždění bratra Manleye. Chtěl jsem jim přednést dva řádky ze svazku Clarke's Commentaries. Byly to čtyři svazky. Každý měl tisíc stránek. Měl jsem jen pár minut na to, abych to našel. Modlil jsem se a pak jsem vybral jeden z dílů, zavřel jsem oči a nechal jsem, aby se kniha sama otevřela. Nebyla označena rejstříkem nebo číslicemi na každé straně, avšak zázrakem se kniha otevřela přesně na místě, kde jsem ji chtěl otevřít, kde byl příslušný text a hned jsem uviděl přesně to, co jsem chtěl sdělit. To by za normálních okolností bylo nemožné. Nevěděl jsem, ve které knize bych to měl najít. Zapamatoval jsem si jen text. To povzbudilo moji víru, abych zvěstoval toto poselství. Avšak, samozřejmě, nedoporučuji, aby se toto stalo vaším zvykem.

Jednou v církvi br. Smaleho shromáždění probíhalo v „těle.“ Zavolal lidi k modlitbě a zástup se ztenčil na jednu čtvrtinu. Pak Bůh sestoupil s mocí. Bylo tam až příliš moc „náboženství.“ Objednal jsem, aby vytiskli traktát s názvem „Come Angel Band“ („Přijď andělská skupino“) a poprosil jsem Pána, aby za určitý peněžní obnos vytiskli nejméně 1000 kusů. Tiskař mi přikázal, abych zaplatil přesně za toto množství, aniž by věděl, že jsem se za to takovým způsobem modlil. Jakási sestra mi darovala pět dolarů. Řekla mi, že jí Pán řekl před určitou dobou, aby mi je darovala. Byla to stejná cena, kterou jsem dostal k úhradě a za kterou jsem se modlil. Modlil jsem se za dalších pět dolarů, které jsem potřeboval a po určité krátké době mi jakýsi bratr předal tuto částku, aniž bych se o této věci před ním zmínil. Chvěl jsem se bázní před Bohem, když jsem si uvědomil, jakým způsobem o nás Pán pečuje. Vydal jsem se zcela pro Jeho službu. Avšak nesnažil jsem se být v této věci domýšlivý.

Jednoho večera jsem navštívil stanové shromáždění br. Stanleye, aniž bych přemýšlel o tom, že se budu na něm aktivně podílet. Seděl jsem vzadu. Duch na mě omakžitě mocným způsobem sestoupil. Postavil jsem se a začal jsem kázat a Boží moc doslova padla na celé shromáždění. Padli k zemi na své tváře. Po celé tři hodiny lidé ve stanu prožívali evangelizační shromáždění s výzvou k pokání a pak jsme se modlili. Někteří byli zachráněni a jiní našli pomoc u Boha. Bylo to nádherné navštívení Ducha. Lidé v těchto dnech nebyli vzpurní, jako tomu je nyní. Byli ochotni, aby průběh jejich shromáždění byl přerušen a nebylo tam tolik fanatických duchů, kteří bránili vanutí Ducha. Byl tam skutečný hlad po Bohu. Téměř každý večer byste mě našli, jak sloužím v některém shromáždění. Pán pokračoval ve Svém díle a vyléval Svého Ducha.

V té době na mě útočila neuróza žaludku. Cítil jsem se, jako kdybych měl zemřít. Modlil jsem se a postil celý den a noc a Pán mě uzdravil. Zdálo se, jako kdyby mě ďábel chtěl zabít. Napsal jsem další traktát, který se jmenoval „That They All May Be One“ („Aby všichni byli jedno“). To prudce rozzuřilo sektářského ďábla. Byla to však Ježíšova modlitba ze 17. kp. Jana, „aby svět mohl uvěřit.“

Jistý přítel zaplatil naše výdaje na několik dnů ve stanovém táboře hnutí (svatosti) v Arroyo, tak jsme se zde utábořili. Byla za námi polovina léta. Užívali jsem si různých změn a výletů. Většinu svého času jsem věnoval modlitbám v lese. Při svitu půlnočního měsíce jsem vyléval svou duši před Bohem a On mě vždy navštívil Svojí přítomností. V táboře bylo mnoho těch, kteří byli jako „prázdné vagóny“, které jsou slyšet míle daleko. Většina lidí zde totiž hledala sobecká pozhřebání. Přirítili se na shromáždění jako velká povodeň, aby získali více pozhřebání. Potřebovali učinit krok dopředu ve svém duchovním životě. To stejné platí i v dnešní době z větší části o letničních.

Museli jsme znovu zaplatit nájem za chatu a ďábel na nás po této stránce zaútočil. Avšak Bůh nám pomohl. Malá Ruth v táboře onemocněla. Bylo vedro. Modlili jsme se za ní celou noc a Pán se jí dotkl. Zjistil jsem, že křik v mé duši k Bohu daleko převyšoval napohled zdánlivé modlitební úsilí většiny lidí z hnutí svatosti. Chtěl jsem se modlit více a důkladněji a ponořit se do duchovních hlubin pod úroveň pouhých pocitů k něčemu, co mělo skutečnou a věčnou podstatu, co by se v mé duši stalo pevnou skalou. Byl jsem unaven „ze slin a pěny u úst“: z náboženského a bombastického řečnění. Pán mě nezklamal.

Výbor táborového shromáždění si mě pozval na kobereček kvůli traktátům, které jsem rozdával v táboře.

Mysleli si, že útočím na hnutí svatosti. Já jsem je však jen napomínal, aby začali žít s Bohem důvěrněji. Potřebovali více pokory a lásky. Můj traktát, který byl napsán proti sektářství „That They All May Be One,“ vyvolal rozruch v táboře. Je nutné šroubat do hnutí, která jsou z lidí, a ne z Boha. Bůh má jen jedno „hnutí,“ „jedno tělo.“ Toto bylo poselstvím v Azusa Mission od jejich prvopočátku.

Dostal jsem druhý dopis od Evana Robertse, v němž bylo napsáno toto: „Loughor, Wales, 7.8. 1905. Drahý bratře. Jsem vděčný za Vás a za vaši pozornou laskavost. Byl jsem zcela nadšen z dobrých zpráv o tom, jak začínáte prožívat úžasné věci. Modlíme se k Bohu, aby Vás žehnal i nadále a mnohokrát děkujeme za Vaše pozdravy. Váš ve službě. Evan Roberts.“

Jednoho večera mi Pán v táboře (hnutí) svatosti řekl, abych tam kázal. Vyšel jsem si na procházku do lesů a snažil jsem se modlit za shromáždění. Řekl mi jen, že chce, abych kázal. Odpověděl jsem mu, že mi to nedovolí. Měli připravený tucet svých oblíbenců, kteří jim lechtali jejich svrablavé uši. Kromě toho se mě trochu báli. Nepatřil jsem k této specifické křesťanské skupině. Ježíš mi však řekl, kaž! Odpověděl jsem Mu, že pokud zavře pusy všem okolo v ten večer, že Ho poslechnu. Vydal jsem se do Jeho rukou a odešel jsem do shromáždění. Nastala chvíle pro kázání. Podívali se jeden na druhého, ale všichni mlčeli. Nikdo se na mě nedíval. Duch na mě sestoupil a rychle jsem se postavil. Bůh zasáhl moji duši Svojí mocí. Inspirace k poselství přišla přímo od Něho a prošla jako šíp k terči v celém shromáždění. Otřásla celým tábořem.

Malá Ruth začala mít záchvaty zvracení a ďábel se jí snažil zabít. Bylo velké horko a Ruth drkotala zuby. Toto byla ďáblova odvěta. Přestěhovali jsme se nazpět do naší chaty v Pasadéně. Odeslal jsem osmnáct balíků s traktáty do mnoha misijních stanic na západním pobřeží. Potom mě Bůh inspiroval k tomu, abych napsal další traktát: „The Heart of the Matter“ („Jádro věci“). V tomto článku jsem se snažil vysvětlit naši skutečnou víru a uctívání, Ježíše Krista, jako hlavní téma našich kázání bez jakýchkoliv vedlejších poznámek. Zdravotní stav malé Ruth se zhoršoval, dokud jsme měli jen skutečně malou naději na to, že to přežije. Avšak Bůh uslyšel náš křik a nedovolil, aby zemřela. Zdálo se, jako by nás nepřítel chtěl oloupit o naše poslední dítě. Z finančního hlediska jsme na tom nebyli o moc lépe. Nepřišel nám ani cent. Pomoc však přišla v pravý čas. Bůh nás nezklamal. Důvěřovali jsme Mu.

Jednoho večera se ke mně ďábel velmi přiblížil. Vzbudil jsem se a téměř jsem si uvědomil tak stejnou jeho přítomnost jako moji. Zakřičel jsem k Bohu o pomoc a on utekl. Moje žena pocítila jeho přítomnost krátce předtím, než jsem se probudil. Procházeli jsme ohnivou pecí, avšak „čtvrtý“ byl s námi. Vypadalo to, jako kdyby zcela selhala lidská pomoc. Zdálo se, že se nepřítel rozhodl, že mě odežene od Božího díla. Trávil jsem celé noci a dny na modlitbách. Bylo zřejmé, že satanovo království trpí. Sousedí, kteří mě slyšeli, jak vzdychám v modlitbě, si určitě museli myslet, že jsem onemocněl a začali se ptát na můj zdravotní stav. Bylo to však jen modlitební břemeno za duše.

Pán se úžasně oslavil na mém posledním traktátu. Tiskař se spletl a nechal si zaplatit pouze \$6.50. Mělo to cenu nejméně \$9.00. Stál si za svojí kupní cenou. Pak pokazil asi tisíc výtisků: udělal malou tiskařskou chybu. Ty mě dal téměř zdarma. Chyby jsem opravil perem.

V Peniel Mission, Los Angeles, se mnou po jednom ze shromáždění mluvila jakási sestra a pak pokračovala v chůzi. Uvědomil jsem si, že Pán po ní chtěl, aby mi dala nějaké peníze. Byl jsem skutečně v nouzi. Proto jsem se tiše modlil. Prošla kolem mě, pak se zastavila, vrátila se a dala mi jeden dolar. Vyprávěl jsem o této příhodě o pár minut později nějakému bratrovi, když mi řekl, abych na chvíli počkal. Vešel do svého pokoje v této misijní stanici a vrátil se se dvěma dolary, které mi daroval. Bůh vyslyšel moji modlitbu.

V ten večer jsem šel navštívit Smaeleho církev a on odstoupil ze své funkce pastora. Shromáždění se denně konala už asi patnáct týdnů ve First Baptist Church. Nyní bylo září. Hlavní vedoucí církve byli unaveni z neustálých inovací a chtěli se vrátit k původnímu starému řádu. Bylo mu řečeno, aby zastavil probuzení, nebo aby odešel. Rozhodl se moudře pro to druhé. Avšak do jakého hrozného postavení se církev dostává, když vyhazuje to, co je z Boha. Stejným způsobem později Duch Boží vyšel z církvi ve Walesu. Byli unaveni z Jeho přítomnosti a toužili se vrátit do starého, studeného a zatuchlého církevního řádu. Jak slepí jsou lidé! Nejduchovnější členové církve Fr. Smaeleho ho samozřejmě následovaly s velkým množstvím dalších pracovníků, kteří se k němu shromáždili z jiných míst během probuzení. Zorganizovali okamžitě novou církev, která se jmenovala „New Testament Church“. Myslel jsem si, že možná Pán bratra Smaeleho chce uvolnit, aby sloužil alespoň na krátkou dobu v evangelizaci, aby rozšířil duchovní oheň do dalších míst. Avšak, on to tak neviděl. Pořádal jsem s ním konferenci na toto téma a byl jsem schopen pro něho dohodnout, že bude kázat v Lake Avenue v Pasadéně v Metodistické episkopální církvi pro pastora Brinka. Toto bylo místo, které se stalo bouřlivým centrem probuzení.

Chodil jsem někde celý den a šířil jsem zprávy o tomto shromáždění, aniž bych měl peníze na dopravu a byl jsem tak večer unaven, až jsem nebyl schopen ani usnout. Neměli jsme ani cent, měli jsme zaplatit nájemné a přesto jsem doslova vydal zcela svůj život pro službu Bohu. Neměli jsme pro život ani to nejnужnější. Určitě někdo neposlechl Boha. Pán byl se mnou úžasným způsobem v Duchu. Mnozí lidé byli prostřednictvím mé služby

požehnání. Vedoucí mě moc nepovzbuzovali. Avšak pokorné a hladové duše rády slyšely o Ježíši. Probuzení vždy začíná mezi obyčejnými členy církve. Duchovní málokdy vítají reformaci. Historie se neustále opakuje. Někteří duchovní vedoucí v současnosti se nachází až příliš v pohodlném postavení jako vládcí, kteří netouží po novotách, které by od nich vyžadovaly určitou oběť. Boží oheň může sestoupit jen na skutečnou oběť. Na prázdném oltáři nikdy oheň nevzplane. Studená intelektuálnost, formální církevnictví a kněžská nadvláda jsou na hony vzdálené od geniality evangelia. Díky Bohu, že jsou mezi duchovními také výjimky. Nicméně, byli jsme zachráněni proto, abychom sloužili. Skutečný služebník evangelia slouží. Ježíš nepřišel, aby Mu bylo poslouženo, ale aby sloužil. Dokonce i slavný evangelista Chas. G. Finney byl tak chudý po patnácti letech podivuhodné práce pro Pána, až musel prodat svůj povoz a koupit si krávu, aby uživil svoji rodinu.

V ten večer, před bohoslužbami bratra Smaleho v církvi Lake Avenue, dva z nás se modlili až do půlnoci. Bratr Smale kázal dvakrát v neděli. Bůh ho při této příležitosti nádherným způsobem pomazal. Mezi shromážděními jsme se modlili. Kázal o probuzení ve Walesu. Lidé byli velmi dojatí. Bratr Smale krátce nato založil New Testament Church. Stal jsem se jejím zakládajícím členem, protože jsem si uvědomil, že bych měl s nimi zůstat, ačkoli jsem se příliš nezajímal o organizaci.

Dostali jsme se znovu do situace, kdy jsme neměli peníze na zaplacení nájemného a jídla, jinak bychom vyhladověli k smrti. Zatímco jsem seděl za stolem a psal jsem, Pán ke mně promluvil a řekl mi, abych šel navštívit br. Geo. Craryho. Vnuknutí bylo tak silné, až jsem položil pero a okamžitě jsem odešel. Když jsem se s bratrem Crarym a jeho ženou pomodlil, chtěl jsem odejít. Neřekl jsem o našich potřebách ani slovo. Dali mi \$2.50 s tím, že řekli, že mě k nim poslal Pán, aby mi je darovali. Ďábel se snažil třikrát zabránit bratru Crarymu, abychom se nesetkali předtím, než jsem k nim přišel. Avšak Bůh ho zdržel. Po určité kratší chvíli mi další bratr daroval jeden dolar. Pán mi ukázal, co mám dělat. Měl jsem pak tři dolary na zaplacení nájemného a padesát centů na zakoupení jídla. V té době jsme si za padesát centů mohli koupit daleko víc, než bychom byli schopni nyní.

Jednoho rána, krátce po této příhodě, zatímco jsme se modlili a neměli jsme co jíst, zastavil se u našeho domu prodáváč a předal nám potraviny v hodnotě pěti dolarů. Neřekl nám, kdo to poslal. Někdo to za nás musel zaplatit. Malá Ruth snědla zelenou meruňku a téměř kvůli tomu zemřela. Zachránili jsme ji modlitbou. Bratr Smale si nyní pronajal Burbank Hall a připravoval se, že tam uspořádá shromáždění. Pronajal jsem pro něho Fourth St. Holiness Hall, dokud v Burbank Hall nebylo všechno připravené. Pán mě inspiroval k dalšímu traktátu s názvem „Pray! Pray! Pray!“ („Modlete se! Modlete se! Modlete se!“) Přinesl jsem to ve víře k tiskaři a tentokrát mi Bůh poslal peníze včas. Bylo to povzbuzení k modlitbám. Tak jako starozákonní proroci se musíme modlit za ty, kteří se nemodlí za sebe. Musíme za ně vyznávat jejich hříchy.

Jednou, když jsme se s bratrem Boehmerem modlili za určitá shromáždění, Duch na nás v nich mocně sestoupil. Uvědomili jsme si, že jsme se kvůli nim skutečně dotkli Boha. Následující zprávy potvrdily naše domněnky. Modlitba mění věci. V opravdové modlitbě se nachází podivuhodná moc. Příkladem toho je Eliáš na hoře Karmel, muž „stejně přirozenosti jako my“. „Vroucí modlitba spravedlivého zmůže mnoho.“ Jk. 5:16. Vyznávání může být v tomto ohledu také nutností. „Vyznávejte jedni druhým svá provinění.“

Nabídlí mě chatu v Los Angeles za osm dolarů měsíčně. Někdy jsme prožívali, že po nás Pán chce, abychom se vrátili do Los Angeles. Poslal nám nájemné za první měsíc a bratr Penfield v Pasadéně mi zapůjčil spřežení mulů, abychom se mohli přestěhovat. Nastěhovali jsme se do zadní části parcely Towne 619 Towne Avenue. Paní domu žila v domě, který stál vpředu z ulice. Bylo 27. září roku 1905.

Jednoho večera, když jsem se modlil, neustále jsem pociťoval touhu odjet do San Diega, tak jsem napsal sestře Tilli Haefnerové, která zde vedla misijní stanici Peniel. Peníze na cestu přišly včas, aniž bych se za to úpěnlivě modlil. Byla to Boží vůle. Kázal jsem v misijní stanici Peniel v San Diegu a pořádal jsem pouliční shromáždění. Policie mi zabránila v tom, abych se postavil u salónů, ale Bůh mi dal sílu a vítězství. Navštívil jsem několik nemocných a modlil jsem se za ně a pak jsem si na chvíli odskočil do staré Tia Juana, Mexico.

„Burning Bush“ poškrtnil křesťanského ducha v celém San Diegu. Byli nepřístupní a tvrdí. Bylo tam málo lásky, avšak mnoho svárů a sporů. Bůh mě jako obvykle učinil poslem pokoje. Zastával jsem se vždy „jednoho těla“ Kristova. Sestra Haefnerová řekla, že byla velmi povzbuzena moji návštěvou. Bojovala o to velmi na modlitbách. Byl jsem totiž velmi nemocen, předtím než jsem odtamtud odjel a proležel jsem celou noc v horečce a prostydý, aniž bych zahmouřil oka. Avšak prožil jsem během toho něco úžasného. Měl jsem chřipku. Třebaže jsem se chvěl bolestmi a doslova jsem hořel horečkou, sestoupil na mě úžasným způsobem modlitební duch. Zdálo se, jako kdybych měl dvě osoby. Připadalo mi, jako by můj mozek byl zcela oddělen a živ pro Boha. Cítil jsem celého ducha. Mé tělo bylo dostatečně nemocné na to, aby zemřelo. Zdálo se, jako by skrze utrpení má duše byla vytlačována z těla. Byl to zvláštní zážitek. Jsem si jist, že to ďábel díky tomu prohrál. Zdálo se, jako kdyby můj duch se povznesl nad skutečný fyzický stav mého těla.

Mluvil jsem v neděli ráno ve Friends Church o probuzení ve Walesu a pak jsem se vrátil do Los Angeles. Byl

jsem tak slabý a bál jsem se tak, až jsem chtěl, aby mě odnesli od vlaku domů na nosítkách. Přesto jsem se domů dopravil v pořádku. Měl jsem peníze akorát na cestu domů. Byli jsme znovu ve finanční tísní. Jakýsi bratr mě poslal dva dolary s tím, že mi sdělil, že mu Pán ukázal, v jaké jsme byli nouzi. Modlili jsme se skutečně vroucně. Jaké požehnání to je, když můžeme žít tam, kde k nám promlouvá Bůh, ačkoli nás to možná bude něco stát: naši poslušnost. Zdá se, že v dnešní době žije takovým způsobem jen pár jednotlivců. Proto Boží pracovníci tak trpí. Jsem přesvědčen o tom, že, někteří lidé hořce nenávidí skutečné dělníky, protože ti, kdo pocítili jejich modlitby, a kterým Bůh řekl, aby jim pomohli, neposlechli Pánův hlas. Sobectví je zkázotvorný hřích. Ti, kteří dávají Bohu, nakonec tak možná ztrácejí. Ve skutečnosti jedinou věcí, která je skutečně jistá, je to, co Bohu dáváme. Zbývající věci jsou posléze vším, co stejně nakonec ztratíme.

Téměř každý den byste mě zastihli v Los Angeles v osobní práci, rozdávání traktátů, v modlitbě či v tom, jak kážu ve shromáždění. Psal jsem neustále články do křesťanských novin. Postil jsem se a modlil předtím, než jsem odjel na stanové shromáždění v Pasadéně. Pán mě úžasným způsobem pomazal v kázání a dvacet duší přišlo dopředu na výzvu k pokání. Touto dobou mě tak ovládl duch přimluy, až jsem se modlil téměř celý den a celou noc bez přestání. Postil jsem se také mnohokrát, dokud se má žena někdy nedostala do takového zoufalství, až začala pochybovat, zda-li to přežiji. Zachvátilo mě Pánovo lkaní. Jako kdybych s Ním byl v Getsemane. „Z práce duše své uží užitek“ – toto zaslíbení zasáhlo moji duši. Byl jsem veden k bázni, jako On, abych žil do té doby, dokud neuvidím odpověď na mé modlitby a slzy za probuzení. On mě však uklidnil a poslal mi na pomoc víc než jednoho ze Svých andělů, proto jsem spokojen. Pocítil jsem něco málo z toho, co pro apoštola Pavla znamenalo „doplňovat ve svém těle to, co zbývá z Kristových soužení“, za ztracené lidi ve světě. Někteří dokonce dostali strach, že začínám blouznit. Nebyli schopni porozumět mé horlivosti. Ani v dnešní době těmto věcem mnozí nerozumí. „Ale tělesný člověk nepřijímá věci Božího Ducha.“ Jsou pro něho „bláznovstvím.“ Sobecký duch nikdy neporozumí takové oběti. Avšak, „kdo chce zachránit svoji duši, ten ji ztratí.“ „Pokud zrno pšenice nepadne do země a nezemře, nepřinese mnoho úrody, atd.“ Náš Pán byl „mužem plným bolesti“, tak jako i radosti.

Mnohokrát jsem odjel do Pasadény v důvěře, že se Bůh postará o moji zpáteční cestu. Při jedné takové příležitosti měl bratr Boehmer dojem, že přijedu. Vyrazil do Peniel Mission a tam se se mnou setkal. Věnovali jsme několik hodin modlitbám. Pak mi zaplatil jízdné na cestu domů. Mnohokrát jsme se v těchto obdobích během noci společně modlili. Připadalo nám, že je velkou výsadou strávit celou noc s Pánem na kolenou. Přiblížil se k nám. Nikdy se nám nezdálo, že bychom při takové příležitosti byli unaveni. Boehmer pracoval jako zahradník. Nikdy jsem ho nepoprosil ani o penci, ale on mi vždy něco dal. Bůh od něho nakonec nedostal jeho peníze, ale také jeho život pro Jeho službu. Byl podivuhodným mužem modlitby. Bůh nás vyučoval, co to znamená, „neznát nikoho podle těla.“ Pozvedl nás do tak vysoce duchovního vztahu, až se zdálo, že naše společné obecenství je jen v Duchu. Nadto, jsme zemřeli jeden vůči druhému.

Napsal jsem potřetí Evanu Robertsovi, aby se za nás ve Walesu modlili. V tomto období, když jsem přestal kázat, povzbuzoval jsem křesťany, aby klekli v modlitbách na svá kolena a modlili jsme se většinou několik hodin, než jsme byli schopni povstat. Pán mě vedl, abych napsal mnohým vedoucím v celé zemi, aby se modlili za probuzení. Duch modlitby sílil. Zdálo se jako by New Testament Church začala ztrácet ducha modliteb potom, co začali více vypadat jako organizace. Nyní se snažili tuto služebnost přesunout na pár z nás. Věděl jsem, že se to Bohu nebude líbit a pocítil jsem, že se mám za ně modlit. Měli příliš mnoho druhořadých zájmů. Začalo to vypadat, jako kdyby si Pán začal hledat jiné tělo. Má očekávání byla velmi vysoká, pokud jde o tuto skupinu lidí. Avšak zdálo se, že je nepřítel zcela odvádí stranou, aby přinejmenším minuli to nejlepší, co pro ně Bůh připravil.

Nyní se dokonce snažili zorganizovat modlitbu – věc, která je zcela nemožná. Modlitba je spontánní. Uvědomil jsem si v daleko větší míře, že je lepší nemít žádnou organizaci, než ztratit službu modlitby a ducha probuzení jako tělo. Byl to právě tento důvod, proč se tak pojmenovali na začátku. Byli velmi ctižádostiví kvůli církvi a organizaci. Zdálo se pro ně velmi těžké, aby nebyli, „jako ostatní národy (církve)“, které byly okolo nich.“ A právě z tohoto hlediska selhali. Čím více přibývalo práce v církvi, tím více se ztrácela ze zřetele skutečná podstata. Zdá se, že letniční misie jsou v současnosti vystaveny stejnému nebezpečí. Lidská organizace a lidský program zanechává skutečně malý prostor pro svobodného Božího Ducha. To znamená, že máme být ochotni se považovat za neúčinné služebníky, když budujeme zcela duchovní království. Boží království „nepřijde tak, abyste ho mohli vypožorovat.“

Je docela snadné si zvolit to druhé nejlepší. Modlitební život je daleko potřebnější než budovy a organizace. Ty jsou většinou za toto náhražkou. Duše se rodí do Božího království jen prostřednictvím modlitby.

Bál jsem se, že se z New Testament Church stane strana se sektářským duchem. Jakási bohatá paní jim nabídla peníze, aby si mohli postavit velkou budovu. Dábel sázel vysoko. Avšak brzy svoji nabídku stáhla. Přiznávám, že jsem rád, že to udělala. Neměli by brzy čas na nic, kromě své budovy. Byl by to konec jejich probuzení. Byli jsme přece povoláni evangelizovat Los Angeles, a ne budovat další sektu či pěstovat sektářského ducha. Nepotřebovali jsme více nějakou organizaci či církevní mechanismus, ale jen to nejnutnější pro zevangelizování města. Měli jsme

určitě už spoustu oddělených církevních organizací, které s námi soutěžily. Každá z nich většinou pracovala kvůli svým vlastním zájmům, prospěchu a věhlasu.

Neměli jsme v té době co jíst, jen trochu suchého chleba při jedné příležitosti, když jsem dostal dopis od bratra Boehmera s jedním dolarem, který byl uschován uvnitř. Byl blízko Bohu. Možná, že by křesťané udělali více dobrých věcí, kdyby nebylo tolik podvodníků, kteří otráslí jejich důvěrou. Každý falešný pastýř a podvodník, který zůstává v určité pozici, to křesťanům skutečně velmi stěžuje.

Zdálo se, že New Testament Church se začíná odklánět k rozumářství. Začal jsem ji mít skutečně na srdci. Během jednoho shromáždění jsem nahlas lkal v modlitbách. Bylo to ubíjející po shromážděních, které jsme prožili. Jeden ze starších mě za to přísně pokáral. „Jak mocní najednou padli“ mě neustále znělo v uších. Pár nejduchovnějších lidí v církvi pocítili stejné duchovní břemeno jako já.

Měl jsem dojem, že modlitba znovu začíná mít navrch. Prožili jsme brzy nato úžasné shromáždění. Stovka lidí poklekla po výzvě k pokání na večerním nedělním shromáždění. Setkal jsem s chlapci z Penielu z Pasadény, když jsme se modlili a byla to chvíle, kdy jsme prožili duchovní vítězství. Uvědomili jsme si, že Pán brzy začne působit mocným způsobem. Ve stanu bratra Brownleye na ulicích Seventh a Spring, Los Angeles, jsme prožili hluboké zanícení v modlitbách a v mocném evangelizačním shromáždění. Uvědomili jsme si, že Bůh v brzké době udělá něco zcela neobyčejného. Modlitební duch na nás čím dál více spočíval. V Pasadéně, předtím než jsem se odstěhoval do Los Angeles, jsem ležel na své posteli během dne a válel jsem se, lkal a cítil těžké duchovní břímě přimluvy. V noci jsem málokdy usnul, kvůli modlitebnímu duchu, který mě ustavičně pudil k modlitbě. Postil jsem se a nezajímal jsem se o jídlo, když jsem byl tak duchovně zaměstnán. Při jedné takové příležitosti jsem lkal porodními bolestmi při modlitbě téměř čtyřicet hodin bez přestávky. Téměř mě to vyčerpalo. Modlitba mě doslova „strávila.“ Lkal jsem celou noc ve spánku.

V této době modlitba nebyla vůbec formální. Byla vdechnutá Bohem. Sestoupila na nás a přemohla nás. Nemuseli jsme se na ní připravovat. Lkání za duše nás skutečně prostřednictvím Ducha zcela ovládlo, kterého jsme se nebyli schopni zbavit, jako kdybychom prožívali skutečné porodní bolesti, aniž bychom neutlačovali Božího ducha. Duch svatý se skrze nás skutečně přimlouval.

Po několik dní jsem měl dojem, že mi přijde další dopis od Evana Robertse. Brzy přišel a bylo v něm napsáno: „Loughor, Wales, 14. listopadu roku 1905. Můj drahý příteli: Co ti mám říct, abych tě povzbudil v této hrozné bitvě. Zjišťuji, že je to jedna z těch nejtěžších. Království zla je obklíčeno z každé strany. Ach, jsou to milióny modliteb, nejen nějaká „forma“ modlitby, ale duše, které si hledají cestičku až k Bílému trůnu! Lidé ve Walesu se během minulého roku skutečně modlili. Ať Vás Pán požehná mocným vylitím. Ve Walesu se zdá, jako kdyby (Ten) Svatý sestoupil na shromáždění a čekal, až se otevřou srdce Kristových přívrženců. Prožili jsme mocné vylití Ducha svatého minulou neděli večer. Předcházelo tomu to, že lidé byli usměrněni ve svých pohledech, co se týče uctívání Boha. 1. Dávat Bohu, a ne přijímat. 2. Líbit se Bohu, a ne sobě samým. Proto, když jsme při modlitbě ve víře vzhlédli k Bohu, zapomněli jsme na nepřítel a také na strach z lidí a Duch sestoupil. Modlím se, aby Bůh slyšel vaše modlitby, zachoval vaši pevnou víru a zachránil Kalifornii. Váš bratr v duchovním boji. Evan Roberts.“ Toto byl třetí dopis, který jsem dostal z Walesu od Evana Robertse a uvědomil jsem si, že jejich modlitby se úzce týkaly našeho konečného vítězství v Kalifornii.

Evan Roberts nám vyprávěl o svých zkušenostech s Bohem: „Jednoho pátečního večera minulého jara, zatímco jsem se modlil vedle mé postele, předtím než jsem do ní ulehl, jsem byl vytržen do velkého prostoru, v němž neexistoval čas či doba. Měl jsem obecenství s Bohem. Předtím jsem byl od Boha skutečně velmi vzdálen. V ten večer jsem dostal strach, avšak pak už nikdy. Trásl jsem se tak, až se viklala celá postel a můj bratr, který se probudil, když mě objal, si myslel, že jsem nemocný.“ Toto se pak s Evanem Robertsem dělo každou noc asi tři měsíce, od 1. hodiny do 5. hodiny ranní. Napsal o tom zprávu celému světu, ve které se podělil o toto svědectví: „Probuzení v jižním Walesu není z lidí, ale z Boha. Bůh se k nám velmi přiblížil. V tomto hnutí nebylo žádného sporu o nějakém vyznání či určité doktríně. Nevyučujeme žádné sektářské učení, ale jen div a krásu Kristovy lásky. Ptali se mě několikrát, zda-li používám nějaké metody. Nemám žádné. Nikdy jsem se nepřipravoval na to, co budu mluvit, ale nechal jsem to na Něm. Nejsem zdrojem probuzení, ale jen jedním zmocněncem mezi těmi, kteří neustále přibývají, až jich bude velké množství. Nepřeji si, aby mě někdo následoval, ale toužím, aby svět šel za Kristem. Věřím tomu, že svět se nachází před velkým křesťanským probuzením a modlím se denně, aby mi daroval milost, být Mu v tomto ku pomoci. Ve Walesu se během několika minulých týdnů staly úžasné věci, avšak toto byl jen začátek. Jeho Duch se prožene světem jako mocný a rychlý vítr. Mnozí, kteří jsou nyní jako křesťané potichu, povedou toto hnutí. Uvidí velké světlo a budou odrážet toto světlo dalším tisícům, kteří žijí v temnotě. Tisíce dalších křesťanů toho udělají daleko víc, než kolik jsme toho dosáhli my, až je Bůh zmocní.“ – Evan Roberts. Jaká to úžasná pokora! Toto je tajemství veškeré moci.

Očitý anglický svědek o probuzení ve Walesu napsal: „Nebyl jsem dosud nikdy svědkem takového skutečného

lkání za duše nespasených. Viděl jsem mladého Evana Robertse, jak je zmítán zármutkem a volá na posluchače, aby se modlili: ‚Nezpívejte‘, vykřikl, ‚je hrozné zpívat.‘ “ (Usvědčení častokrát od lidí odešlo, protože se neustále zpívalo.)

Další pisatel prohlašuje, že to nebyla Evan Robertsova výřečnost, která lidi ztrhla na kolena, ale jeho slzy. Mnohokrát se zhroutil a hořce plakal v modlitebním boji před Bohem, aby přiměl lidi k pokání, zatímco mu stékaly slzy po tvářích a zmítal se celým svým tělem. Silní muži byli dojata a začali plakat jako malé děti. Ženy začaly ječet. Zvuk pláče a bědování zaplnil celé ovzduší. Evan Roberts v horlivosti svého duchovního zápasu za duše se zhroutil za kazatelnu, zatímco ostatní v publiku často omdlévali.“

O pozdější práci v Indii čteme: „Dívky v Indii byly tak nádherným způsobem vedeny a pokřtěny Duchem svatým (v Ramabai's Mission), až do sebe začaly bušit pod tíživým usvědčením své potřeby. Byly úžasným způsobem osvíceny. Když se z toho dostaly, začaly skákat nahoru a dolů celou radostí bez projevu únavy: byly ve skutečnosti čím dál živější. Křičely se vši horlivostí, která se v nich začala projevovat. Některé z nich pocítily, jako kdyby okolo sebe uviděly, jak se před nimi pohybuje velké světlo, zatímco Boží oheň strávil údy těla hříchu, pýchy, hněvu, lásky ke světu, sobectví a nečistoty. Nejedly ani nespaly, dokud nezvítězily. Potom dostaly takovou radost, že po přijetí křtu v Duchu svatém vůbec nejedly. Asi dvacet děvčat upadlo zároveň do transu a několik hodin nevnímalo vůbec svět, některé tři až čtyři hodiny. Během této chvíle zpívaly, modlily se, tleskaly, válely se po zemi, nebo tiše seděly. Když začaly vnímat své okolí, vyprávěly o tom, že viděly nebeský trůn, zástup oblečený v bílých rouších a slávu tak zářící, až ji nebyly schopni vydržet. Brzy nato celé místo bylo zapáleno duchovními plameny. Škola byla přerušena, zapomněly jíst a spát a ve dne v noci se modlily. Duch svatý byl vylit v ten večer na jednu hledající dívku. Její kamarádka, která spala vedle ní, se probudila a když uviděla ohnivý oblak vzduchu, rozběhla se přes celou ubytovnu a přinesla vědro s vodou, kterou na ní chrstla. Během necelé hodiny všechny dívky v hloučku plakaly, modlily se a vyznávaly své hříchy. Mnoho těchto dívek bylo zahaleno zvláštním, nádherným a nadpřirozeným ohněm.“

Spontánní směsice chvalozpěvů byla zvláštním znamením některých shromáždění v dalších částech Indie. V Kara Camp se skupině malých děvčat, které se modlily, znenadání objevily na zdi obrázky, které nadpřirozeně zobrazovaly Kristův život. Postavy se na obrázcích pohybovaly a byly barevné. Každý obraz trval od dvou do deseti minut a pak světlo začalo pozvolna mizet, aby se za chvíli znovu objevilo s novou scénou. Tyto obrázky se objevily na dvanáct hodin a neviděly je jen místní děti ze sirotčince a osm misionářů, ale i místní křesťané, kteří žili poblíž a dokonce i pohané se přišli podívat na tuto zvláštní podívanou. Všechny tyto obrázky věrně zobrazovaly příběhy z Bible a byly zcela nadpřirozené. Měly veliký vliv a dotkly se zatvrzelých srdcí pohanů. Ve Walesu byla během probuzení mnohokrát vidět různobarevná světla jako ohnivé koule.

Ve dne v noci jsem pracoval v různých misiích, napomínal jsem k modlitbám a víře po probuzení. Věnoval jsem s bratrem Boehmerem další noc modlitbám. Jednoho večera v New Testament Church, během toho, když na shromáždění sestoupil hluboký modlitební duch, se najednou Pán tak přiblížil, až jsme pocítili Jeho přítomnost, jako kdyby nás všechny uzavřel ze všech stran. Dvě třetiny lidí vyskočilo v hrůze ze židlí a někteří vyběhli rychle z domu zcela vystrašení, aniž by si vzali sebou své klobouky. V přirozenu zde nebyl žádný projev, který by byl odůvodněným zdrojem strachu. Byla to nadpřirozená manifestace Jeho blízkosti. Co by asi udělali, kdyby uviděli Pána.

Začal jsem pořádat modlitební setkání v naší chatě, kde jsme měli trochu více svobody k modlitbám a k tomu, abychom mohli očekávat na Pána. Avšak modlitební duch byl při těchto setkáních velmi omezován. Duchovnější lidé byli hladoví po této příležitosti. Avšak vedoucí mě neporozuměli a protivili se mi. Pak paní našeho domu ovládl ďábel a chtěla nás vyhodit z našeho domu. Nebyla ve správném vztahu s Bohem. Museli jsme zaplatit naše nájemné. Nepřítel si ji však chtěl použít. Začal boj. V New Testament Church se začali protivit mé službě. Jakási sestra se mě snažila přesvědčit, abych zastavil modlitební setkání, které jsem začal pořádat. Poprosil jsem Pána, aby mi v této věci ukázal Svoji vůli. Přišel a naplnil naši chatu oblakem slávy, až jsme stěží mohli vydržet Jeho přítomnost. To celou záležitost rozhodlo. „Máme raději poslouchat Boha než lidi.“ V té době jsem si musel vytrpět spoustu kritiky. Myslím si, že měli ze mě strach, že začnu novou církev. Já jsem však v té době o ničem takovém vůbec nepřemýšlel. Chtěl jsem mít jen svobodu pro to, abych se mohl modlit. Mnoho misií a církví tímto způsobem zkrachovalo a zprotivilo se Bohu.

Napsal jsem další články pro křesťanské noviny, ze kterých jsem vybral tyto pasáže: „Pomalou, ale jistě křesťané z jižní Kalifornie jsou čím dál více přesvědčeni o tom, že Bůh zde vylije svého Ducha na všeliké tělo, tak jako to učinil ve Walesu. Věříme, že se brzy stanou takové věci, o kterých se nám dosud nikdy nezдалo. Jsme přesvědčeni o tom, že nic míň než „letnice“ zachvátí tuto zemi. Nikdy však nezakusíme letniční výsledky bez letniční moci. To znamená letniční projev moci. Velmi málo lidí se chce setkat s Bohem tváří v tvář. ‚Tělo a krev nemůže zdědit Boží království.‘ – Christian Harvester.“

Znovu jsem napsal: „Probuzenecký proud proudí okolo našich dveří. Vrhne se na jeho mocnou hladinu a necháme se jím unášet až k vítězství? Rok v tomto období s jeho úžasnými příležitostmi pro Boha je cennější než stovky let obyčejného života. ‚Letnice‘ nám klepou na dveře. Probuzení pro naši zemi je jen otázkou času. Přílivová vlna se zcela nepochybně přibližuje, dokud povodeň spásy, jak tomu já věřím, nesmete všechno, co ji bude stát v cestě. Wales nezůstane sám v tomto slavném vítězství pro našeho Krista. Probuzenecký duch na nás přichází, je seslán samotným Bohem, Duchem svatým. Oblaka se kupí dohromady čím dál rychleji, dokud nepřijde silný déšť, jehož srážky nebudou mít konce.

„Hrdinové povstanou z prachu bezvýznamných a pohrdaných míst, jejichž jména se stanou ozdobou na nebeské stránce nejproslulejších. Duch Boží se znovu vznáší nad naší zemí jako při stvoření a je vyřčen Boží příkaz: ‚Budiž světlo.‘ Bratře, sestro, kdybychom všichni věřili v Boha, uvědomuješ si, co by se stalo? Mnozí z nás zde nežijeme pro nic jiného. Velké množství modliteb věřících vystupuje dnem i nocí k nebeskému trůnu. Los Angeles, jižní Kalifornie a celý kontinent se velmi brzy ocitne v duchovním boji mocného probuzení prostřednictvím Ducha a Boží moci.“ – F. Bartleman, pro časopis „Way of Faith“, 16. listopadu roku 1905.

14. prosince mně bylo 34 let. Zdá se mi, že jsem toho dosud udělal velmi málo pro Boha. Toužil jsem po tom, aby si mě konkrétněji používal. V domě nebylo ani pence a neměli jsme ani trochu mléka pro naši malou Ruth. Avšak Bůh nakonec pomohl po nelítostném modlitebním boji. V dnešní době je často odpověď zadržena tak jako v Danieolých dobách. Dábel se snaží přimět křesťany, aby se stáhli nazpět. Navštívil jsem táborové shromáždění a kázal jsem a duchovní oheň zachvátil celý tábor. Duše byly zachráněny. Byli jsme také po určitou dobu vedeni k tomu, abychom se modlili za letnice. Připadalo nám, že to je začátek. Neuvědomovali jsme si ovšem, jaké ‚letnice,‘ skutečně jsou. Avšak Duch to věděl a vedl nás, abychom se správně modlili.

Modlil jsem se za plnicí pero, nějaký bratr jedno našel a daroval mi je. Měl už jedno. Napsal jsem třicet dopisů, v nichž jsem povzbuzoval k modlitbě a k víře za probuzení, které jsem poslal misiím na pobřeží a do cizích zemí. Neměl jsem však žádné poštovné. Zatímco jsem psal, přišla ke mně sestra a dala mi čtyři dolary. Požádal jsem o svědka, pokud tento dopis byl od Boha. Napsal jsem několik dalších článků do křesťanského tisku. Po další noci strávené v modlitbách s bratrem Boehmerem, mi bylo sděleno poselství napomenutí, které jsem rozeslal do několika církví a misií.

Uvědomil jsem si, že New Testament Church opouští Boha a chtěl jsem vědět, kam odejde Duch svatý. Snažili se otupit moji zvěst na mnoha místech. Můj cíl byl pro ně až příliš přímý. Rozhodl jsem se však, že se před ďáblem nedám na útěk. Duchovní pýcha se stala všudypřítomným prokletím. Zakrývání jejich nahoty před Bohem. Pryč však s čímkoliv, co by nesneslo zkoušku Božího slova. Pryč se stranickým duchem. Duše musí být zasaženy a zachráněny. Klást překážky do cesty Božímu poselství, je jako chytat do ruky úder hromu.

Pán mě v tomto období inspiroval k tomu, abych napsal několik nových traktátů. Avšak pochopil jsem než kdykoliv předtím, že Pán chce, aby mým hlavním úkolem zůstalo to, že se ponížím a budu pokračovat v modlitbách na cestě pokory. Modlil jsem se často, aby mě duch přímlyvy neopustil. Matka Wheatonová přijela znovu z východu. Bůh ji poslal, aby mi pomohla v modlitbách. Byl jsem požehnan tíživým břemenem za duše, přičemž jsem plakal po několik dnů, během čehož mé srdce bylo velmi obměkčeno. Jednoho večera jsem pocítil takové břímě za ztracené, až jsem nemohl usnout. Zavolal jsem matku Wheatonovou, která se přede mnou s naší paní domácí sklonila a pomohla mi promodlit se až k vítězství. Boj byl pro mě příliš těžký. Mnozí se mě snažili odvést od modlitební služby, do které mě Bůh uvedl. Avšak, „to jste se mnou nemohli bdít jedinou hodinu?“ neustále mě znělo v uších. „Účast na jeho utrpení“ v modlitbách je nejmilejší službou, která může být. Pán mi ukázal před několika dny, že přijede matka Wheatonová a že ji posílá. Nebyl jsem s ní ve spojení. Později mi řekla, že se chystala odjet na zimu na Floridu, když ji Pán řekl, aby jela do Los Angeles. Nerozuměla proč, dokud mě nenašla tak zabraného v modlitbě. Žil jsem v modlitebním duchu mnoho měsíců, každým okamžikem, aniž bych si odpočinul. Stal se pro mě něčím přirozeným.

Pán řekl bratrovi Boehmerovi, aby se mě zastal a zaplatil nájem za náš dům, tak abych se zcela mohl vydat do přímlyvy. Bylo to úžasné. Vydělával jen dva dolary denně. Avšak poslechl Boha. Jak často jsem si přál, aby ke mně mohl mluvit na této úrovni. Znamenalo by to pro Boží dílo velmi mnoho.

V tu dobu jsem často navštěvoval na její prosbu jakousi nemocnou ženu v Pasadéně. Byla velmi majetná a často nám pomáhala finančně. Pán si použil její majetek, aby po určité období z větší části sloužil pro naše každodenní potřeby. Prosil jsem často Pána, aby se jí dotkl, aby mi darovala určitou finanční částku, kterou jsem potřeboval a v několika případech jsem obdržel takový finanční obnos, za který jsem se modlil. Někdy to byl boj. Měla silnou vůli a milovala své peníze. Nadto, byla velmi hluchá. Nemohl jsem s ní mluvit. Nicméně, nikdy jsem ji nepoprosil ani o cent. Byla mocnou evangelistkou z hnutí svatosti, avšak vymkla se z Pánovy kázně. Když zemřela, všechny její peníze věnovala bezbožným příbuzným a Pán si je už více nemohl použít. Musel jsem ji napsat něco na papír, když jsem s ní chtěl hovořit, protože byla hluchá. Její duch mě téměř vyčerpal. Byl tak obtížen.

Jednoho odpoledne, po shromáždění v New Testament Church, sedmi z nás se zdálo, že bychom se opatrně měli chytout za ruce a spojit se v modlitbě a poprosit Pána, aby vylil rychle Svého Ducha s „následnými znameními.“ Jak nás mohlo v té době něco takového napadnout, to nevím. Samotný Bůh nám musel dát toto vnuknutí. Nepřemýšleli jsme vůbec o něčem takovém jako jsou „jazyky.“ Myslím si, že žádný z nás dosud nikdy neslyšel o takové věci. Byl únor roku 1906.

Zatímco jsem byl v modlitebním shromáždění, Pán mi řekl, abych vstal a navštívil stan bratra Stanleje na ulicích Seventh a Spring. Inspiroval mě pro ně poselstvím. Přišel jsem tam velmi duchovně obtížen a po krátkém rozhovoru jsme prožili skutečný průlom, když jsme plakali před Pánem. Pak jsem napsal dojmavý traktát na téma „Duchovní dřina za duše“. Pán mi začal mnohokrát zdůrazňovat, jak je důležitá Jeho „krev.“ Strávil jsem další noc v modlitbách s bratrem Boehmerem a Pán mi požel na službě na různých místech při shromážděních v Pasadéně. V jednom takovém shromáždění jsem ležel asi dvě hodiny zcela bezmocný pod tíhou přímluv za duše.

Byl jsem velmi duševně unaven z ustavičného boje při modlitbách s mocnostmi temnoty. Moje žena byla nemocná celou noc a já jsem u ní seděl až do rána a modlil jsem se. Měla znovu porodit. Porodila našeho prvního chlapce, v 1:45 odpoledne v neděli 4. března. Dali jsme mu jméno malý John. Zdravotní stav mé ženy, předtím než se narodil, byl velmi vážný. Porod byl suchý. Avšak Bůh se smiloval. Naplnil také v té době úžasným způsobem naše nejnnutnější potřeby.

Odeslal jsem poštou padesát balíků s traktáty o probuzení k mnohým evangelistům v různých státech z hnutí svatosti, abych je povzbudil k víře a k modlitbě za probuzení. Brzy nato jsem poslal dalších osmdesát k mnoha pastorům a evangelistům. Někteří mi napsali děkovné dopisy za to, jak je traktáty inspirovaly. Strávil jsem další noc v modlitbě a pak jsem šel znovu navštívit stan na Seventh Street. Jakýsi muž vyskočil, jako kdyby se chystal mluvit a tvrdil, že musí sdělit poselství. Žvanil jako prázdný vagón asi půl hodiny a neřekl tím nic. Pak jsem se postavil já. On však znovu vyskočil a chtěl pokračovat ve svém žvanění. Bylo zřejmé, že se ho ďábel snažil použít, abych nemohl kázat. Nakonec zešlel, sloužil svému pánu až příliš dobře. Pán mě zmocnil, abych znovu nastolil pořádek a sdělil svoji zvěst. Shromáždění skončilo vítězstvím. Ďábel nemá žádné svědomí a tělo žádný rozum. Mnozí se dosud nenaučili pokoře, ohleduplnosti ani čemukoliv tomu podobnému, dokonce i v nejběžnějších životních situacích. Duch přehnaného sebevědomí je tou nejodpornější věcí ve světě.

Olaj (Duch svatý) přestane téct jako za Eliášových dob, když nejsou žádné prázdné nádoby, které se dají naplnit. Lidé necítí, že potřebují Boha. Avšak kdekoliv je hladové srdce, Bůh ho naplní. „Bohaté poslal nazpět s prázdnou.“ Jednoho večera jsem pocítil tíživé modlitební břímě a nebyl jsem schopen odpočívat doma. Vyšel jsem z domu, nevěda kam jít. Duch svatý mě vedl do stanu na Seventh Street. Tam jsem sdělil své poselství, částečně na mých kolenou a křesťané přišli na výzvu dopředu, abych se za ně pomodlil. Zůstali jsme tam asi dvě hodiny, zatímco Duch mocně působil. Bylo to nádherné navštívení. Byl jsem inspirován k tomu, abych naráz objednal dalších 34.000 různých traktátů. Sloužil jsem skutečně prostřednictvím traktátů ve víře, až jsem přijal finanční pomoc na pokrytí jejich ceny.

Duchovní boj byl čím dál prudší. 26. března jsem navštívil shromáždění v boudě na ulici Bonnie Brae. Scházeli se zde k modlitbám bílí i černí. Navštívil jsem shromáždění v chaloupce krátce předtím, než jsem se poprvé setkal s bratrem Seymourem. Přijel právě z Texasu. Byl to velmi upřímný, duchovní a pokorný černý muž. Navštěvoval shromáždění na ulici Bonnie Brae. Byl slepý na jedno oko.

Potřeboval jsem dvacet pět dolarů, abych zaplatil traktáty a byl jsem zaujat tím, abych se modlil za určitého člověka, který by mi je poslal. Nic nevěděl o mé potřebě. V to odpoledne jsem měl ve schránce obálku. Bylo to od člověka, za kterého jsem se modlil, v níž byl šek na dvacet pět dolarů. Předtím než jsem se pomodlil, Bůh poslal peníze.

28. března jsem šel s matkou Wheatonovou do shromáždění na ulici Bonnie Brae a navštívil jsem celonoční modlitby v New Testament Church. Modlili jsme se za větší dům, ve kterém bychom mohli bydlet. Měli jsme jen dva malé pokoje a já jsem neměl místo, kde bych se mohl modlit a psát. Dělal jsem všechno až dosud v nejbližším okruhu své rodiny. Jednoho dne jsem potkal na ulici bratra Freda Sheparda. Zeptal se mě, zda-li nevím o nějakém kazateli, který by si chtěl najmout krásnou chatu za poloviční cenu, přičemž by první měsíc byl zdarma. Stálo by to jinak jen deset dolarů měsíčně. Okamžitě jsem to přijal. Modlili jsme se přesně za tuto věc, ale on o tom nevěděl. 13. dubna jsme se přestěhovali na ulici East Thirty-first 714. Chata nám připadala jako velký palác poté, co jsme bydleli ve dvoupokojové chatrči a chlévě. Bůh nás úžasným způsobem zaopatřil.

Na konci března mě Pán inspiroval k tomu, abych napsal další traktát, který měl název „The Last Call“ („Poslední volání“). Bůh si ho mocně použil, abych duchovně probudil lidi. Toto jsou jeho části: „A nyní, ještě jednou, na konci věků, Bůh volá. Poslední volání, půlnoční výkřik zní v našich uších. Bůh nám poskytne ještě jednu šanci. Poslední volání před celosvětovým probuzením. Pak přijde na celou zem Boží soud. Stanou se úžasné věci.“

3. KAPITOLA

OHEŇ SESTUPUJE NA „AZUSU“

V neděli ráno, 15. dubna jsem navštívil New Testament Church v Burbank Hall. Byla tam jakási černá sestra a mluvila v „jazycích.“ To způsobilo velký poprask. Lidé se shromáždili v malých skupinkách po shromáždění na chodnicích a ptali se jeden druhého, co to mohlo znamenat. Zdálo se, jako kdyby to byla letniční „znamení.“ Pak jsme se dozvěděli o tom, že 9. dubna sestoupil Duch svatý na některé věřící v malé chaloupce na ulici Bonni Brae. Očekávali velmi vážně už nějakou dobu na vylití Ducha svatého. Hrstka černých a bílých tam na to čekala každý den. Bylo právě období Velikonoc. Z nějakého důvodu jsem v tomto shromáždění nebyl. Několik lidí tam začalo mluvit v „jazycích“. Navštívil jsem ulici Bonnie Brae odpoledne a Bůh tam mocně působil. Modlili jsme se mnoho měsíců za vítězství. Ježíš znovu „ukázal mnohým, že je živý.“ Průkopníci udělali průlom, protože lidské davy je začaly následovat.

V tomto shromáždění zjevně působil duch pokory. Bůh je vytrhl. Bylo zřejmé, že si nakonec Bůh našel malou skupinu, která byla jako vždy mimo uznávané duchovní proudy, prostřednictvím které mohl působit, tak jak se Mu zachtělo. V našem státu nebyla dosud žádná misie, kde by se děly takové věci. Všechny byly v lidských rukou. Duch nemohl působit. Ostatní, kteří daleko více kázali, selhali. To, co mělo z lidského pohledu vysokou cenu, bylo znovu přehlédnuto, kvůli tomu, co se narodilo z Ducha ve skromné „stáji pro koně,“ zase jako vždy, bez účasti hlavních křesťanských církví.

Tělo musí být připraveno v pokání a pokoře na kterékoliv vylití Ducha. Kázání o reformaci Martin Luther začal zvěstovat v chatrči na spadnutí uprostřed veřejného náměstí ve Wittembergu. D'Aubigne to vystihuje těmito slovy: „Uprostřed náměstí ve Wittembergu stála stará dřevěná kaple, třicet stop dlouhá a dvacet stop široká, jejichž zdi byly podepřené ze všech stran, jinak by se zřítily. Stará kazatelna stlučená z prken, která byla tři stopy vysoká, vydržela kazatelův dotyk. Bylo to na tomto ubohém místě, kde začalo kázání o reformaci. Boží vůli bylo, aby to, co mělo obnovit Jeho slávu, bylo situováno v nejskromnějších podmínkách. Bylo to na tomto chudičském prostranství, kde se Bůh rozhodl mluvit a kde se měl podruhé znovu narodit Jeho milovaný Syn. Mezi tisíci katedrálami a kostely po celém rozlehlém světě, nebyla v té době ani jedna, kterou by si Bůh vyvolil pro nádherné kázání o věčném životě.“

Během probuzení ve Walesu známí angličtí vykladači Božího slova museli přijít a sednout si k nohám obyčejných tvrdě pracujících horníků, aby uviděli nádherné Boží skutky. Napsal jsem v této době pro časopis „Way of Faith“ toto: „Objevila se mezi námi skutečná Boží věc. Všemohoucí Bůh znovu zkrříží Svě meče s faraónovými kouzelníky. Avšak mnozí Ho odmítnou a budou se Mu rouhat. Mnozí Ho nepoznají, dokonce ani mezi Jeho následovníky, kteří Ho veřejně vyznávají. Modlili jsme se a věřili, že znovu nastanou „letnice.“ Přijmeme je, až se to stane?“

Současné letniční hnutí nevzplálo najednou jako velký oheň v prérii, který zapálil svět. Po pravdě řečeno, žádné Boží dílo nikdy nezačalo takovým způsobem. Je nutné mít vždy období přípravy. Dokončený článek v časopisu není hotov na začátku. Lidé by možná rádi věděli, jak byl napsán, aniž si uvědomují, že ho bylo nutné připravit a tímto způsobem se to děje vždycky tak. Každé hnutí Ducha Božího musí také ochromit ďábelské síly. Drak stojí před ženou, která má porodit, aby sežral její dítě (Zj. 12:4). To stejné platí i o letničním díle v jeho začátcích. Nepřítel udělal mnoho padělků. Bůh si dítě na určitou dobu dobře schoval, aby bylo ochráněno před Herodesi, dokud nezesílí a nebude schopno se jim vzepřít. Plamen byl bedlivě střežen rukou Páně před útoky kritiky, žárlivosti, nevěry atd. Celé hnutí prošlo stejnými etapami jako všechna ostatní probuzení. Mělo své nepřátele jak zvenčí, tak uvnitř. Luther a Wesley prožili ve své době stejné těžkosti. My máme tento poklad v „hliněných nádobách.“ Každé narození se vždy odehrává za nepříliš příjemných okolností. Boží dokonalé dílo je dokonáno v lidské nedokonalosti. Jsme „padlími“ stvořeními. Proč tedy očekáváme dokonalý projev? Vracíme se „nazpět k Bohu.“

John Wesley píše o své době: „Jakmile jsem odešel, dva nebo tři z nich začali přijímat své představy jako Boží vnuknutí. V tu chvíli se na mě téměř z každého koutku sesypala sprška nadávek. Nelekejte se toho, že satan zasívá koukol mezi Kristovu pšenici. Vždy tomu tak bylo, obzvláště pak, když šlo o vylití Ducha a vždycky se tak bude dít, dokud satan nebude svázán na tisíc let. Do té doby se bude vždy snažit opičit a působit proti dílu Kristova ducha.“

D'Aubigne řekl: „Křesťanské hnutí bude vždy vynikat svoji skromností. Protože lidé jsou zvyklí na to, být vždy o jeden krok vpředu, průkopníci jich musí vždy udělat velmi mnoho.“

Další pisatel říká: „Pamatujte na to, jakých výstředností a fanatismu dosáhlo učení o ospravedlnění vírou prostřednictvím Martina Luthera. Největším divem nebylo to, že měl Luther odvahu se vzepřít papežovi a kardinálům, ale že měl tu smělost vydržet pohrdání kvůli svému učení, které začali prohlášovat a obhajovat fanatičtí advokáti. Vzpomeňte si na skandály a pohoršení, které doprovázely probuzení skutečné zbožnosti pod vedením

Johna Wesleyho. To, čeho se zřikáme jako hereze, může být „lomem určité důležité duchovní pravdy, která se nachází za horizontem.“

Jednou se John Wesley modlil takto, když se zdálo, že probuzení brzy zanikne: „Ach, Pane, pošli nám Svě staré dobré probuzení bez nedostatků, avšak pokud se tak nemůže stát, pošli nám ho se všemi jeho chybami. Musíme mít probuzení.“

Adam Clark řekl: „(Stará) přirozenost a satan se také budou vždy přiměšovat, co bude jen možné, do skutečného díla Ducha svatého, aby poškodili jeho dobrou pověst a zničili ho. Nicméně, ve všech velkých křesťanských probuzeních bylo vždy téměř nemožné zabránit cizímu ohni, aby se nevmísil mezi skutečné ohnivé plameny.“

Dr. Seiss říká: „Nikdy se dosud nestalo, aby Bůh rozsel na zemi a satan jeho úrodu nepřesal, protože jinak by při duchovním růstu věřících (pšenice) pro Krista, se rostliny (koukol), který zasel ten zlý, nesmíchaly dohromady s pšenicí, kterou zasel Bůh a nebránily by jí v jejím růstu. Ten, kdo se snaží najít dokonalou církev, ve které by se neděly žádné nečestné věci, kde by nebyla žádná přetvářka, si klade za cíl nemožný úkol.“

Přesto další pisatel prohlašuje: „V různých krizových událostech, které se staly v dějinách církve, lidé následovali ty, kteří se projevovali svatou bezstarostností, která naplnila úžasem jejich bližní. Když Luther přibil své teze na dveře katedrály ve Wittembergu, obezřetní lidé byli udiveni jeho troufalostí. Když John Wesley přestal dbát na všechna přísná církevní omezení a slušné křesťanské chování a začal kázat na polích a polních cestách, lidé prohlásili, že jeho pověst je zcela zničena. Toto se dělo ve všech dobách. Když nastala taková období, v nichž křesťanství bylo v takovém stavu, že bylo výzvou pro lidi, kteří by byli ochotni obětovat všechno pro Krista, tato potřeba se stala výzvou a vždy se našlo jen skutečně pár jednotlivců, kteří byli ochotni být považováni za „unáhlené“ pro Pána. Naprostá ignorace takových názorů s jejími důsledky, jsou tím jediným správným postojem, který bude schopen čelit nárokům dnešní doby.“ Bůh si našel svého Mojžíše v osobě bratra Smaleho, aby nás vedl až k Jordánu. Avšak pak si vybral bratra Seymoura jako našeho Jozueho, aby nás přes něj převedl.

V neděli 15. dubna mě Pán pobídl k tomu, abych si vyčlenil deset dní pro zvláštní modlitbu. Pocítil jsem tíživé modlitební břímě, ale nevěděl jsem, co měl konkrétně na mysli. Pán měl však pro mě práci a chtěl, abych se na ní připravil. Ve středu, 18. dubna, nastalo v San Franciscu obrovské zemětřesení, které zničilo okolní města a vesnice. Více než 10 000 lidí zahynulo jen v samotném San Franciscu. Uvědomil jsem si hluboko ve své duši, že Pán odpovídá na naše modlitby za probuzení Svým způsobem. „Když vykonáváš své soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti.“ –Iz. 26:9. Prožil jsem tíživé modlitební břímě, které na mě sestoupilo, aby lidé nezůstávali lhotejně k Jeho hlasu.

Ve čtvrtek, 19. dubna, zatímco jsem seděl při poledním shromáždění v Peniel Hall, 227 South Main Street, se najednou s námi začala hýbat podlaha. Celou místností prostoupila ta nejodpornější atmosféra. Seděli jsme se zděšením, co se stane. Mnoho lidí vyběhlo doprostřed ulice a hleděli úzkostlivě na budovy v obavách, že se brzy zřítí. Nebyla to jednoduchá doba. Odešel jsem domů a po chvíli modliteb jsem se cítil být puzen Pánem, abych šel do shromáždění, které se přestěhovalo z ulice Bonnie Brae na ulici Azusa 312. Pronajali si starou budovu, která dříve patřila Metodistické církvi v centru města, ve které se už dlouhou dobu žádná shromáždění nekonala. Stalo se z ní místo pro staré haraburdí, štuk, atd. Vyčistili to místo důkladně od veškerého nánosů špíny a suti a položili na sudy od hřebíků prkna, tak aby se tam mohlo posadit víc než třicet lidí, pokud se dobře pamatují. Byly sestaveny do čtverce, aby byly proti sobě.

Cítil jsem silné puzení navštívit večer toto shromáždění. Byla to moje první návštěva v „Azusa Mission.“ Matka Wheatonová, která žila s námi, šla se mnou. Trvalo jí všechno tak dlouho, až jsem na ní nechtěl déle čekat. Z toho důvodu jsem byl vždy jako „vlk samotář.“ Můj čas mi nepatří. Jsem Jeho služebník. „Královské zaměstnání vyžaduje spěch.“ Nemůžeme čekat celý den na někoho, až se připraví, kdo nepřijal ani konkrétní příkazy, ani necítí naléhavost. „Nepozdravujte žádného člověka na cestě.“ Boží úkol je důležitý. Požaduje poslušnost. Tímto způsobem se nikdy nedostaneme na cestu někoho jiného. Je příliš mnoho lidí, kteří jsou zapojeni v něčem, co Boha zklame. Ať ti, kteří jsou v něčem takovém, přestanou následovat ty, kteří nebyli skutečně inspirováni Bohem pro své poselství. Dábel je velmi často používá, aby bránili těm, kteří přijali slovo od Pána.

Nakonec jsme dorazili na „Azusu“ a zjistili jsme, že se tam shromáždilo tucet křesťanů, někteří bílí a jiní zase černí. Bratr Seymour vedl shromáždění. „Boží archa“ se v „Azuse“ pomalu, ale jistě dostávala do pohybu. Na začátku ji nesli na „svých ramenech“ Jeho pověření kněží. Neměli jsme v té době „nový povoz,“ abychom se zalíbili tělesnému a smíšenému zástupu lidí. Museli jsme duchovně bojovat proti ďáblu, ale Archu netáhly voli (hluchá zvířata). Kněží „byli živí v Bohu,“ skrze mnoho příprav a modliteb. Naše poznání nebylo dokonalé a nepřítel se dostal v určité oblasti do výhody, aby bylo dílo zkompromitováno, ale křesťané se brzy naučili „oddělovat to, co bylo vzácné, od toho, co bylo bezcenné.“ Spojené síly pekla na nás útočily od samotného začátku. Nebylo všechno požehnáním. Skutečnost byla taková, že nastal tvrdý boj. Dábel odřízнул celou zemi pro falešné duchy, jako vždycky, aby zničil toto dílo, pokud by to bylo možné. Oheň se však už nedal zadusit. Horliví věřící se shromáždili

dohromady, aby byli ku pomoci Pánu. Přílivová vlna se postupně začala pozvedat k vítězství. Avšak ze skutečně „malého“ začátku a velmi malého plamínku.

Kázal jsem v prvním shromáždění na „Azuse.“ Dva lidé začali mluvit v „jazycích.“ Zdálo se, že skrze mluvení v jazycích přichází mnoho požehnání. Ve velmi krátké době se všude kolem rozneslo, že Bůh v „Azuse“ mocně působí. Všichni lidé z různých společenských vrstev začali navštěvovat shromáždění. Mnozí z nich byli zvědaví a nevěřící, avšak ostatní byli hladoví po Bohu. V novinách začali zesměšňovat a pomlouvat naše shromáždění a tak nám zdarma dělali ještě větší reklamu. To přivedlo skutečné lidské davy. Dábel se znovu doběhl. Pronásledování zvenčí nikdy Božím dílu neublíží. Nejvíce ze všeho jsme se obávali, že se zlí duchové začnou projevovat přímo ve shromáždění. Dokonce spiritisté a hypnotizéři nás navštívili, aby zjistili, co to je zač a zkoušeli působit prostřednictvím svých praktik. Potom všichni náboženští nedůtklivci, křiváci a potřeštěnci přišli, aby našli své místo v tomto díle. Největší strach jsme měli z těchto lidí. Avšak toto nebezpečí cíhá při každém novém díle. Takoví lidé nemají místa kdekoliv jinde. Tato situace vystrašila mnoho věřících a stěží to překonávali. Bylo to docela velkou překážkou pro Ducha svatého. Mnozí měli strach hledat Boha, protože se obávali toho, že je ďábel dostane.

V díle „Azusa“ jsme velmi brzy zjistili, že když jsme se snažili ustálit situaci v Pánově arše, Bůh přestal působit. Neopovažovali jsme se přitahovat příliš lidskou pozornost k tomu, co dělá ten zlý. Lidé by dostali strach. Mohli jsme se jen modlit. Pak nám Bůh pomohl k vítězství. Boží přítomnost byla s námi díky modlitbám, na kterých jsme byli zcela závislí. Vedoucí neměli moc zkušeností a zázrakem je, že toto dílo přetrvalo navzdory všem jeho odpůrcům. Bylo z Boha. To bylo tajemstvím.

Jakýsi spisovatel trefně poznamenal: „Na den letnic křesťanství konfrontovalo okolní svět, nové náboženství bez vysoké školy, nějakého významného člověka či patrona. Všichni ti, kteří byli staromódní a „ctihodní“ se tomu začali velmi protivit. Církev je však nezačala utěšovat a nesnažila se s nimi usmířit. Napadla každé dosud existující zřízení a každý zlozvyk a prorazila si cestu skrze velké množství forem protivenství. Toho dosáhla prostřednictvím samotných „ohnivých jazyků.“

Další autor napsal: „Prvotní církev odpadla kvůli následkům velké touhy, vidět raději, jak se rozrůstá její moc a vláda, než jak její konkrétní členové začínají žít podle nové přirozenosti. V tu chvíli, jakmile začneme více toužit po tom, aby přišly do církve lidské davy a radujeme se z toho, že je zástup přitahován tím jak prezentujeme něco, co považujeme za pravdu a netoužíme více po tom, aby bylo vidět změny v přirozenosti jednotlivců podle Božího plánu, dostáváme se na stejnou cestu odpadlictví, která vede k římsko-katolické církvi a k jejím dcerám.“

Zjistil jsem, že zemětřesení obměkčilo mnoho srdcí. Rozeslal jsem především můj poslední traktát, „The Last Call.“ Případalo mi, že se to po zemětřesení velmi hodí. V neděli 22. dubna jsem jich 10 000 přinesl do New Testament Church. Pracovníci se jich rychle chopili a roznesli je po celém městě.

Téměř za každou kazatelnou v národě se pracovalo přesčas, aby se zdůraznilo, že Bůh nemá nic společného se zemětřeseními a tak se uklidnilo velké množství lidí. Duch se snažil zasáhnout lidská srdce skrze usvědčení a prostřednictvím tohoto soudu. Byl jsem velmi rozhořčen tím, že si kazatele použil satan, aby zastřeli Jeho hlas. Bylo to stejné jako pak, když si je satan použil, aby rozsévají nenávist a zabíjení během 1. světové války. Dokonce učitelé ve školách nebyli schopni přesvědčit děti, že Bůh nebyl v zemětřeseních. Dábel v tomto smyslu začal šířit velkou propagandu.

Od chvíle, kdy zemi postihlo zemětřesení, jsem se ustavičně modlil a málo jsem spal. Poté, co bylo Los Angeles touto zprávou šokováno, Pán mi s konečnou platností řekl, že má pro mě a pro lidi poselství. Příští sobotu mi zjevil z toho určitou část. V pondělí jsem to dokončil. Skončil jsem ve 12:30 v úterý a byl jsem připraven, že to nechám vytisknout. Poklekl jsem před Pánem a On se se mnou setkal mocným způsobem a dal mi svědectví do srdce, že tato zvěst je od Něho. Ráno jsem to nechal vytisknout. Od té chvíle do 4 hodin do rána jsem byl uchvácen duchem přímluvy. Zdálo se, jako kdybych pocítil Boží hněv proti lidem a snažil se ho oddálit modlitbou. Ukázal mi, že byl velmi zarmoucen jejich zatvrzelostí navzdory Jeho soudu nad hříchem. San Francisco bylo příšerně bezbožné město.

Zjevil mi, že se celé peklo dalo do pohybu, aby přehlušilo Jeho hlas v zemětřesení, pokud by to bylo jen možné. Poselství, které mi zjevil, bylo zaměřeno na to, aby působilo proti těmto šířícím se nepravým myšlenkám o tom, proč se to stalo. Lidé se snažili popřít Jeho přítomnost v zemětřesení. Nyní začal mluvit Bůh. Poselství, kterým mě inspiroval, nahánělo hrůzu. Nedohadoval jsem se o této věci s lidmi, jen jsem jim sdělil tuto zvěst. Museli na ní zareagovat. Ulehl jsem do postele asi ve 4 hodiny a ráno jsem vstal v 7 hodin a pospíchal s tím k tiskaři.

Skutečnou otázkou pro každého člověka bylo: „Udělal to Bůh?“ Instinktem však většina lidí věděla, že to přišlo od Něho. Dokonce i bezbožní lidé si to uvědomovali. Traktát byl vysázen velmi rychle. V ten stejný den byl v novinách a v další poledne jsem rozeslal první zásilku. Cítil jsem se být puzen k tomu, že musím pospíchat a dostat je co nejrychleji k lidem, jak to bude jen možné. Pán mi připomněl, že první den v desetidenní modlitbě, ke které mě povolal, bylo dnem, když jsem přijal první z nově vytisknutých traktátů. Nyní jsem tomu zcela porozuměl.

Nepronítel se snažil zabránit tomu tak, že porouchá určitou část tiskařského stroje. Upozornil jsem na to tiskaře.

Traktát byl znovu vysázen tak, že jsem neměl žádnou časovou prodlevu. Ve velmi krátké době jsem rozeslal toto poselství do misí, církví, salónů, obchodních domů a ve skutečnosti kamkoliv jak v Los Angeles, tak v Pasadéně. Kromě toho jsem odeslal několik tisíc kusů pracovníkům do sousedních měst, aby je dále roznášeli. Toto dílo bylo skutkem víry. Začal jsem bez jediného dolaru. Avšak Bůh mi poslal peníze v nejvhodnější okamžik. Pracoval jsem tvrdě každý den. Bratr a sestra Otermanovi je rozvezli a rozdali v San Diegu. To vyžadovalo odvalu. Mnozí zuřili, když to četli. Roznesl jsem je do každé pučky v Los Angeles. Celé peklo se vzbouřilo. Jakýsi muž šel za mnou po ulici a zuřil jako šílenec. Vstoupil za mnou do obchodního domu, aby mě napadl. Avšak Pán mě ochránil. Roztrhal můj traktát veřejně na kraji chodníku, aby ukázal svoji nenávisť. Mnoho lidí odhodilo ve vzteku traktát na zem, aby ho znovu zvedli a přečetli si ho. Zdálo se, jako kdyby je Bůh k traktátu připoutal. Nejsmutnější věcí na tom bylo to, že téměř všichni kazatelé se podíleli na této věci ve prospěch nepřítele. Já jsem jim však jen sdělil Boží slovo, které se týkalo zemětřesení.

Objednal jsem dalších 25 000 kusů. Začal mě sledovat policista. Lidé byli tak rozrušeni. Duch mě však varoval a uviděl jsem včas policistu přicházet. Byl jsem schopen se mu vyhnout. Zastavil by roznášení traktátů předtím, než by byla celá práce hotova. Pociťoval jsem jen zuřivost pekla, která se valila proti mě jako oblak. Avšak Bůh mi dal odvalu, abych toto dílo dokončil. Stovky těchto traktátů bylo rozesláno v Santa Barbara. Zastavil mě průvodčí ve vlaku a chtěl mi traktáty vyložit z vagonu v Pasadéně, ale lidé se po nich natahovali do vagonu, kde jsem stál. Pohrozil mi, že mě nechá vystoupit z vlaku. Dábel se rozrušil. Přišlo dalších tisíc objednávek z měst v jižní Kalifornii, kam jsem traktáty před krátkou dobou poslal poštou. Všichni byli zvědaví na traktát, i když téměř všechny z nich „spálil“ Svoji svatostí jako oheň. Byli z toho někdy nadšení tak, až vystupovali na ulicích z aut, aniž by někde zaparkovali. Měl jsem dojem, že moje přítomnost usvědčuje lidi, kteří byli okolo. Moje duše byla naplněna modlitbou. Poselství zděsilo tisíce duší. Nikdy jsem dosud nenapsal traktát, který by měl takový ohlas.

Bůh poslal bratra Boehmera z Pasadény, aby mi pomohl. Postavil se vždy u nějakého salónu a modlil se, zatímco jsem do něho vešel s traktáty. V některých případech se rozrušili tak, že mě chtěli okamžitě zabít. Práce se dostala do mrtvého bodu, když přišly zprávy ze San Francisca. Lidé ochromil strach. Toto bylo do určité míry i důsledkem toho, co způsobil můj traktát. Tlak veřejnosti byl obrovský. Celé peklo okolo se jen vzdouvalo, aby zastavilo tuto zvěst. Avšak neztratil jsem odvalu. Uvědomil jsem si, že Bůh mě v této věci ustavičně doprovázel Svoji přítomností. Lidé se zděsili nad tím, co Bůh musel říct o zemětřeseních. Poslal mě do několika shromáždění, abych napomínal k pokání a k tomu, aby Ho lidé hledali. V „Azuse Mission“ jsme prožívali mocné období. Křesťané se pokořili. Jakási černošská sestra mluvila a zpívala v „jazycích.“ Byla to doslova nebeská přítomnost.

V neděli, 11. května, jsem dokončil rozesílání mého traktátu, nazvaného „Earthquake“ („Zemětřesení“). Pak mě duchovní břímeň za tuto věc najednou opustilo. Má práce byla hotova. Sedmdesát pět tisíc traktátů bylo publikováno a rozesláno v Los Angeles a v jižní Kalifornii během méně než tří týdnů. V Oaklandu, bratr Manley, na své vlastní náklady vytiskl a rozeslal další 50 000 kusů do pobřežních měst a „kolem dokola“ asi ve stejném časovém rozmezí. Tyto pasáže jsou z traktátu „Earthquake“: „Co má však Bůh společného se zemětřeseními? „Když vykonáváš své soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti“ – Iz. 26:9. „On přenáší hory, než by se kdo nadál, převrací je v hněvu; zemi pohne z místa, až se její sloupy chvějí“ – Job 9:5,6. „Hory se před ním třesou, pahorky se zmítají, země před jeho tváří se vzdouvá, svět a všichni, kteří na něm bydlí. Kdo odolá jeho hroznému hněvu? Kdo obstojí před jeho planoucím hněvem?“ – Nahum 1:5,6. „A budu stíhat zlobu světa a nepravost svévolníků. Učiním přítrž pýše opovážlivců, ponížím troufalost ukrutníků“ (Iz. 13:11). „Země se zachvěla, roztrásla se, hory v základech se hnuly, chvěly se před jeho plamenným hněvem. Z chřípí se mu valil dým, z úst šířící oheň, planoucí řevavé uhlí. Hospodin na nebi zaburácel, Nejvyšší vydal svůj hlas, krupobití a hořící uhlí. Vyslal své šipy a rozehnal mračna, množstvím blesků je uvedl v zmatek. Tu se objevila koryta vod, základy světa se obnažily, když jsi, Hospodine, zaútočil, když jsi zadul svým hněvivým dechem“ (Žl. 18). „Hle, Hospodin vyplení zemi a zpusť ji, rozvrátí její tvářnost a rozpráší její obyvatelé. Kdo uteče před hlučícím postrachem, padne do propasti, a kdo vyleze z propasti, do pasti se lapí, otevřou se nebeské propusti shora a budou se trást základy země. Země se rozlomí, země se rozkymácí, země se rozpadne. Země se rozvrávorá, bude jako opilec, bude se zmítat jako budka. Dolehne na ní její nevěrnost, i padne a už nepovstane“ (Iz. 24:1, 18-20). „Od Hospodina zástupů bude město postiženo hromobitím a zemětřesením a mocným burácením, vichrem a smrštěním a plamenem šířícího ohně“ (Iz. 29:6). „Lidé zalezou do jeskyň v skalách a do škvír v prachu země ze strachu před Hospodinem, před jeho velebnou důstojností, až povstane, aby nahnal zemi strach“ (Iz. 2:19). Sedmý anděl vylil svou nádobu do ovzduší a z chrámu od trůnu zazněl mocný hlas: „Stalo se!“ A rozpoutaly se blesky, hřmění a burácení, a nastalo hrozné zemětřesení, jaké nebylo, co je člověk na zemi; tak silné bylo zemětřesení“ (Zj. 16:17,18. Budete stále tvrdit, že Bůh není v zemětřeseních? John Wesley řekl: „Nejhorší ze všech soudů, který spravedlivý Bůh sesílá na hříšníky s nejstrašnějšími a nejničivějšími důsledky, je zemětřesení.“ “ Z traktátu „Earthquake“, v dubnu roku 1906.

Zemětřesení v San Franciscu bylo určitě Božím hlasem pro lidi žijící na pobřeží Pacifiku. Bůh si ho mocně

použil, aby usvědčil lidi z jejich hříchů, protože po probuzení následovala doba soudu. Na začátku „Azusy“ se zdálo, jako kdyby město zároveň navštívilo nebe i peklo. Lidé se museli rozhodnout. Usvědčení se jich mocně dotýkalo. Napadli by dokonce někoho na ulici, aniž by byli vyprovokováni. Zdálo se však, jako by Duch svatý okolo „Azusy Mission“ natáhl cedule s nápisem „Zakázaný prostor.“ Když lidé přicházeli ze vzdálenosti dvou či tří bloků (domů), byli přemoženi usvědčující mocí. Odjel jsem do San Diega a kázal jsem tam dvakrát pro bratra a sestru Ottermanovi. Pán požehnal moji službu a tato změna se skutečně pro mě stala požehnáním po velkém vypětí, které jsem musel podstoupit. Poprosil jsem Pána, aby mi uhradil cestovné, pokud chce, abych tam odjel a On mi ho poskytl. Nyní byl už červen. Vrátil jsem se domů, abych rozeslal další traktáty ve stanovém shromáždění Metodistické církve. Poprosil jsem Pána o deset dolarů a On mi poslal dvacet.

Boží dílo bylo v „Azuse“ čím dál více zřetelnější a mocnější. Bůh mocně působil. Zdálo se, jako kdyby všichni chtěli navštívit „Azusu.“ Přijížděli k nám misionáři z Afriky, Indie a ze zámořských ostrovů. Kazatelé a pracovníci přijížděli z jiných kontinentů a z dalekých ostrovů s neodolatelnou touhou navštívit Los Angeles. „Shromážděte mi věrné, atd“ (Žl. 50:1-7). Přijeli, aby prožili letnice, ačkoli si je málo uvědomovali. Bylo to Boží volání. Shromáždění, stany a misie hnutí svatosti se začaly rozpadat, kvůli nedostatečné návštěvnosti. Jejich lidé byli nyní v „Azuse.“ Bratr a sestra Garrovi uzavřeli modlitebnu „Pillar of Fire“ („Hořící keř“), přijeli do „Azusy“, přijali „křest“ a brzy poté odjeli do Indie, kde tento oheň šířili dál. Dokonce bratr Smale musel navštívit „Azusu“, aby našel členy svého sboru. Pozval je nazpět do sboru a slíbil jim svobodu v Duchu a po určitý čas Bůh také mocně působil i v New Testament Church.

Byli jsem tvrdě pronásledováni, především pak novinami. Psali o nás hanlivě, ale to jen přitáhlo další zástupy. Někteří začali prohlašovat, že to vydrží tak nejvíce půl roku. Brzy nato, se shromáždění konala ve dne v noci. Toto místo bylo v noci zaplněné lidmi. Celá budova, vrchní patro i přízemí bylo vyčištěné a otevřeno pro veřejnost. Na shromáždění přicházelo daleko více bělochů než černochů. „Rozdíl v zabarvení pleti“ smyla Kristova krev. A.S. Worrell, překladatel Nového zákona, prohlásil, že na Božím díle v „Azuse“, církev znovu objevila skutečný význam Kristovy krve. Byl kladen velký důraz na „krev“, kvůli očištění, atd. Byla mezi námi udržována vysoká úroveň svatého života. „Když se přivalí jako řeka nepřítel, jež duch Hospodinův pryč zažene“ (IZ. 59:19). Boží láska se ve shromážděních projevovala zjevným způsobem. Lidé v nich nedovolili, aby někdo vyřkl jediné nelaskavé slovo proti jejich odpůrcům či církvím. Poselstvím byla Boží láska. Byl to typ „první lásky“ prvotní církve, který byl obnoven. „Křest“, který jsme přijali na začátku Božího díla na Azuse, nám nedovolil, abychom přemýšleli, mluvili či poslouchali zlé věci o kterémkoliv člověku. Duch byl velmi citlivý, jemný jako holubice. Symbolem Ducha svatého je holubice. Holubice nemá žlučník. Věděli jsme okamžitě, že jsme zarmoutili Ducha nečistou myšlenkou či nevlídným slovem. Měli jsme dojem, že žijeme v moři čisté Boží lásky. Pán bojoval v této době za nás. Vydali jsme se zcela ve všech věcech do Jeho soudných rukou, aniž bychom se snažili obhájit naši práci. Žili jsme v Jeho nádherné a velmi blízké přítomnosti a nic kromě Jeho čistého Ducha k nám nemělo přístup.

To, co bylo falešné, Duch Boží skutečně odstranil. Samotné Boží slovo rozhodlo o všech věcech. Lidská srdce byla zkušována, ať už šlo o skutek či motiv v jejich nejhlubších místech. Nebylo jednoduché se stát členem tohoto společenství. Žádný člověk „se k nim neopovážil připojit“, pokud svůj život s Bohem nemyslel vážně a neuděl všechno, co bylo v jeho silách, aby uspěl. V těch dnech to znamenalo, předtím než vůbec člověk mohl přijmout „křest“, aby podstoupil „proces umírání sama v sobě a očištění.“ Měli jsme nahoře místnost „čekání“, obzvláště pro ty, kteří hledali Boha kvůli „křtu“, ačkoli mnozí z nich také vcházeli do hlavní místnosti, kde se konala shromáždění. V tomto období to ve skutečnosti prožili na svých sedadlech. Na zdi v místnosti čekání visela cedule se slovy: „Žádné mluvení, kromě šeptání.“ Nevěděli jsme v té době nic o tom, jak je „proklepnout“. Duch mocně působil. Duch svatý okamžitě pokáral neklidného ducha, či nerozvážného řečníka. Byli jsme na „svaté půdě.“ Tato atmosféra byla nesnesitelná pro tělesného ducha. Této místnosti se vyhýbali na sto honů, dokud se zcela nepokořili a „neshořeli.“ Jen ti, kteří upřímně hledali, byli skutečně těmi, kteří to s Bohem mysleli vážně. Tato místnost nebyla „komnatou smrti“ ani místem, kde někdo může rozhazovat pěstmi, nebo si může upustit. Lidé v těch časech „nenapínali plíce.“ Utíkali k trůnu milosti. Obrazně řečeno, sezuli si obuv. Stáli na „svaté půdě.“ „Blázní se hrnou tam, kde se andělé bojí stoupnout.“

Arthur Booth-Clibborn napsal pro letniční tyto závažné výroky: „Jakékoliv snížení ceny letnic skončí neštěstím nedozírné velikosti. Skupina věřících v horní místnosti, na které sestoupil Duch svatý, za to musela zaplatit tou nejvyšší cenou. Tímto se přiblížili co nejblíže k Tomu, kdo zaplatil nejvyšší cenu proto, aby se to stalo. Uvědomujeme si skutečně, jak ztraceni pro tento svět, jak zcela pohrdáni, odmítnuti a vyvrženi, byli lidé v tomto shromáždění? Jejich Mistr a Vůdce právě zemřel: řečeno jinými slovy: ‚zemřel jako prostřednictvím ‚katova provazu,‘ v rukou nevyspělejší civilizace tehdejší doby. Kalvárie byla dokonána a proto přišla vhodná doba, aby mohly nastat úplné letnice. To, co se stalo později, vystihuje to, co tomu předcházelo. Proto si každý sám v sobě můžeme říct: Jaký je můj kříž, takové budou mé letnice. Boží cesta k letnicím vede skrz Kalvárii. V dnešní době

tomu musí být také tak. Čistota a plnost letnic u každého věřícího zcela závisí na dokonání naprosté Kalvárie v životě jednotlivce. Toto je neměnný princip.“

V pátek, 15. července, Duch rozevručel v mé duši „nebeskou píseň.“ Najednou jsem zjistil, že jsem se připojil svým hlasem ke zbývající části shromáždění a přijal jsem tento nadpřirozený „dar.“ Byl to spontánní projev a vytržení, které nelze žádnými pozemskými slovy vystihnout. Na začátku tento projev byl nádherně čistý a mocný. Báli jsme se ho začít používat jako „jazyky.“ Mnoho křesťanů přestalo zdánlivě váhat a začali napodobovat všechny „dary.“ Z větší části ztratili moc právě kvůli tomu. Nikdo nemohl porozumět tomuto „daru písně“, ale jen ti, kteří ho přijali. Byla to skutečně „nová píseň“ v Duchu. Když jsem jí poprvé uslyšel ve shromážděních, začal jsem velmi toužit po tom, abych ji přijal. Uvědomil jsem si, že přesně vystihuje mé stísněné pocity. Nemluvil jsem dosud v „jazycích.“ Avšak „nová píseň“ mě zaujala. Byl to Boží dar vyššího řádu a objevil se mezi námi krátce poté, co začalo Boží dílo na „Azuse.“ Nikdo o tom dosud nekázal. Pán to svrchovaně poskytl, včetně vylití „zbývajícího oleje,“ „pozdního deště“, křtu v Duchu svatém. Duch svatý si ji použil, když vedl ty, kteří byli pokřtěni, ať už jednotlivě či ve skupině. Mnohokrát se to dělo beze slov, jindy v „jazycích.“ Jeho působení v lidech bylo úžasné. Navodilo to nebeskou atmosféru, jako kdyby se k nám připojili a byli s námi samotní andělé. Možná, že i byli. Zdálo se, jako kdyby utichla veškerá kritika a nepřátelství, dokonce i bezbožní lidé přestali odporovat či vysmívat se.

Někteří tuto „novou píseň“ beze slov odsoudili. Nebyl však zvuk stvořen předtím, než vznikl jazyk? Existuje také nějaká inteligentní bytost bez řeči? Kdo složil první píseň? Musíme se vždy nutně řídit podle not? Jsme až příliš ctitelé tradice. Mluvení v „jazycích“ nefunguje podle lidské moudrosti či rozumu. Proč tedy ne „dar písně“? Je to určitě výtka, co se týče našich současných „velmi živých“ křesťanských písní. Možná, že to bylo poskytnuto z tohoto důvodu. Přesto některé staré chvalozpěvy jsou velmi dobré a také se dají zpívat. Neměli bychom jimi pohrdat, nebo je zlehčovat. Někdo řekl, že každé nové probuzení sebou přináší i novou hymnologii. To bylo určitě pravdou i v tomto probuzení.

Na začátku jsme v „Azuse“ neměli žádné hudební nástroje. Ve skutečnosti jsme poznali, že je ani nepotřebujeme. Nezbyl na ně při našem uctívání čas. Všechno bylo spontánní. Dokonce jsme nezpívali ani ze zpěvníků. Všechny staré známé písničky jsme zpívali z paměti, které oživil Duch Boží. „Utěšitel přišel,“ byla píseň, kterou jsme nejvíce zpívali. Zpívali jsme je opravdu ze srdce. Ach, jak nás Boží moc naplnila a rozechvěla. Pak byly velmi populární písničky o „krvi.“ „Život je v krvi.“ Sinaj, Kalvárie a letnice měly pro Boží dílo v „Azuse“ velmi důležitý význam. Avšak „nová píseň“ byla zcela něco jiného – nepocházela z lidské inspirace. Nedala se napodobit. Vrána nemůže nikdy napodobit holubici. Nicméně, lidé začali po určité době tímto „darem“ pohrdat, obzvláště pak, když se do popředí znovu začal dostávat lidský duch. Nahradili ji svými zpěvníky a písněmi, které vybrali vedoucí. Bylo to, jako kdybyste zabíjeli Ducha a nejmolestivější to bylo pak pro některé z nás, avšak doba šla proti nám. V dnešní době jsou zpěvníky většinou komerční záležitostí a neztratili bychom mnoho věcí, kdybychom většinu z nich neměli. Staré nápěvy jsou dokonce pozměněny a pro každé nové období se musí zpívat podle nových hudebních stylů, aby z nich byly větší zisky. Je v nich velmi málo skutečného ducha uctívání. Jsou schopny rozhýbat palce u noh, avšak ne lidská srdce. Duch písně, inspirovaný Bohem na začátku „Azusy“, zněl ve své spontánnosti a líbeznosti jako eolická harfa. Byl to však ve skutečnosti Boží dech, který hrál na strunách lidských srdcí, nebo rozevručel lidské hlasivky. Tóny zněly nádherně a líbezně a byly dostatečně hlasité a neměnné. Ve skutečnosti se však z lidského pohledu často nedaly zazpívat. Bylo to „zpívání v Duchu.“

Bratr Seymour byl uznáván jako hlavní vedoucí. Neměli jsme však papeže ani mezi námi nebyla nějaká hierarchická posloupnost. Byli jsme „bratry.“ Neměli jsme žádný dopředu připravený program. Pán nás vedl. Nebyla mezi námi „kněžská třída“, ani kněžská politika. Tyto věci nastaly později, když hnutí začalo odpadat od Boha. Na začátku jsme neměli pódium ani kazatelnu. Všichni jsme byli na stejné úrovni. Služebníci byli služebníky ve správném slova smyslu. Nectili jsme si lidi kvůli jejich lepšímu postavení, ať už šlo o finanční prostředky či vzdělání, ale spíše proto, protože měli obdarování či „dary“, které jim daroval samotný Bůh. On umístil údy do „těla.“ Nyní „se v zemi děje úděsná a otřesná věc. Proroci prorokují klamně, kněží vládou na vlastní pěst a mému lidu se to líbí. Co však uděláte, až nastanou věci poslední?“ (Jer. 5:30,31). „A můj lid – pacholata jsou jeho poháněči a vládou mu ženy“ (Iz. 3:12).

Bratr Seymour většinou seděl za dvěma krabicemi od bot, které byly stojatě na sobě položené. Měl obvykle hlavu skrčenou za jednou z nich a modlil se během shromáždění. Nebyla tam žádná pýcha. Bohoslužby trvaly téměř bez přestání. Hledající duše (lidé) byli „pod mocí“ téměř každou chvíli ve dne v noci. Modlitebna se nikdy nezavírala, ani nezůstávala prázdná. Lidé přicházeli, aby se setkali s Bohem. Byl tam vždycky. Proto se konala neustále shromáždění. Shromáždění nebylo závislé na vedoucím. Boží přítomnost byla čím dál více zřetelnější a mocnější. V této staré budově, která měla nízké podvaly a holou zem, Bůh pokořil silné muže a ženy a spojil je znovu dohromady pro Jeho slávu. Byla to děsivá očišťující procedura. Pýcha a touha po sebeupltnění, přehnané sebevědomí a samolibost nebyly schopny obstát. Náboženské ego si rychle kázalo svůj vlastní pohřeb.

Žádná témata ani kázání nebyly ohlašovány hpdinu předem a ani žádní zvláštní řečníci. Nikdo nevěděl, co bude následovat, co Bůh udělá. Všechno bylo spontánní, vedeno Duchem. Chtěli jsme slyšet slovo od Boha, ať už chtěl mluvit skrze kohokoliv. Nebyli jsme „přijímači osob.“ Bohatí a vzdělaní byli na stejné úrovni jako chudí a nevzdělaní a bylo pro ně daleko těžší zemřít sami v sobě. Uznávali jsme jen Boha. Všichni si byli rovni. Žádnému tělu nepatřila sláva v Jeho přítomnosti. Nemohl si použít někoho, kdo byl samolibý. Byla to shromáždění Ducha svatého, které si vedl Pán. Muselo to začít ve velmi chudých podmínkách, aby se mezi nás nedostal sobecký a lidský faktor. Všichni se v pokoře před Ním ponížili. Ti, kteří se v té době dostali na „Azusu“, byli pokořeni a připraveni pro požehnání. Duchovní pokrm byl připraven pro beránky a ne pro žirafy. Byl k dispozici pro všechny.

Byli jsme tím zcela vysvobozeni od církevní hierarchie a zneužití. Chtěli jsme Boha. Když jsme poprvé přišli do shromáždění, snažili jsme se ze všeho nejvíce vyhnout kontaktu s lidmi a zdravení. Chtěli jsme se nejprve setkat s Bohem. Sklonili jsme v modlitbě naše hlavy někde v rohu u lavice a setkávali jsme se s lidmi jen v Duchu a neznali jsme je více „podle těla.“ Shromáždění začala sama od sebe svojí spontánností, pak přišlo svědectví, chvála a uctívání. Nikdo nikdy nebyl pobízen, aby řekl nějaké „levné svědectví.“ Neměli jsme dopředu připravený program, abychom skončili přesně na čas. Náš čas patřil Pánu. Slyšeli jsme skutečná svědectví, která byla inspirována Bohem ze srdce. Jinak, čím kratší svědectví, tím lepší. Tucet lidí by se mohl najednou postavit a trást se pod velkou Boží mocí. Nemuseli jsme dostat pokyn od některého z vedoucích a byli jsme svobodni od nelegálnosti. Ve shromážděních jsme museli zmlknout před Bohem a upřít na Něho všechnu svoji pozornost. Všichni poslechli Boha v tichosti a v pokoře. Ve vši „úctě jsme se vzájemně předcházeli.“ Pán byl odpovědný za to, že začal skrze někoho působit. Za toto jsme se ustavičně modlili. Někdo nakonec povstal s pomazáním pro zvěst, kterou přijal od Pána. Jak se zdálo, všichni toto uznávali a dovolili Pánu, aby si dělal, co chtěl. Mohl si použít dítě, ženu nebo muže. Mohl začít působit ze zadního sedadla, nebo z předního. Nečinil rozdílu. Radovali jsme se z toho, že Pán konal. Nikdo si nepřál, aby bylo vidět jen Jeho samotného. Přemýšleli jsme jen o tom, že budeme poslouchat Boha. Ve skutečnosti tam bylo Boží ovzduší, ve kterém by si jen blázen dovolil vyvyšovat sám sebe bez skutečného pomazání. A tací tam stejně dlouho nevydrželi. Shromáždění ovládl Duch z nebeského trůnu. Byly to skutečně nádherné chvíle. **Mnohokrát jsem řekl, že bych raději žil půl roku v takovém období než padesát let obyčejným životem.** Avšak Bůh je stejně takový i v dnešní době. Jen my jsme se změnili.

Kdokoliv mohl mluvit. Najednou Duch sestoupil na shromáždění. Sám Bůh vyzýval k pokání. Lidé popadali na zem, kdekoliv byli v domě, jako ti, kteří byli pobiti v boji, nebo rychle běželi dopředu při výzvě k pokání, aby hledali Boha. Scéna vypadala obvykle jako les pokácených stromů. Takovou podívanou nešlo napodobit. V té době jsem nikdy nezažil, aby byli lidé vyzýváni k pokání a k přijetí spásy. Povolával si je samotný Bůh a kazatel věděl, kdy má přestat mluvit. Když mluvil, všichni jsme poslechli. Bylo hrozné neposlechnout či zarmucovat Ducha svatého. Celé to místo bylo prostoupeno modlitbou. Bůh byl ve Svém svatém chrámu. Bylo pro člověka povinností, aby byl zticha. Vznášela se tam sláva „shekinach“. Ve skutečnosti někteří prohlašovali, že viděli tuto slávu v noci nad budovou, když byla tma. Nepochybují o tom. Když jsem byl ve vzdálenosti dvou ulic od tohoto místa, musel jsem se více než jednou zastavit a modlit se a prosit o sílu předtím, než se odvážím pokračovat na své cestě. Hospodinova přítomnost byla velmi skutečná.

Někdy mezi nás zavítali domýšliví lidé. Především pak kazatelé, kteří se pak vydávali za ty, kteří tomu všemu nejlépe rozumí. Avšak jejich snaha trvala jen velmi krátkou dobu. Nakonec se jim nedostávalo slov. Začali se zamotávat ve svých vlastních myšlenkách, až jejich mysl zbloudila. Všechno pak viděli jakoby černě. Nebyli schopni pokračovat dál. V této době jsem nikdy nikoho neviděl, kdo by vystačil se svým vlastním poznáním. Odporovali Bohu. Nikdo je nepřerušil. Jednoduše jsme se modlili, Duch svatý dokončil zbytek. Chtěli jsme, aby tam panoval Duch svatý. Zasáhl je okamžitě. Byli vyneseni ven jakoby mrtví, zatímco neustále duchovně mluvili. Málo se pokořili a prožili očišťující proceduru, kterou jsme museli zakusit všichni z nás. Jinými slovy zemřeli sami v sobě a uviděli se ve vši své slabosti, pak s dětskou pokorou a ve svém vyznání před Bohem byli uchvácení a proměnění skrze mocný „křest“ v Duchu svatém. „Starý člověk“ zemřel s veškerou svojí pýchou, arogancí a dobrými skutky. Já jsem se začal sám sebe štítit. Prosil jsem úpěnlivě Pána, aby spustil oponu, abych prohlédl a uviděl svoji minulost, která mě srazila na kolena. Řekl mi, abych zapomněl na každý dobrý skutek, o kterém jsem přemýšlel, jako kdyby se nikdy nestal a znovu v nich pokračoval, jako kdybych pro Něho nikdy ničeho nedosáhl, aby se dobré skutky pro mě nestaly léčkou.

V této době jsme byli svědky nádherných věcí, které se začaly dít. Dokonce každý „dobrý“ člověk se zhrozil, když uviděl sám sebe v jasnějším Božím světle. Kazatelé umírali nejhůře. Měli toho skutečně mnoho, čemu museli zemřít: své věhlasné pověsti a dobrým skutkům. Avšak, když v nich Bůh dokončil své dílo, rádi začali na nové straně a novou kapitolou. To byl také důvod, proč to pro ně bylo tak těžké. Smrt není vůbec příjemnou zkušeností. Silní muži umírají nesnadně.

Bratr Ansel Post, baptistický kazatel, seděl jednoho večera na židli uprostřed shromáždění. Najednou na něho

sestoupil Duch svatý. Vznesl se ze židle, začal hlasitě chválit Boha v „jazycích“ a proběhl všechny místa okolo a objal všechny bratry, které stačil obejmout. Byl naplněn Boží láskou. Později se vypravil do Egypta jako misionář. Ať se nyní sám s námi podělí o toto svědectví: „Tak neočekávaně, jako přišel den letnic, zatímco jsem seděl asi dvanáct stop před kazatelem, Duch svatý na mě doslova padl a naplnil mě. Zdálo se, jako kdybych byl vyzdvížen a ocítl se okamžitě ve vzduchu, zatímco jsem křičel: „Chvála Bohu,“ a pak jsem začal mluvit v jazycích. Nepřekvapilo by mě v té chvíli, kdyby mě někdo daroval milión dolarů (Ansel Post, pro „Way of Faith“).

Když bratr Smale pozval své lidi nazpět do svého sboru a slíbil jim svobodu v Duchu, napsal jsem pro křesťanský časopis „Way of Faith“ toto: „New Testament Church přijala včera své ‚letnice‘. Prožili jsme něco úžasného. Muži a ženy leželi pod Boží mocí po zemi v celé posluchárně jak širocí, tak dlouzí. Nebeská atmosféra prostoupila celou budovu. Takový zpěv jsem dosud neslyšel, skutečnou nebeskou melodii. Zdálo se, jako kdyby to přicházelo ze samotného nebeského trůnu.“ (22. června, roku 1906).

Pro časopis „Christian Harvester“ jsem toto napsal ve stejný den: „V New Testament Church mladá žena při svém očišťování před Bohem ležela na zemi čtyři hodiny, zatímco z jejich rtů bylo slyšet nebeský zpěv. Vystupovalo to vzhůru ke trůnu, až to téměř zaniklo v nebeské melodii. Zpívala: ‚Chvála Bohu! Chvála Bohu!‘ Muži a ženy plakali v celém domě. Kazatel ležel na zemi jako mrtvý, tváří k zemi. ‚Letnice‘ skutečně nastaly.“

V New Testament Church jsme uspořádali několik nočních modlitebních shromáždění. Pastor Smale však nikdy nepřijal „křesť“ s „mluvením v jazycích.“ Zůstal u svého pokusu. Bylo to pro něho až příliš všechno nové. Pak ďábel udělal tu nejhorší věc: snažil se toto dílo překazit a zničit. Poslal mezi nás bezbožné zlé duchy, aby zastrašil pastora a přiměl ho, aby to odmítl.

Avšak bratr Smale byl Božím Mojžišem, aby lidi přivedl až k Jordánu, ačkoli ho nikdy nepřekročil. Bratr Seymour je přes něho převedl a přesto, zdá se to být divné, nikdy nemluvil v „jazycích“, až do určité doby, když začalo probuzení v „Azuse.“ Mnozí z věřících přijali „křesť“ a začali „mluvit v jazycích“ předtím, než ho přijal on.

Mnoho věřících se na začátku „Azusy“ pohoršilo kvůli povaze „nástrojů“, které si tam Bůh začal používat. Napsal jsem pro časopis „Way of Faith“: „Někdo řekl, že to není člověk, kdo může postavit největší hromadu z křoví, ale ten, kdo tuto hromadu zapálí, která osvítlí okolní zemi. Bůh nikdy nečeká na dokonalý nástroj. Kdyby tomu tak bylo, určitě by ještě čekal. Luther prohlásil, že byl jen tvrdým dřevorubcem, který kácel stromy. Všichni pionýři jsou takové povahy. Bůh si pročistil Melanthony, aby si mohl použít, obroubit a symetricky vytvarovat „Své nástroje“. Nálož dynamitu neudělá konečný produkt. Avšak uvolní kameny, které pak stojí jako pomníky u zručené sochařovy ruky. Mnoho vysokých hodnostářů římskokatolické církve, kteří žili v Lutherově době, byli přesvědčeni o potřebě reformace a byli na dobré cestě. Řekli však velmi mnohokrát, že nemohou souhlasit s tímto novým učením, které přišlo z „takového místa.“ „To, že by to měl být mnich, chudý mnich, který se domnívá, že nás všechny zreformuje“, řekli, „je to, co nemůžeme tolerovat.“ „Může být z Nazaretu něco dobrého?“

Lidé po pádu Adama a Evy se staly skutečně zvláštním stvořením, i z nejlepšího hlediska, jsou tak slabí a velmi nedokonalí. „Tento poklad však máme v hliněných nádobách.“ Na všechny jevy v embriotickém stavu se nemusíme dívat z hlediska lidské slabosti. Mezi těmi, kteří jsou zasaženi probuzením jako první, je také mnoho obhroublosti, impulsivnosti a neukázněného chování. Kromě toho, naše porozumění Duchu Božího je tak omezené, až jsme někdy náchylní k tomu, abychom udělali chybu a nedokázali rozpoznat všechno to, co může pocházet skutečně z Něho. Můžeme porozumět jen do takové míry, do jaké jsme naplněni Duchem. Odsoudit rychle někoho, je vždy nebezpečné. „Proto nesudte nic předčasně.“ Společenství, které se scházelo v „Azuse“ Mission, které zvítězilo, bylo „Gedeonovou skupinou“, která připravila cestu k vítězství pro ty, kteří přišli po nich.

Napsal jsem další článek pro „Way of Faith“, 1. srpna roku 1906: „V Los Angeles, v Jeruzalémě Ameriky, nastaly ‚letnice.‘ Zjistili byste, že v Los Angeles se nachází každá sekta, druh vyznání či učení, které kdy pod nebem existovalo, tak jako je zde zastoupena každá národnost. Měl jsem častokrát pokušení pochybovat o tom, zda-li budu mít skutečně dost sil, abych to všechno jednoho dne prožil. Byl jsem velmi puzen do modliteb. Avšak od jara roku 1905, když jsem poprvé přijal tuto vizi a duchovní břímě, jsem nikdy nepochyboval o jeho konečném výsledku. Lidé nyní všude duchovně zápasí za duše a probuzení s „neobvyklým jevem,“ je hlavním tématem současné doby. Prožíváme zde také velké protivenství. Lidé z novin jsou velmi zlomyslní a skutečně nečestní a nepravdiví, pokud jde o jejich uveřejněné výroky. Falešné křesťanské spolky proti nám velmi urputně bojují. Avšak, ‚bouře smete tvrz lží.‘ Jejich ‚skrýše‘ bude odhalena. Očisťující proud začne téct skrze město. Boží slovo zvítězí.

„Pronásledování je velmi důrazné. Policie byla už několikrát vyzvána, aby přerušila shromáždění. Dílu také bránilo pár fanatických duchů, kterých je v tomto městě až příliš mnoho. Je to boj mezi Bohem a ďáblem – boj vládců. Můžeme pro to udělat jen to, že zjistíme, jak vypadá situace a budeme se modlit. Samotný Duch svatý přebírá vedoucí úlohu a odstraňuje všechno a všechny, kteří nemají ve vedoucích pozicích co dělat. A běda člověku, který se Mu staví do cesty, který se snaží sobeckým způsobem vést, nebo kontrolovat. Duch svatý nestrpí vměšování takového druhu. Lidské „nástroje,“ většinou přestávají být středem pozornosti. Naše srdce a mysl jsou upřeny na

Pána. Shromáždění jsou přeplněná lidmi. Velké nadšení nastává mezi neduchovními a nespasenými.

„Má zde zastoupení kterékoli falešné náboženství, které existuje. Ve světě se nic, kromě starého Jeruzalému, nepodobá tomu, co je tady. (Z opačného hlediska jsou téměř z poloviny zdejší životní podmínky velmi podobné.) Všechny národy mají v tomto městě své zastoupení. Tisíce a tisíce lidí sem přijelo z celé Unie a ze všech částí světa: Bůh je poslal pro ‚letnice.‘ Tito lidé rozšíří oheň letnic do končin země. Misionáři se pro to rozohnili se vši svojí horlivostí. Začínají se projevovat ‚dary‘ Ducha svatého a církev byla obnovena ve své kráse. Žijeme určitě v době obnovy, ‚posledních dnů,‘ nádherného období, úžasných dnů. Avšak je to také strašná doba pro ty, kteří se protiví. Tato doba je výsadou, zodpovědností a zároveň nebezpečím.

„Démoni jsou vyháněni, nemocní uzdravováni, mnozí jsou úžasným způsobem zachráněni, obnoveni a pokřtěni Duchem svatým a mocí. Přichází noví hrdinové, slabí jsou učiněni silnými v Pánu. Lidská srdce jsou prohledávána jakoby zapálenou svící. Je to období velkého tříbení, nejen činů, ale i vnitřních postojů a skrytých motivů. Nic neunikne všudypřítomným Božím očím. Ježíš je vyvýšen, ‚krev‘ je velebena a Duch svatý je znovu uznáván. Ve velké míře se projevuje ‚pobíjející moc.‘ Toto je také hlavním důvodem odporu ze strany těch, kteří odmítají poslechnout. Je to skutečně vážná věc. Bůh je s námi se vši vážností. Neodvažujeme si s tím ani trochu zahrávat. Silní muži leží pod Boží mocí jako skosená tráva. Toto probuzení bez jakékoliv nadsázky nabyde celosvětových rozměrů.“ (F. Bartleman pro „Way of Faith,“ srpen roku 1906.) Po kratší době, pastor Trinity Church, M.E. South z Los Angeles, vyřkl tato slova: „Zde na pobřeží Tichého oceánu, kde se lidští synové setkávají z každého koutu světa, prorocké duše věří, že nejmorálnější a nejuduchovnější bitva musí být teprve vybojována – v Armagedonu světa.“

Evan Roberts ve svém „Message to the Churches“ („Poselství k církvím“), napsal tyto následující řádky staré básně: „Zatímco sestupuje Boží oheň, zatímco Boží hlas volá, bratři hoří plamenem. Zatímco Boží pochodeň hoří, ustává malá lidská snaha, křesťané však hoří plamenem. Zatímco Duch svatý úpěnlivě prosí, lidské metody se ruší, avšak On hoří plamenem. Zatímco Boží moc obměkčuje zatvrzelá srdce, vydej Mu své vlastní, ať všichni hoří plamenem. Protože svět se naposledy probouzí a pod Jeho kouzlem se stává živým plamenem. A náš velebný Pán hledá způsob, jak by probudil lidská srdce ze spaní a zasáhl je nebeským plamenem. Kdybyste se zcela vzdali, pracovali byste pro Krista, pamatujte, vy musíte hořet plamenem. Ať už kvůli zraněným, hynoucím a ztraceným, kteří umírají ve tmě, my musíme být těmi, kteří budou hořet plamenem. Ať už kvůli Kristu v Jeho slávě a šíření Jeho zvěsti, my musíme být těmi, kteří budou hořet plamenem. Ach, má duše, ať si čistější a zbavena viny a jasněji zářící, nepostrádej plamene. Spoléhej, jednoduše důvěřuj a nesnaž se a chytneš plamenem. Bratři, přestaňme snít, zatímco sestupují Boží plameny a všichni chytne plamenem.“

V červnu roku 1906 jsem napsal malý traktát, z něhož jsem vybral tyto úryvky: „Příležitost pominula, je ztracena na věky. Je čas, kdy Boží příliv smete naše dveře. Pak se můžeme ponořit a být unášeni nádherným požehnáním, úspěchem a vítězstvím. Stát a třást se na břehu, vylekaný či ochromený strnulostí v takovém období, znamená minout vše a selhat nejhorším způsobem, ať už v té době, tak po celou věčnost. Ach, ta naše zodpovědnost! Boží mocný příliv milosti a Boží přízně se nyní žene na nás, řízen modlitbou. Je to řeka, která svými toky oblažuje Boží město, (Žl. 46:4). Je čas se spojit dohromady a vrhnout se do této řeky jak jednotlivě, tak kolektivně. Jsme pokřtěni v jednom duchu do jednoho těla‘ (1. Kor. 12:13). Odložme tedy stranou veškeré tělesné spory a rozdělení, která nás oddělují jeden od druhého a od Boha. Pokud jsme Jeho tělem, měli bychom být ‚jedním tělem.‘ U nohou nám leží celoživotní příležitost, být získáni na věčnost, nebo být zatraceni. Není čas na rozmyšlenou. Jednejte rychle, aby vám jiný nevzal vaši korunu. Ach, Kristovo nevěsto, probud se! Nech se pokřtít mocí. Potom se rozběhni zachraňovat ostatní a pak se setkáš se svým Pánem.“ – F. Bartleman.

„Pokud má antikrist předvést ty nejmocnější a neočividnější projevy nadpřirozené moci, neměla by ho církev konfrontovat prostřednictvím skutků spasitelné moci Ducha svatého?“ –Gordon.

A.B. Simpson řekl: „Máme být svědky – předtím, než se Ježíš vrátí – skutečných misionářských ‚jazyků,‘ jako ti, kteří prožili letnice, prostřednictvím kterých pohanský svět uslyší ve svém vlastním jazyce o ‚nádherných Božích skutcích‘ a možná v takovém měřítku, o čem se nám nikdy nesnilo, když se tisíce misionářů vydají na cestu v posledním mocném tažení ze sjednoceného těla věřících, aby se rychle stali mocnými svědky ukřižovaného a přicházejícího Pána ve všech národech.“

Arthur T. Pierson řekl: „Největším nebezpečím současnosti je naturalismus: popření veškerého přímého duchovního působení a vedení. Věda se spojila s nevěrou, bezbožností a světskostí, se skepticismem a materialismem, aby vyloučila možnost existence osobního Boha z vesmíru. Tento posun k materialismu a naturalismu může usměrnit jen nadpřirozeno. V Enochově době hřích udělal v daleko kratší době z lidí ateisty než je tomu nyní a Bůh ‚ho vzal‘ k sobě, jeho ducha, duši a tělo, aby lidé dostali strach z toho, že existuje Boží bytost a neviditelný svět. V Eliášově době bylo odpadlictví káráno tak, že sestoupili koně a ohnivé vozataje, a pokud určitý člověk potřeboval být konfrontován mocnými nadpřirozenými skutky, živý Bůh použil všechny své moci a prostředky, které řídí, prostřednictvím kterých odpovídá na modlitbu, prostřednictvím kterých vede Svoji

prozřetelností a zachraňuje pomoci Své milosti jako nyní.“ Ach, ta naše slabost! Ach, ta naše nevěra! Kéž nám Pán pomůže znovu prožít letnice. „Ale až Syn člověka přijde, nalezne na zemi víru?“

„Boží přítomnost v církvi ukončí bezvěrectví. Lidé nebudou pochybovat o Jeho slově, když si uvědomí Jeho Ducha. Máme tisíce důvodů, kvůli kterým potřebujeme, aby Jehova vešel do tábora tak, jako kdysi navštívil a vysvobodil Svůj lid z otroctví v Egyptě“ (Výzva umírajícího Spurgeona).

4. KAPITOLA

SCHROMÁŽDĚNÍ NA ULICÍCH EIGHTH A MAPLE

8. srpna roku 1906 jsem si pronajal budovu na rohu ulice Eighth a Maple, abych zde mohl založit Pentecostal Mission. Byl jsem do této církve veden v únoru. Bylo to místo, kde se scházeli lidé ze sboru „Pillar of Fire“ („Ohnivý sloup“), jejichž vedoucím byla p. Alma Whiteová z Denveru. Byl jsem puzen k tomu, abych se modlil za shromáždění v této budově, když jsem zjistil, že New Testament Church duchovně neroste. Já bych se však o této budově dokonce ani nedozvěděl, kdyby mě k ní Pán jednoho dne neočekávaně nepřivedl. Procházel jsem okolo a uviděl jsem jí poprvé. Všiml jsem si, že už ji nikdo nenavštěvoval. Byla to německá církev. Ze zvědavosti jsem otevřel dveře, které byly odemčené a vstoupil jsem dovnitř. Zjistil jsem, že patřila církvi „Pillar of Fire“. Když jsem poklekl u oltáře k modlitbě, Pán ke mně promluvil. Přijal jsem podivuhodné svědectví od Ducha svatého. V tu chvíli jsem procházel lavicemi a vyprošoval jsem pro ně „letnice“. Nade dveřmi byl namalován velký nápis: „Gott ist die Liebe“ (Bůh je láska). Toto se stalo asi dva měsíce předtím, než začalo probuzení v „Azuse“.

Nerozhlízel jsem se déle po budově, věděl jsem, že ke mně Bůh promluvil, avšak čekal jsem na Jeho chvíli. Jednoho večera, asi o půl roku později (v srpnu), jsem procházel okolo, šel jsem nazpět ze shromáždění, když jsem najednou uviděl na zdi budovy nápis „K pronajmutí“. Byla právě vyklizena. Pán ke mně promluvil: „Toto je tvá nová církev.“ „Pillar of Fire“ se vytratil jako pára nad hrncem, protože nebyli schopni zaplatit nájemné. Byli těmi největšími odpůrci „Azusy“. Pán tuto budovu připravil pro nás. Následujícího dne jsem byl veden Duchem k našemu panu domácímu, bratrovi Fredovi Shepardovi, abych mu řekl o této situaci. Neprosil jsem ho, aby mi pomohl. Avšak Pán ho poslal ke mně. Zeptal se mně, kolik stojí pronájem za jeden měsíc, vešel do další místnosti a rychle se vrátil s šekem padesáti dolarů, nájemným za první měsíc. Budovu jsem okamžitě uzamkl z bezpečnostních důvodů.

V té době jsem začal mít znovu zdravotní problémy se žaludkem. Bůh mě však nakonec uzdravil. Dábel se mě snažil zabít.

Navštívil jsem stanové shromáždění M.E. v Huntington Parku, abych rozdal několik traktátů a oni mě začali honit. Jeden z kazatelů mě vyhrožoval, že mě srazí k zemi. Byl velmi horlivý. Nedělal jsem žádný rozruch, akorát se báli hereze.

Pravda se musí říkat. „Azusa“ se také brzy začala vzdalovat od Pána. Bůh mi jednoho dne ukázal, že se začnou organizovat, ačkoli jsem o tom dosud neslyšel ani slovo. Duch mi to zjevil. Přiměl mě, abych povstal a varoval je, aby do letničního díla nepouštěli „stranického ducha.“ „Pokřtění“ věřící měli zůstat „jedním tělem“, tak jak byli povoláni a měli zůstat svobodni tak, jako je Jeho duch svobodný a neměli se znovu „zaplétat v otrocké jho – v církevnictví.“ Věřící v New Testament Church zastavili svůj duchovní růst tímto způsobem. Bůh chtěl probuzené společenství: řečiště, prostřednictvím, kterého by mohl evangelizovat svět, požehnat všechny lidi a věřící. Tohoto ovšem nikdo nemůže dosáhnout se sektářským spolkem. Takový duch se stal dříve či později prokletím a smrtí ve kterékoli části probuzeného těla Páně. Historie se v tomto ohledu neustále opakuje.

A opravdu! Příští den, když jsem je varoval ve shromáždění, uviděl jsem na budově nápis, namísto „Azusy, tak „Apostolic Faith Mission.“ Pán mi řekl: „Toto je přesně to, o čem jsem ti řekl.“ Už se na to dávno připravovali. „Stranický duch“ určitě nemůže být „letniční.“ Při skutečných letnicích nebyla žádná rozdělení. Nazvat část Kristova těla jménem není nic jiného, než dělat reklamu našemu naprostému selhání jako Božího lidu. Toto je pro svět důkazem, že se nemůžeme sjednotit, namísto toho, je nutíme, aby věřili v naši spásu. „Aby i oni byli jedno v nás, aby svět uvěřil“ (Jan 17:21). Od té doby začaly problémy a rozdělení. Nebyla tam více svoboda v Duchu, tak jako tomu bylo dříve. Boží dílo v „Azuse“ se pak spíše stalo soupeřícím společenstvím a tělem společně s dalšími církvemi a sektami města. Není divu, že se další církve začaly čím dál více protivit. Byli jsme povoláni, abychom sloužili celému „Kristovu tělu“, ať už je kdekoliv. Kristus je jeden a Jeho „tělo“ by mělo být jen „jedno.“ Rozdělit ho, znamená zničit ho, tak jako fyzické tělo. „Všichni jsme totiž byli v jednom Duchu pokřtěni do jednoho těla“ (1. Kor. 12:13). Církev je organismus a ne lidská organizace.

Později se snažili toto dílo rozčlenit po celém pobřeží do takové organizace a zcela neuspěli. Toto dílo se rozšířilo nejdále do Portlandu a Seattlu pod vedením sestry Crawfordové. Boží lid musí být osvobozen od

hierarchismu. Byl „vykoupen krví“, avšak ne svou vlastní. Na začátku Božího díla v Texasu se později snažili shromáždit do letničních misí na pobřeží Tichého oceánu a v Los Angeles, ale také neuspěli. Proč by si na nás měli činit právo? Modlili jsme se za naše vlastní probuzení. Probuzení v Kalifornii bylo jedinečné a svým původem zcela originální. Přišlo z nebe, dokonce bratr Seymour nepřijal „křest“, dokud ho nepřijalo mnoho ostatních. Nepřijel do Los Angeles v „hodině dvanácté.“ Velká bitva, která od začátku trvala jak v Los Angeles, tak všude jinde, se stal bojem mezi „tělem“ a Duchem, Izmaelem a Izákem.

V neděli, 12. srpna, jsme začali pořádat shromáždění na ulicích Eighth a Maple. Duch mocně působil od začátku prvního shromáždění. Měl všechno svrchovaně pod kontrolou. Duchovní atmosféra byla pro hříšníky a odpadlíky zcela odpuzující. Ten, kdo tam přišel, musel si dát svůj život s Bohem do pořádku, pokud chtěl v Eighth a Maple zůstat. „Bázeň“ skutečně „zaskočila pokrytce.“ Po určitou dobu jsme nemohli dělat nic, než se jen modlit a ležet před Pánem. Sestra Hopkinsonová byla pro mě na začátku velkou pomocí.

Duchovní atmosféra byla až příliš čistá a svatá, abychom v ní začali sloužit. Tak jako kněží ve svatostánku ve Starém zákoně jsme nemohli sloužit kvůli Jeho slávě. Měli jsme velké problémy s tělesnými chytráky a také s podvodníky. Bůh nám však pomohl zvítězit. Duch byl skutečně zarmoucen svárlivými lidmi. Duchovní ovzduší na Eighth a Maple bylo občas hlubší než v „Azuse.“ Bůh se k nám přiblížil takovým způsobem, až se zdálo, jako by nás obklopilo skutečné prostředí samotného nebe. Sestoupila na nás taková „tíha Boží slávy“, až jsme nebyli schopni vstát a leželi jsme jen na zemi. Nebyli jsme schopni po dlouhou dobu se ani posadit. Všichni leželi na zemi, někteří z nás někdy i během celého shromáždění. Nebyl jsem zřídkakdy schopen neležet jak dlouhý, tak široký, tváří k zemi. Na pódiu nebylo téměř slyšet žádný hluk, když lidé přicházeli do církve. Většinou jsem na něm ležel, zatímco Bůh vedl shromáždění. Byla to Jeho shromáždění. Každý večer byla Boží moc mocně s námi. Bylo to úžasné. Zdálo se, jako by byl Pán téměř viditelný: byl tak skutečný. Největší problémy jsme měli s podivnými kazateli, kteří chtěli kázat. Zdálo se, že ze všech lidí měli nejméně zdravého rozumu. Neuměli se před Ním dostatečně ztišit. Rádi poslouchali sami sebe. Mnoho kazatelů však v těchto shromážděních zemřelo v osbě samých. Bylo jich plné město, tak jako v dnešní době. Bylo je všude slyšet jako poslední chrastící fazolový lusk v roce. Měli jsme pravidelně ve shromáždění nějakou „suchou kost.“ Vždy jsme uznávali „Azusu“ jako duchovní matku naší misie a mezi námi nikdy nedošlo k žádnému konfliktu ani mezi námi nebyla žádná žárlivost. Navštěvovali jsme se navzájem. Bratr Seymour nás častokrát navštívil.

Napsal jsem v té době pro „Christian Harvester“ toto: „Shromáždění na Eighth a Maple jsou nádherná. Nejkrásnější chvíli jsme prožili včera večer. Boží moc působila na tomto místě celý den. Církev byla přeplněná lidmi. Duch vedl shromáždění od začátku až do konce. Nemáme žádný program a zřídkakdy máme možnost sdělit nezbytná oznámení. Nikdo se nesnaží kázat. Duch sdělil pár Svých poselství. Všichni se cítili svobodni a připraveni poslechnout Boha. Po celý den lidé přicházeli dopředu a hledali Boha. Shromáždění nebralo konce. Lidé neustále vycházeli a přicházeli, zatímco bohoslužba pokračovala. Muži a ženy leželi před pódiem pod Boží mocí celý den. Kazatelova manželka ze Svobodné metodistické církve prožila mocný „křest“ a začala mluvit jakoby čínštinou. Všichni, kteří přijali křest, mluvili v „jazycích.“ Navštívilo nás šest kazatelů z hnutí svatosti, někteří z nich byli už prošedivělí, uznávání a zavázání svojí plodnou dlouholetou službou, kteří hledali „křest“ ze všech nejvíce. Vztáhli jen jednoduše své ruce vzhůru navzdory tomuto zjevení od Boha a přestali „očekávat“ na své „letnice.“ Hlavní představitel Holiness Church z jižní Kalifornie (bratr Roberts, vzácný to muž), byl jedním z prvních, kdo přišel jako první dopředu, kdo hledal „křest“ nejvíce“ (F. Bartleman, Los Angeles, 10. září roku 1906).

Napsal jsem znovu článek pro tyto noviny: „Duch nestrpí ve shromážděních téměř žádné vměšování z lidské strany, většinou chyby přehlíží, nebo je sám odstraní, když Mu překáží. Věci, které často považujeme za nesprávné, které by měly být napraveny, Bůh mnohokrát přehlíží a zamezí tak ještě horšímu neštěstí. Pokud se stanou středem pozornosti věřících, přichází na ně obvykle duch bázně a přestávají Ho hledat. Duch nemůže dál působit a brzy je odstraní ze své cesty. V současné době však zápolíme s daleko vážnějšími problémy. Snažíme se uchránit před tím, abychom zveličovali satanskou moc. Kážeme namísto toho velkého Ježíše a Bůh si používá malé děti. Nepřítel se snaží rozhýbat peklo a rozdělit naše společenství skrze rozdíly v učení. My však musíme pomoci všem prostředků zachovat jednotu Ducha. Některé věci mohou být dány do pořádku později. Jsou méně důležité. Bůh toto dílo nikdy nesvěří do lidských rukou. Pokud se to však někdy stane, brzy to skončí. Mnoho lidí by se k nám přidalo, kdyby nepotřebovali „slevit ze svých představ“ a začali se menšit.“

Odpoledne, 16. srpna, v modlitebně na ulici Eighth a Maple se Duch svatý začal skrze mě projevovat v „jazycích“. V té době nás tam bylo asi sedm. Stalo se to v pracovní den. Po chvíli svědectví a chvály jsem v hrobovém tichu jemně našlapoval, zatímco jsem Ho chválil svým duchem, když jsem najednou uslyšel jakoby ve své duši (ne svým fyzickým sluchem), majestátní hlas, který mluvil v jazyce, který jsem neznal. Něco podobného jsem později slyšel v Indii. Připadalo mi, jako kdyby to zcela uchvátilo a posílilo moje potlačené chvály v mé duši. Ani ne za pár okamžiků jsem zjistil, že zdánlivě bez jakéhokoliv chtění, mé hlasivky začaly vyluzovat tyto stejné zvuky,

keré jsem předtím slyšel. Bylo to pokračování stejných zvuků, které jsem na okamžik uslyšel ve své duši. Měl jsem dojem, že je to dokonalý jazyk. Připadal jsem si téměř jako posluchač. Vydal jsem se zcela Bohu a dělal jsem jednoduše Jeho vůli, v níž jsem byl unášen Jeho proudem. Mohl jsem tomu zabránit, ale pro všechno na světě jsem to neudělal. Uvědomil jsem si, že se mě dotklo samotné nebe. Je téměř nemožné přesně vystihnout tuto zkušenost. Pokud si této věci chce člověk vážít, musí ji prožít. Z mého hlediska jsem se vůbec nesnažil mluvit, ani náznak. Tato zkušenost byla až příliš svatá, když Duch svatý hrál na mých hlasívkách jako na eolické harfě. Byl jsem z toho zcela udiven. Neusiloval jsem nikdy o to, abych za každou cenu začal mluvit v „jazycích.“ Báł jsem se toho, protože jsem tomu nerozuměl přirozenou myslí.

Netoužil jsem v té chvíli ani vědět, co jsem říkal. Byl to projev, který vycházel z mé duše, zcela nezávisle na mé myslí či rozumu. „Přijal jsem skutečně znamení na své čelo,“ a úplně jsem si oddychl od skutků své přirozené myslí. Napsal jsem o své zkušenosti později těmito slovy: „Duch svatý mě postupně připravil v modlitbě na tuto věc, ať už kvůli sobě či kvůli ostatním. Přiblížil jsem se k Bohu a můj duch se utíšil. Dosáhl jsem takového stavu, když jsem se zřekl své vlastní vůle v naprostém vědomí bezmocnosti, očištěn od svých skutků. Tento průběh dosáhl svého vrcholu. Byl jsem tak citlivý na přítomnost Ducha svatého ve mně, jako je teploměr páry v boileru.“

Duch se nakonec zmocnil mé myslí – poslední lidská tvrz –, která se Mu měla podrobit. Vody, které postupně začaly ze mě vyvěrat, začaly přepadat přes moji hlavu. Zcela mě uchvátil. Mluvení v „jazycích“ probíhalo bez jakýchkoliv lidských přísad, „tak jak Duch dával promlouvat“ (Skutky 2:4). Ach, jak jsem se chvěl celou svojí bytostí, abych se Mu zcela vydal! Moje mysl byla vždy velmi aktivní. Většina jejich pochodů mě způsobila ty největší problémy v křesťanském životě. „Bořit výmysly,“ (text v 2K 10:5). Nic nebrání víře a působení Ducha tolik jako prosazování lidského ducha, moudrosti, síly a soběstačnosti lidské myslí. Toto všechno musí být ukřižováno a zde také začíná skutečný boj. Musíme se zcela uvolnit a cítit se nedostateční a bezmocní v našem vlastním svědomí, hluboce pokořeni, předtím než budeme moci přijmout Ducha svatého. Chceme Ducha svatého, avšak skutečnost je taková, že On chce nás.

Při této zkušenosti, když jsem „mluvil v jazycích“, jsem dosáhl svého vrcholu, když jsem se zřekl sám sebe. To otevřelo dveře pro novou službu Ducha při bohoslužbě. Od té doby Duch svatý začal skrze mě působit novým způsobem. Byl jsem inspirován poselstvími, která Duch svatý pomazal tak, jak by mě nikdy nenapadlo, s takovou spontánní inspirací a osvícením, které bylo skutečně nádherné. Toto všechno doprovázela usvědčující moc. Letniční křest s „jazky“ dokončují naše naprosté sebevydání a duchovní připravenost okamžitě poslechnout, když se nás zmocňuje Duch svatý. Znal jsem toho předtím o Boží moci skutečně hodně, pokud jde o shromáždění, ale nyní jsem si uvědomil, jak je důležité být citlivý na Ducha svatého; jak je důležité se Mu poddávat, protože to umožňuje Bohu, aby se nás zmocnil a působil novými způsoby a skrze další prostředky, aby byly zřejmé daleko mocnější a viditelnější výsledky. Přijal jsem také nové zjevení – jako nikdy předtím – o Jeho svrchovanosti týkající se jak Jeho záměrů, tak Jeho činů. Zjistil jsem mnohokrát, že jsem obviňoval Boha z nedostatku zájmu nebo z nedochvilnosti, pokud šlo o určitý zásah z Jeho strany, když jsem se Mu předtím zcela vydal ve víře, aby mohl působit skrze mě ve Svě svrchované, mocné vůli. Když mi ukázal moji hloupost, Svoji svrchovanou péči a touhu, pokořil jsem se až do prachu země. Poznal jsem, že ta trocha touhy, sloužit Mu, byla skutečně jen trochou, co byl schopen do mě dostat kvůli Svě velké touze, zájmu a záměru. Jeho slovo to prohlašuje. Všechno, co bylo ve mně dobré, ať už myšlenka nebo čin, přišlo od Tebe. Pocítil jsem, tak jako Hudson Taylor, že mě jednoduše prosil, abych Mu pomohl s tím, co měl v úmyslu a po čem toužil. Když mi to zjevil a ukázal mi moji nechápavost, cítil jsem se velmi maličký. Bůh byl a pracoval na Svém věčném záměru dlouho předtím, než jsem o tom začal přemýšlet a bude dlouho poté, co zde nebudu.

Nesnažil jsem se o to, ani jsem se to nesnažil napodobit. Žádná snaha ani úsilí přijmout „křest.“ Pro mě to byla jen věc poslušnosti. Ve skutečnosti tomu bylo naopak. Nezačalo mě natékat hrdlo, ani mé hlasivky neprodělaly nějakou zvláštní „operaci.“ Necítil jsem nejmenší zábranu, začít mluvit v „jazycích.“ Přesto rozumím těm, kteří s tím mají takové problémy. Nevydali se dosud zcela Bohu. Já jsem bojoval sám se sebou velmi dlouhou dobu. Nakonec jsem byl ze sebe zcela unaven a poddal jsem se. Bůh nepůsobí ve dvou odlišných jednotlivcích stejně. Když jsem přijal „křest,“ nesnažil jsem se to ve skutečnosti přijmout. Nesnažil jsem se to nikdy vyhledávat jako určitou zkušenost. Chtěl jsem se zcela vydat Bohu. Avšak kromě toho jsem neměl žádné určité očekávání či touhu. Chtěl jsem více Jeho a to bylo vše.

Nestál okolo mě žádný křičící dav, aby mě popletl či rozdráždil. Nikdo mě v té chvíli nepobízel, abych začal „mluvit v jazycích,“ ať už by se kvůli tomu se mnou přel, nebo by se snažil, abych je napodobil. Díky Bohu, že je schopen vykonat Svě dílo bez takové pomoci a daleko lépe bez ní. Nevěřím v to, duchovně řečeno, když vlečeme dítě dopředu pomocí různých prostředků. Věřím v normální, upřímnou, modlitební pomoc v Duchu. Až příliš mnoho duší je vyrváno z lůna usvědčení (při znovuzrození) silou a musí pak uměle dozrát. Jak s přírodou, tak s milostí. Nejlépe je obejít, pokud možno lékaře a staré porodní báby. Dítě je občas téměř usmrceno kvůli jejich nepřirozeným

zásahům do porodu. Jako tlupa šakalů, kteří stojí nad svou kořistí se v některých případech, kterých jsme byli svědky, nechovali o nic lépe. Při narození dítěte je nejlépe nechat matku o samotě tak dlouho, jak je to jen možné. Měli bychom stát vedle a povzbuzovat, avšak nikdy neurychlovat samotný porod. Samovolná narození jsou nejlepší.

Byl jsem do té doby z větší míry zaměstnán službou přímluvy a proctví, dokud jsem nedosáhl tohoto stavu naprosté vydanosti k Duchu. Pokračoval jsem ve své službě. Když přišel můj den „Letnic“ a nádoba byla vyčištěna. Živé vody začaly proudit ven. Svrchovaná Boží ruka otevřela dotykem dveře do mé služby. Duch začal ve mně působit novým a mocnějším způsobem. Bylo to pro mě pozoruhodné, živé vyvrcholení a pokrok, převratná zkušenost, kvůli tomu jsme byli jako společenství uzavřeni. Příprava mezi svatými v Bohu dosáhla celosvětových rozměrů. Výsledky dělají historii. Toto však ve skutečnosti potvrdilo určité období v dějinách církve, právě tak nesporně a určitě, jako působení Ducha svatého v době Luthera a Wesleye a možná bylo daleko mocnější předzvěstí toho, co mělo následovat. Přesto to všechno dosud není historie. Jsme tomu velmi nablízku, přesto nerozumíme, nebo to nedokážeme zcela ocenit. Udělali jsme však další krok zpátky na cestě za obnovou církve jako na začátku. Opakujeme sled dějin. Ježíš se vrátí pro dokonalou církev, která bude bez „poskvrny a vrásky.“ Přejde si pro „jedno tělo“ a ne pro tucet těl. On je Hlava, a ne obluda se stovkou těl. „Aby i oni byli jedno v nás, aby svět uvěřil.“ Toto je nakonec tím největším „znamením“ pro svět. „Kdybych mluvil jazyky lidí i andělů, ale neměl bych lásku“ (1. Kor. 13. kp.). Když jsem poprvé začal mluvit v „jazycích“, uvědomil jsem si, že nebude těžké, abych jimi znovu někdy mluvil a časem se to potvrdilo. Naučil jsem se také zpívat v Duchu. Nebyl jsem nikdy zpěvákem, ani neznám hudbu.

Nikdy jsem se nesnažil mluvit v „jazycích.“ Moje vlastní mysl se vzpírala této myšlence. Tento úkaz zjevně znásilňuje lidský rozum. To znamená, že musíme po tu dobu zcela přerušit jeho činnost. Většinou je to poslední věc, kterou máme Bohu vydat. Když mluvíme „jazyky“, lidská mysl je zcela vyřazena z činnosti. Toto se však pro přirozenou mysl či rozum stává „bláznivostí“ a kamenem urážky. Je to nadpřirozené. Není nutné, abychom očekávali od někoho, kdo nedosáhl takové hloubky odevzdanosti ve svém duchu, této smrti vlastního rozumu, aby to přijal, či tomu porozuměl. V této věci se lidská mysl musí jednoduše podřídít. Mezi rozumem a zjevením je propast, kterou musíme překročit. Avšak tento princip je jen tím, co vede k „letničnímu“ křtu, tak jako ve Skutcích 2:4. Toto je základní pravidlo „křtu.“ Proto ho nejprve přijímají prostí lidé, ačkoli nejsou vždy tak rozvážní či způsobilí. Jsou jako malí chlupci, kteří si šli zaplavat, obrazně řečeno. Vbíhají do vody, protože mají na sobě nejméně věci, kterých se chtějí zbavit. Všichni musíme být „nazi“, předtím než prožijeme tuto zkušenost. Všechno, co je z nás, musí zemřít.

Prvotní církev v tomto žila a bylo to pro ní něco normálního. Proto byla tak vydaná pro působení Ducha, pro nadpřirozené „dary“ a pro Boží moc. Naši mudrlanti toho nikdy nedosáhnou. Ach, stát se tak bláznem, nevědět nic o nás samotných, abychom mohli zcela přijmout Kristovu mysl, mít Ducha svatého, který by nás vždy vedl a vyučoval! Netvrdíme tím, že musíme neustále mluvit v „jazycích.“ „Křest“ neznamená, mluvit všemi „jazyky.“ Můžeme žít ve stavu osvětlení a odevzdanosti a přesto můžeme mluvit vlastní řečí. Bible nebyla napsána v „jazycích.“ Avšak můžeme určitě žít vždy v Duchu, ačkoli to z nás jen občas pár dělá. Ach, kéž bychom se zcela vydali Bohu a všechno, co by bylo z nás, by zemřelo! Uvědomit si tak, že nic nevíme a nemáme, kromě toho, co nás Duch bude vyučovat a čím nás inspiruje. Toto je skutečné místo moci, Boží moci v duchovní službě. Nezůstane v nás nic než samotný Bůh, čistý Duch. Veškerá naděje či smysl pro nadání se v přirozenu ztrácí. Žijeme Jeho dechem, jako by byl „vítr na den Letnic“ dechem Božím. (Skutky 2:2). Co však můžeme říct ještě? Kdo tomu chce porozumět, musí to zakusit. Není možné to vysvětlit. Byli jsme samozřejmě naplněni Duchem do určité míry i tehdy, když jsme nebyli „pokřtěni.“ Tuto skutečnost prozrazuje i historie. Církev začala být nenormální od chvíle, kdy padla. Nebudeme však schopni prožít „letniční“ křest tak jako prvotní církev. Apoštolové to najednou přijali v plném rozsahu. K přijetí stačí jen prostá víra a vydanost. Lidský rozum může vzít v úvahu všechny možné chyby a vidět v tom jen naprostou potřeštnost.

Poprvé jsem mluvil v „jazycích“ asi patnáct minut. Pak bezprostřední inspirace na určitou dobu odezněla. Někdy jsem od té doby také mluvil v „jazycích.“ Avšak nikdy jsem se o to nesnažil. Tento jev musí být svrchovaným skutkem všemohoucího Boha. Byla by to hloupost a svatokrádež – snažit se to napodobit! Po této zkušenosti jsem si začal uvědomovat svoji naprostou závislost na Pánu, duševní stav, ve kterém si mohu zcela odpočinout od svých skutků a činnosti myslí. Zanechalo mě to ve vědomém stavu naprosté Boží nadvlády a v odpovídající míře také v Jeho přítomnosti. Byla to nejsvatější zkušenost. Mnozí se podle tohoto pravidla nechovali, a ani se jim nechtělo, nechat se vést. Přestali pak následovat Ducha a pohoršili spoustu lidí. Výsledkem bylo mnoho škody. Avšak tato zkušenost zůstává jako historický fakt, ať už při její realizaci v minulosti nebo v dnešní době. Větší procento křesťanských znalostí o Bohu je a vždy bylo, kvůli tomu, že prvotní církev ztratila Ducha, intelektuálním poznáním. Jejich poznání slova a Božích principů je z velké míry intelektuální, kvůli logickému uvažování a rozumování. Mají velmi málo zjevení, osvětlení či inspirace přímo od Ducha Božího.

Budeme nyní citovat pasáže několika velmi známých autorů na téma: „Mluvení v jazycích.“ Dr. Philip Schaff,

ve své „History of the Christian Church“ („Historii křesťanské církve“), sv. 1. str. 116, píše: „Mluvení v jazycích je „neúmyslný“ žalm: je vyslovován ve vytržení (ducha) jako modlitba či píseň ve zvláštním jazyce, jehož zdrojem je Duch svatý. Duše je téměř pasivní: nástroj, na kterém Duch svatý hraje Svě nebeské melodie.“

Conybeare a Howson, komentátoři (Bible), píšou: „Tento dar (mluvení v jazycích) je výsledkem náhlého přílivu nadpřirozena do věřícího. Pod jeho vlivem je logické uvažování přerušeno, zatímco je duch zahalen ve stavu extáze prostřednictvím bezprostřední komunikace Božího Ducha. V tomto extatickém transu neodolatelná moc pobízí věřícího, aby vyjádřil své pocity díkyvdání a vytržení se slovy, které nejsou jeho vlastní. Obvykle si neuvědomuje ani jejich význam.“ Protože máme málo volného místa, nemůžeme se zmínit o dalších citátech ostatních vykladačů Bible, které se týkají tohoto tématu. Mnozí z nich o tom psali velmi poučně a ze stejného hlediska jako ti, které jsme citovali. Uvedeme ještě jeden citát od dalšího pisatele.

Stalker v „Life of Paul“ („Pavlově životě“), str. 102 říká toto: „Mluvení v jazycích se zdá být určitým typem mluvení při vytržení, ve kterém řečník vystihuje své vzrušivé básnění, čímž jeho víra přijímá výraz i nadšení. Někteří nebyli schopni říct ostatním význam toho, co říkali, zatímco jiným byla darována tato dodatečná schopnost a byli i tací, kteří ač nemluvili v jazycích, byli schopni vyložit to, co inspirovaní řečníci říkali. Ve všech případech se zdá, že tento druh neočekávané inspirace, kterým byli vedeni, nebyl výsledkem kalkulace nebo přípravy, ale silného okamžitého impulsu. Tento jev je tak pozoruhodný, pokud se o něm píše z historického hlediska, až působí velký rozruch v křesťanské víře. Ukazují s jakou mocí při svém prvním projevu ve světě se křesťanství zmocnilo lidí, kteří byli tímto úkazem zaujati. Skutečné dary Ducha svatého byly zneužity a staly se nástrojem hříchu; ti, kteří přijali okázalejší dary, takové jako zázraky a jazyky, byli příliš pošetilí, aby je předváděli a pak se s nimi začali chlubit.“ Tyto výsady jsou z menší či větší míry vystaveny určitému nebezpečí. Děti se umí často pořezat ostrými noži. My jsme však v daleko větším nebezpečí, pokud zůstáváme ve stagnaci a nejdeme dále s důvěrou za Bohem.

Chtěl bych se podělit o některé mé osobní zkušenosti. Předtím než jsem přijal „křest“, napsal jsem toto pro „Christian Harvester“: „Bůh zkoumal mé srdce, dokud jsem nevykřikl ve velkém žáru Jeho světla: ‚Bože vysvobod mě z mé náboženské rozpačitosti!‘ Zřídka kdy jsem trpěl v takovém ponížení, hanbě a pohanění jako v tomto vidění mých nejlepších představ o sobě před Boží tváří. Má náboženská kráska se změnila v hnělu. Nebyl jsem schopen snést představu, že to uslyším, nebo o tom budu znovu přemýšlet. Cítil jsem se tak, že bych nejradyji zapomenul na své vlastní jméno a totožnost. Přestal jsem dokonce vzpomínat na to, co dobrého jsem v minulosti vykonal pro Boha, na co jsem byl velmi hrdý. Nyní jsem se toho štítil jako ďáblova pokušení vyvýšit sám sebe. To, za co jsem byl chválen v dopisech: za shromáždění, která jsem pořádal, literární práci, která se pro mě zdála být výjimečná a kázání, která mě připadala podivuhodná, pokud jde o jejich osnovu a obsah, se mně nyní všechno zošklivilo kvůli tomu, že v nich byla odhalena pýcha mého já. Zjistil jsem, že jsem více spoléhal na to, že za tyto věci se mi dostane z větší či menší části duchovní přízně a odměny. Ztratil jsem částečně ze zřetele, že jsem nebyl ospravedlněn ‚ničím než Ježíšovou krví.‘ Byl jsem také závislý na dalších věcech, díky kterým jsem si více zasluhoval, aby si mě Bůh používal. V tomto se také skrývá velké nebezpečí. Zničil jsem tyto cenné spisy, falešné důkazy jako zmije, aby se nepokoušely odvést moji pozornost od dostatečnosti zásluh Jeho samotného. To znamenalo jinými slovy zkoumat důkladně své vlastní srdce. Věděl jsem jen o pár vedoucích z hnutí svatosti, kteří skutečně v této věci zašli do hloubky.

„Minulá shromáždění se pro mě stala bezvýznamná a bylo pro mě velkou úlevou, když jsem na ně nemyslel. Začal jsem znovu pracovat pro Boha, jako kdybych pro Něho nikdy nic neudělal. Měl jsem dojem, jako kdybych před Ním stál s prázdnými rukama. Zdálo se, že oheň zkoušky pozře v zapomnění všechny mé náboženské skutky. Bůh nechtěl, abych na ně spoléhal. Měl jsem do budoucna zapomenout na všechno, čeho jsem dosáhl pro Boha, tak rychle, jakmile se to stalo, aby se to pro mě nestalo další léčkou a mohl jsem pokračovat, jako kdybych neuděl v životě jedinou dobrou věc pro Boha. Toto bylo moji záchranou.“ Určitě jakékoliv nepatrné uspokojení sama sebe při shromáždění je největší překážkou pro požehnutí a Boží přízeň. Musíme se tomu vyhnout.

Pořádali jsme další shromáždění na Eighth a Maple. Pán mi ukázal, že chce, aby toto dílo bylo důkladnější, než čehokoliv jsme do té doby dosáhli. Nebyl jsem dokonce spokojen ani s Božím dílem na „Azuse“: hloubkou jeho duchovní úrovně. Bylo dosud mezi námi mnoho soběstřednosti a náboženskosti. To ve skutečnosti znamenalo tvrdý a krutý boj s nepřítelem. Byli jsem druhem „čisticí stanice“, kde jsme se obecně zabývali tělesnými projevy, falešnými manifestacemi a náboženským egem. Po zkušenostech s těmito nešvary jsme se stali stálými a pevnými: těmi, kdo mají Boží charakter a nemají výkyvy ve svém duchovním životě.

Lidé z hnutí svatosti byli těmi, kteří nejvíce lpěli na tom, čeho dosáhli a na svém postavení. Mnoho z nich bylo ve skutečnosti ve svých srdcích naplněno zatvrzelým farizejským postojem. Bůh byl pro ně jedinou nadějí, ten, kdo by jim ukázal jejich skutečný stav a potřebu. Ztratili z větší části svoji „první lásku“ a zůstala jim jen povrchní slupka jejich vyznání. Měli jsme dojem, že bylo více naděje pro lidi z kostela. Nebyli tak tvrdí, přísní, kritičtí a slepě fanatičtí. Naším „heslem“ se stane „bronzový had“, kterého jsme vztyčili na kůl, abychom ho uctívali. V takovém

případě nás přestane uzdravovat, stane se pro nás jen „kouskem bronzu“ (pozn. 2. Královská 18:4), který bude rozdrčen.

Byl jsem znovu zkoušen ve finanční oblasti. Jednoho dne jsem musel jít přes dvacet pět ulic do města, aniž bych měl na jízdě. Jakýsi bratr, který byl chudý jako já, mě dal pěticent, abych se dopravil domů. V tu dobu jsme zároveň pořádali nádherná shromáždění. Mnoho lidí leželo na zemi pod Boží mocí. Jednoho večera poslal ďábel dva lidi, kteří chtěli toto dílo zničit. Jeden z nich byla žena-spiritistka, která si usmyslela, že povede zpěv jako hlavní kapelník. Druhý člověk, kterého jsem musel přede všemi pokárat, byl fanatický kazatel, který měl tak silný hlas, že když promluvil, tak se třásly okna. Převzal vedení celého shromáždění. Nebyl schopen se zbavit své domýšlivosti. Duch byl trpce zarmoucen. Bůh nemohl působit. Vyčítal jsem si až příliš, že jsem tuto věc nechal dojít tak daleko a tak snadno jsem ji ponechal ďáblu. Byl jsem, kromě toho, zodpovědný za duše a za zaplacení nájemného v budově. Musel jsem mu říct, aby odešel.

S takovými duchy jsme sváděli neúprosný boj. Zničily by všechno. Ďábel nemá svědomí a „tělo“ nemá rozum. V prvním shromáždění, které jsem ohlásil, jsem se setkal asi s nejhorším fanatikem a náboženským darebákem, který seděl na schodech přede mnou. Chtěl, abych začal pořádat pravidelná shromáždění. Byl kazatelem. Vyháněl jsem ho z místa na místo, jako Nehemiáš Jójadyhova syna (Neh. 13:28). Nevěřil bych nikdy kolik ďáblů je v tolika lidech. Zdálo se, že město jich bylo přeplněné. Pokoušeli věřící, aby se začali hádat a zabránili dalšímu působení Ducha. Tito lumpové a pošuci byli poprvé ve shromáždění. Prožívali jsme v té době velké očišťování, především se to týkalo starých profesorů teologie. Všude okolo bylo plno odborníků, náboženských šarlatánů. Soud musel „začít od domu Božího.“ Luther měl taky ve své době spoustu práce se samolibými, náboženskými fanatiky. Psal z Wartburgu, kde se pak ukrýval, Melanchtonovi ve Wittembergu, jak prověřit pomocí několika otázek tyto fanatiky: „Zeptej se těch proroků, zda-li už pocítili duchovní muka Božích stvoření a smrt a peklo, které doprovází skutečné duchovní oddělení od Boha.“ Když se vrátil do Wittembergu a zkoušeli na něho své čarodějnictví, odpověděl jim těmito hrubými slovy: „Dám vašemu duchu do rypáku.“ Po této výzvě se začali chovat jako ďáblové. Avšak on jim překazil jejich kouzla.

V extrémních situacích jsme povinni jednat rázně, ale když Duch tyto věci přehlíží, odstraňuje ze Své cesty překážky, aniž by jim dělal reklamu. Mnozí prohlásili, že v dnešní době nemůžeme naše shromáždění otevřít pro širokou veřejnost. Pak však musíme se všim zavřít i Boha. To, co potřebujeme, je dát více místa Bohu, aby On sám vedl shromáždění. Musíme udělat všechno proto, ať už to bude stát cokoliv, aby se mohl svobodně projevovat. Křesťané jsou často zmateni a vzpírají se Mu. Když se budeme modlit a pokoříme se, Bůh převezme vedení ve shromážděních. Toto bylo tajemstvím na začátku. Drželi jsme spolu pohromadě v modlitbě, v lásce a jednotě a žádná moc to nebyla schopna zastavit. Avšak ego musí zemřít. Shromáždění musí vést Bůh přímo z nebeského trůnu. Duchovní ovzduší musí být navozeno prostřednictvím pokory a modlitby, které satan nemůže vystát. Toto jsme si uvědomili na začátku našeho Božího díla. Byl to přesný opak náboženské horlivosti a tělesných náboženských ambicí. Nevěděli jsme nic o současných metodách typu „má to šťávu“ a „ať to řeže.“ Tento celý systém je falešným dílem stejně tak, jako jsou jejich „letnice.“ Bude trvat určitou dobu, než tato věc bude „svatá.“ Svět pospíchá, nedostane nás však s Bohem k ničemu.

Jedním z důvodů, proč Boží dílo v „Azuse“ bylo tak duchovně na vysoké úrovni, byla ta skutečnost, že ti, kteří ji zakládali, nebyli nováčky ve víře. Byli většinou povoláni a připravováni několik let z řad hnutí svatosti a z misijních stanic, atd. Byli propáleni Božím ohněm, protříbeni a osvědčili se. Byli to většinou ostřílení veteráni. Žili s Bohem a učili se hutným věcem od Ducha svatého. Byli to pionýři, „úderné jednotky“, Gedeonových tři sta mužů, kteří zapálili Boží oheň po celém světě. Ježíš je připravoval na službu jako Svě učedníky. My jsme však nyní přibrali „smíšený lidský dav“ a símě odpadlictví začalo působit. „První láska“ byla téměř ztracena. V mnoha případech se pes „vrátil ke svým zvratkům“, k babylonskému učení a k babylonským praktikám. Nemocná matka může stěžít porodit zdravé děti.

Duch svatý působil tak mocně a lidé na začátku tak duchovně hladověli, až tělesný lidský duch, který se vmísil do shromáždění, málokdy zabránil působení a skutkům Boží duchovní moci. Bylo to, jako kdyby se cizinec dostal do zcela jiné společnosti lidí. Boží přítomnost byla zřejmá. Lidé doslova „pronásledovali“ Boha. Byl ve Svém chrámu, (člověk) na zemi pak před Ním musí ztichnout. Způsobilo to jen zármutek a bolest. Naše takzvané modlitební místnosti „čekání“ v dnešní době jsou jen torzem těch, které byly na začátku probuzení a jsou nyní často místem, kde je zahašen duchovní plamen v povrchním lidském nadšení, nebo je to místo otráveno duševními výplody, které možná nejsou z Ducha svatého. Mnohé z těchto místností se staly typem smrtící komnaty, kde je toho skutečně málo, co je výsledkem působení Ducha svatého. Nemělo by tomu tak být. V hnutí svatosti jsme také prožili mnoho fanatičnosti. Na začátku probuzení byla „místnost čekání“ první věcí, o které se hovořilo a kterou „letniční misie“ poskytla. Tato místnost byla považována za „svatou půdu.“ Zavládlo tam také mezi lidmi ovzduší vzájemné úcty. Lidé se tam přišli ztišit a zapomenout ve svém duchu a duši na věci, o kterých neustále přemýšleli ve shonu

dne a mohli být o samotě s Bohem. Nebyl tam žádný hlučný, divoký a vzrušující duch. Pro takové věci bylo určitě místo někde jinde. Nároky a zmatky náročného světa utichly. Bylo to místo typu „útočištného města“ od všech takových rušivých věcí; byl to „přístav odpočinku“, kde byl slyšet Bůh, a kde mohl mluvit ke Svým duším. Lidé strávili v tichosti mnoho hodin a zkoumali v soukromí svá srdce a upevnili se v rozhodnutích pro další činy podle Pánovy mysli. Zdá se, že tato věc je v dnešní době téměř neuskutečnitelná, kvůli prostředí, které nás ze všech stran obklopuje. Umíráme sami v sobě, když přicházíme do Jeho přítomnosti. Vyžaduje to, být v naprostém ztišení ducha. Potřebujeme „svatyni svatých.“ Čeho by se Žid odvážil k Bohu v dávných dobách v Jeho chrámě v porovnání s tím, co děláme v současnosti v našich modlitebnách? Zemřel by na místě, kdyby něco takové udělal. Jsme blázniví a fanaticky chceme prosazovat sami sebe. Dokonce římská katolická církev má k těmto věcem více úcty než my.

V neděli, 26. srpna, pastor Pendelton a asi čtyřicet jeho členů navštívilo Eighth a Maple, aby s námi uctivali Boha. Přijali „křest“ a mluvili v „jazycích“ ve své církvi. Holiness Church je kvůli tomu vyhodila z jejich vlastní budovy, protože to byl pro ně neodpuštělný zločin. Toto společenství si postavilo kostel za své vlastní peníze. Majetek měl cenu více než deset tisíc dolarů. Avšak nechali jim to, protože chtěli jít za Ježíšem. Majetek byl převeden na společnost Association. Majetek by měl patřit místnímu shromáždění. Pár týdnů předtím jsem byl puzen, abych bratru Pendeltonovi řekl, když jsem se s ním setkal v „Azuse“, že spolu ještě budeme uctívat Pána. Bylo to dokonce předtím, než jsme si pronajali Eighth a Maple. V té době jsem nepořádal žádná shromáždění, ale ukázalo se, že toto puzení bylo od Pána. V té době jsem vůbec nepřemýšlel, že někdy budou potřebovat jiné místo k pořádání shromáždění. Nepřijali dosud „křest.“ Když jsem uslyšel o tom, že ho církev obžalovala z hereze, nabídl jsem jim, aby se připojili k nám, pokud je vyhodí. O dva dny později byli vyloučeni a přijali moji nabídku. Přišli do „těla.“ Modlil jsem se za takovou pomoc, protože jsem v té době byl čím dál více po fyzické stránce unaven.

Tradice je hrozným prokletím ve své moci zotročit lidi. Holiness Church byla bezpochyby přesvědčena o tom, že bratr Pendelton a jeho stádo sešli zcela na scestí. Neměli vzhledem k tomu žádného lepšího pastora ani členy. Bratr Pendelton po této zkušenosti prohlásil, že nikdy nebude hájit jiné učení. Byl rozhodnut následovat Boha. Velké množství lidí je v zajetí církevních řádů, které jsou sektářsky ohraničeny, zatímco Boží pastva se nachází přímo před nimi a neúplná pravda a zjevení se brzy stávají zákonem. Svědomí je zcela potlačeno (jako svázané nohy po čínsku) a zastaveno v jeho dalším sebepoznání.

Nejprve jsem se setkal s bratrem Danielem Awreyem na Eighth a Maple. Přišel do shromáždění a prožili jsme spolu usměvavé pozhánání. Byl jsem s ním později v Indii a Číně. Nakonec zemřel v Africe. V tomto období jsme velmi zápasili za duše a uspořádali jsme mnoho nočních modlitebních shromáždění v církvi. Měli jsme dojem, že bylo snadné zůstat celou noc na modlitbách. Ve skutečnosti se pro nás staly denním světlem, než jsme si to stačili uvědomit. Nebyli jsme ospalí. Začali jsme prožívat věčný život, kde není žádného časového rozpětí. Pánova přítomnost byla zřejmá. Někdy se zdálo, že noc netrvá déle než půl hodiny, když nás Duch svatý oživil a osvěžil.

V neděli, 9. září, byl nádherný den. Někteří lidé leželi na zemi pod Boží mocí několik hodin. Přicházeli dopředu celý den, aniž by s tím v dalších shromážděních skončili. Někteří z nich přijali „křest.“ V té době se kázalo velmi málo. Lidé byli zaujati Bohem. Bratr Pendelton a já jsme většinou leželi na nízkém pódiu v modlitbě tváří k zemi. Pánova přítomnost byla zcela zřejmá a trvalo to dlouhou dobu. Neměli jsme skoro nic na práci při vedení shromáždění. Všichni toužili po Bohu. Cítili jsme se téměř vinni, když jsme z nezbytných důvodů, museli ohlásit určitá oznámení a vynutit si lidskou pozornost. Byl to nepřetržitý sled vítězství. Bůh byl středem jejich pozornosti. Posluchači byli často prudce otřeseni duchem pokání. Bůh jednal v (té) době s hříchem velmi tvrdě. Nebylo možné zůstat v táboře.

Bůh znovu úžasně odpověděl na mé modlitby, které se týkaly finančních potřeb. Potřeboval jsem deset dolarů, abych mohl zaplatit nájem v domě a pět dolarů, abych uhradil cenu za traktáty. Majitel zrušil úpis na měsíční nájem v domě, aniž by se mi o tom slůvkem zmínil. Pak jsem dostal od jakési sestry zapečetěnou obálku. Otevřel jsem ji a našel jsem v ní pět dolarů. Neřekl jsem o svých potřebách ani slovo.

New Testament Church se v této době začala dělit. Byl jsem rád, že jsem s tím neměl nic společného. Bratr Smale přitlačil „pokřtěné“ křesťany ke zdi. Odmítl nakonec jejich svědectví. Bratr Elmer Fischer pak začal jinou misií na ulici 327 $\frac{1}{2}$ South Spring, která byla také známá jako misie „Upper Room“ („Horní místnost“). Většina křesťanů bílé pleti, kteří navštěvovali „Azusu“, šla s těmi, kteří přijali „křest“ v New Testament Church. Ta se později stala nejsilnější misí ve městě. V této době jak „Azusa“, tak New Testament Church, do značné míry zklamaly Boha. Velmi brzy poté jsem Eighth a Maple předal bratru Pendeltonovi, protože jsem byl skutečně unaven z neustálé služby ve shromážděních. Byl jsem pod ustavičným vypětím v modlitbách a ve shromážděních a potřeboval jsem odpočinek a určitou změnu.

Na začátku „letničního“ díla jsem byl mnohokrát zkušován v Duchu, aby se Ježíš pomalu „neztratil v chrámu,“ příliš velkým nadšením z Ducha svatého a „darů“ Ducha. Hrozilo velké nebezpečí, že se ztratí ze zřetele ta

skutečnost, že Ježíš byl „všechno ve všem.“ Snažil jsem se, aby zůstal hlavním tématem a osobností pro lidi. Ježíš by měl být středem našeho kázání. Všechno přichází skrze Něho a je v Něm. Duch svatý byl darován, aby „nám zjevil Kristovy věci.“ Dílo Golgoty, smírcí oběti se musí stát středem naší pozornosti. Duch svatý nikdy neodvrací pozornost od Krista k Sobě samému, ale spíše zjevuje Krista lepším způsobem. V dnešní době čelíme stejnému nebezpečí. Není nic hlubšího, ani lepšího, než znát Krista. Všechno, co pochází od Boha, směřuje k tomuto cíli. „Jeden duch“ byl poskytnut proto, aby všichni došli do stejného cíle. Kristus je naší záchranou a vším, co máme, abychom „mohli postihnout, jaká je šířka a délka, výška i hloubka Kristovy lásky,“ majíce „ducha moudrosti a zjevení v poznání jeho (Krista“ (Efez. 1:17). „Poznat Krista“ bylo přesně to, o co se apoštol Pavel snažil. Byl jsem najednou veden k tomu, abych jednoho večera kázal o Ježíši ve shromáždění na Eighth a Maple. Zapomínali na Něho, protože kladli větší důraz na Ducha svatého a Jeho „dary.“ Zvěstoval jsem Ježíše, aby o Něm začali více přemýšlet. Byli z toho na okamžik úplně překvapeni a usvědčeni. Bůh mě k tomu přinutil. Poznali svůj omyl a nebezpečí, v němž se ocitli, když jsem jednoho večera (v té době) kázal Krista a vzdal jsem Mu takovou úctu, která Mu zcela právem náleží a Duch potvrdil tuto Jeho touhu tak, až jsem byl přemožen Jeho přítomností a padl jsem bezvládně na podlahu, zatímco jsem viděl mocné Ježíšovo zjevení v mé duši. Cítil jsem se jako apoštol Jan na ostrově Patmos, když Mu padl k nohám.

Pak jsem napsal traktát, ze kterého jsem vybral tyto pasáže: „Nemusíme být ani zastánci učení, nebo hledat nějakou duchovní zkušenost, kromě Krista. Mnozí jsou ochotni hledat ‚moc‘ v každé skupině, kde jim dovolí vzkládat ruce, aby dělali zázraky a přitáhli lidskou pozornost na sebe a tak okradli Krista o Jeho slávu a předvedli strhující show před ostatními. Jak se zdá, největší potřebou dnešní doby je najít skutečné přívržence mírného a pokorného Ježíše. Náboženské nadšení si snadno najde cestu k pramenu. Lidský duch má všude navrch; vystavuje se na odív – je to náboženský duch. My se však musíme držet našeho textu, Krista. Jen On sám může spasit. On musí vždy zůstat na prvním místě a středem veškeré lidské pozornosti. Skutečné ‚letnice‘ vždy doprovází mocné usvědčení z hříchu – obrácení k Bohu. Falešné projevy pouze navodí atmosféru vzrušení a překvapení. Avšak hřích a soběstředný život neutrpí žádnou porážku. Musíme dosáhnout toho, k čemu usvědčení pobízí. Věřte ve váš vlastní duchovní hlad ve vašem srdci a jděte s Bohem kupředu. Nedovolte ďáblu, aby vás okradl o skutečné ‚letnice.‘ Kterékoli Boží dílo, které vyvyšuje Ducha svatého a ‚dary‘ víc než Ježíše, nakonec skončí ve fanatismu. Cokoliv co nás vede k tomu, abychom vyvyšovali a milovali Ježíše, je dobré a důvěryhodné. Opak zničí všechno. Duch svatý je velké světlo, avšak vždy je zaměřeno na Ježíše, na Jeho zjevení.“

A.S. Worrel, překladatel Nového zákona, byl náruživým přítelem „letnic“ a tím, kdo hledal „křest.“ Napsal pro „Way of Faith“ tento článek: „V těchto shromážděních je vyvyšována Ježíšova krev jako nikde jinde. S hlubokou láskou k duším se zde projevuje úžasná moc ve svědectvích pro Ježíše. Začaly se zde také projevovat ‚dary Ducha.‘ Místa, kde se schází lidé, jsou ulice Azusa a New Testament Church, kde je pastorem Joseph Smale; někteří z jeho členů byli mezi prvními, kdo začali poprvé mluvit v ‚jazycích,‘ ale většina odešla, protože se ve své církvi cítili omezováni a přešli na ulice Eighth a Maple, kde jsou hlavními pastory Bartleman a Pendelton.“

V září roku 1906 byly uveřejněny následující články v časopisu „Way of Faith“, které napsal Dr. W.C. Dumble z Toronto, Kanada, který (v té době) navštívil Los Angeles. Avšak prvním člověkem, kdo se o tom zmínil v tisku, byl samotný nakladatel Pike. Napsal: „Už několik měsíců přijímáme dopisy, které se týkají velkého díla Ducha svatého v Los Angeles, od našeho drahého a milého bratra Bartlemana. V našich zprávách, které jsme uveřejnili a chtěli jsme je poslat ostatním, bylo trochu kritiky, když nám najednou náš milý bratr Dr. W.C. Dumble prokázal službu a seznámil nás s nejzajímavějšími věcmi, kterých byl svědkem, a které tam prožil.“ Následující článek napsal Dr. W.C. Dumble: „Možná, že některé z vašich čtenářů by zajímalo, jaké dojmy prožil nezavěšený člověk na Božím díle v Los Angeles. Podobné milostivé dílo Ducha, které je v dnešní době vidět ve Walesu, se děje právě zde. Avšak na rozdíl od něho jsme svědky toho, že se to děje v církevních budovách, než na poli či veřejném prostranství. Církve toho nikdy nedosáhnou, pokud se budou stranit a zůstávat v zaujatém a odsuzujícím duchu. Toto probuzení, tak jako Boží dílo ve Walesu, se převážně děje prostřednictvím Ducha svatého mezi obyčejnými členy církve a je šířeno dál ve velkých budovách a starých domech, které jsou na spadnutí, a které by mohli sloužit jen pro pracovní účely.“

„Toto je nádherné hnutí, o kterém může být řečeno, že se vyznačuje zvláštním jevem: ‚darem jazyků.‘ Jsou zde tři různé modlitebny, ve kterých byste mohli zaslechnout tyto zvláštní jazyky. Bylo pro mě neobvyklým potěšením strávit poslední večer ve shromáždění pastora Bartlemana, nebo abych byl přesnější, ve shromáždění, kde on a bratr Pendelton jsou hlavními vedoucími, avšak ve skutečnosti je to Duch svatý, kdo vede tato shromáždění. Ježíš je prohlašován za Hlavu církve a Duch svatý za Jeho zplnomocněnce. Proto zde neuslyšíte žádné kázání, žádný chvalozpěv pěveckého sboru, žádné varhany a nevidíte zde žádnou sbírku, kromě toho, co se dobrovolně odkládá na stůl nebo do krabice, která je zavěšena na zdi. Bůh navštívil Svojí mocnou přítomností toto místo minulý večer. Někdo začal zpívat, zpívali tři nebo čtyři písničky, které byly přerušovány výkřiky ‚aleluja‘ a ‚amen.‘ Pak některý z

velmi duchovně zatížených lidí vykřikl: „Sláva Ježíši!“ a uprostřed lkaní a slz bylo zřejmé, že prožil duchovní boj a vysvobození. Pak tři nebo čtyři spadli na zem s rozzářenými obličejí. Někdo začal chválit Boha a pak pozvedl ruce a začal mluvit v „jazyku.“ Pastor Pendelton vypráví o tom, jak pocítil touhu prožít tento „křest“ a jak ho Bůh pokřtí a nechal prožít takovou Boží přítomnost a lásku a smělost jako nikdy předtím. Proto hlavní představitelé jeho církve chtěli, aby odešel a několik lidí s ním odešlo a spojili se s pastorem Bartlemanem. Potom usměvavá německá luteránka začala vyprávět, jak byla udivena z toho, když poprvé uslyšela lidi chválit Boha v „jazycích“ a začala se modlit za to, aby byla pokřtěna Duchem. Když ulehla do postele, její ústa se samovolně otevřela prostřednictvím „jazyka“ a chválila Pána celou noc k překvapení všech svých dětí.

„Následuje napomenutí v „jazycích“, které rychle vyslovuje pastor Bartleman a jeden po druhém se rychle řadí do uličky a jdou dopředu k pódiu, dokud se lidé hledající Boha netlačí až po zábradlí. Ať už bychom mohli tuto duchovní práci zkritizovat z kteréhokoliv hlediska, je zřejmé, že pochází z Ducha a Pán „jim denně přidával ty, kteří byli spaseni.“ Má se za to, že toto probuzení je teprve ve svých začátcích a je zcela jisté, že ve velmi brzké době bude vylit mocným způsobem Duch svatý a předpokládá se, že jsme na počátku tohoto období. Refrémem „jazyku“ je výrok, „Ježíš přijde brzy.““ W.C. Dumble, Los Angeles, Calif., 6. září roku 1906.

Dr. Dumble napsal znovu pro stejné noviny tento článek: „Shromáždění v církvi Bartlemana jsou pořádána každý večer, po celou neděli a konají se po celou noc každý pátek. Bohoslužby nemají žádný posloupný řád, ale očekává se, že budou vedeny podle Božího puzení. Požehnaný Duch svatý je hlavní hybnou silou, která má shromáždění pod kontrolou. Vedoucí, či pastoři budou pravděpodobně po většinu času ležet na zemi, nebo klečat na místě, kde obvykle bývá kazatelna, nutno však připomenout, že tam není žádná kazatelna, ani varhany, ani pěvecký sbor. Jakási mladá žena, která byla v těchto shromážděních, poprvé padla pod mocí Ducha a ležela na zemi alespoň jednu hodinu a půl s rozzářeným obličejem, aniž by si uvědomovala, co se dělo okolo: viděla vidění, která se nedají vystihnout lidskými slovy. Brzy nato, začala říkat: „Sláva! Sláva Ježíši!“ a plynule mluvila cizím jazykem. V poslední sobotu v měsíci shromáždění pokračovalo od samého jitra až do půlnoci. Nebylo slyšet žádné kázání, ale jen modlitba, svědectví, chvála a povzbuzování.“ W.C. Dumble. Pro velký zájem všech čtenářů bychom se rádi podělili o další části těchto uveřejněných dopisů, ale málo místa nám to neumožňuje.

Skutečností je, že na začátku probuzení pódia a kazatelny byly, pokud možno, co nejdále odstraněny z míst, kde původně byly. Nepotřebovali jsme je. „Kněžská“ vrstva a církevní nadřazenost jeden vůči druhému byly zcela srovnány. Všichni jsme byli „bratry.“ Všichni měli svobodu poslechnout Boha. Mohl začít mluvit skrze kohokoliv, koho si vybral. Vylil Svého Ducha „na všelike tělo“, dokonce na Svě služebníky a služebnice. (Skutky 2. kp). Vážili jsme si lidí jen kvůli „darům“, které přijali od Boha a kvůli duchovním úřadům. Když začalo hnutí odpadat od Boha, pódia byla postavena výše, začaly se nosit delší konečky fraků, začaly se organizovat pěvecké sbory a začaly působit smyčcové kapely, které „bavily“ lidi. „Králové“ se vrátili na své trůny a byla jim navracena jejich suverenita. Nebyli jsme už déle „bratry.“ Rozdělení v církvích se několikrát zmnohonásobilo, atd. Do doby, kdy měl bratr Seymour svoji hlavu schovanou uvnitř prázdné krabice od bot v „Azuse“, všechno bylo v pořádku. Později pro něho také postavili trůn. Nyní jsme svědky ne jedné hierarchie, ale mnoha. („Azusa Mission“ je opuštěná a bratr Seymour je v nebi, když toto píšu.) Možná, že by bylo dobré vzpomenout na Kiplingovu báseň věčnosti: „Vřava a křik zanikají, kapitáni a králové odchází, přesto zde zůstává vaše dávná oběť, pokorné a kající srdce.“ Bůh nám nedovolí, abychom uctívali lidi nebo místa.

V roce 1906 jsem napsal další článek pro křesťanské noviny: „Prodiráme se vzhůru s největším sebezapřením, zatímco jsme prokleti nevěrou, abychom získali nazpět duchovní světlo a moc, které byly církvi jednou darovány, avšak ani ne před dlouhou dobou se znovu vytratily. Byli jsme tak zaslepeni temnotou nevěry, do které jsme byli svrženi pádem církve, proto máme nyní se světlem problémy, protože náš zrak je velmi slabý. Padli jsme tak hluboko, jako církve, ve které chtěl Luther obnovit duchovní pravdu „ospravedlnění z víry“, proti čemuž bojovala celá tehdejší církev a považovala toto učení za naprostou herezi, kterou mnoho lidí zaplatilo svými životy. Stejně tomu bylo tak i v dobách Wesleye. Zde však jsme svědky obnovení „letnic“ a „pozdního deště“, obnovy Boží moci a větší slávy, která dokončí započaté dílo. Dosáhneme znovu stejné duchovní úrovně, kterou církev měla dříve, abychom dokončili její úkol a začali tam, kde zůstala stát, kvůli selhání v minulosti a urychleně vyplnili Velké poslání a připravili cestu pro přicházejícího Krista.

„Měli bychom zapomenout na století, když církve zcela selhala, na pochmurnou „dlouhou dobu temna“; měli bychom přiklenout čas a nechat se zcela obnovit do původní duchovní moci, vítězství a slávy. Snažíme se vyprostit prostřednictvím Boží milosti ze zkaženého, odpadlého, falešného křesťanství. Synagogy pyšných, pokryteckých církví se srotily proti nám, aby nám lhaly. „Nádeníci“ žízni po naší krvi. Zákoníci a farizeové, velekněží a správcové synagog jsou všichni proti nám a proti Kristu.

„Vypadá to, že Los Angeles je místem, které si Bůh vyvolil v této době pro obnovu církve do jejího původního postavení, popularity a moci. Zdá se, že nastala doba pro dokončení obnovy církve. Bůh promluvil ke Svým

služebníkům ve všech částech světa a poslal mnohé z nich do Los Angeles v zastoupení každého národa pod nebem, tak jako se stalo na den letnic, aby se poté znovu rozešli do celého světa s radostným poselstvím spásy. Místem těchto událostí se nestal starý Jeruzalém, ale Los Angeles, kde nastaly „pozdní“ letnice a je zřejmé, že všude na tomto místě je velký duchovní hlad po této zkušenosti. Wales nebyl nic jiného než kolébkou této celosvětové obnovy Boží moci. Nebyla to Indie, ale Nazaret, kde Ježíš ‚vyrůstal‘ “ (F. Bartleman, říjen roku 1906 pro časopis „Apostolic Light“).

Napsal jsem znovu článek pro stejný křesťanský deník: „Pokud se budou lidé v církvi snažit kontrolovat, kritizovat či přivlastnit si část tohoto Božího díla, ať už kvůli sobě, nebo kvůli organizaci, zjistí že Duch svatý přestane působit. Boží sláva odejde. Necht' je to takové dílo, ve kterém bude Bůh na prvním místě a uvidíme věci, o kterých se lidem nikdy nesnilo. Bylo by až děsivé, kdyby Bůh byl povinen odejmut od nás Svého Ducha, nebo Ho zadržet v takové době jako je tato, protože jsme se snažili Jeho dílo zastavit. Veškerým našim prvořadým úkolem je dostat Boha k lidem. Poddejme všechno tomuto úkolu a jen tomu. Někteří ‚zákeřní cizopasníci‘ minulých zkušeností byly: stranická disciplína, sekční rozdíly, předsudky, atd., které byly všechny tělesné, opačné a destruktivní na rozdíl od zákona lásky jednoho Kristova ‚těla.‘ ‚Všichni jsme totiž byli v jednom Duchu pokřtěni do jednoho těla‘ (1. Kor. 12:13). Samolibost je vždy příčinou prohry. Ach, bratře! Přestaň cestovat ‚sem tam dokola‘ po vyšlapané nudné cestě, na které přestala růst všechna tráva a vyjdi k zeleným pastvinám, které se nachází u živých vod“ (F. Bartleman, prosinec roku 1906).

Pro „Way of Faith“ jsem napsal tento článek: „Vracíme se nazpět z „temných dob“ odpadlé a zkompromitované církve. Žijeme v nejdůležitějších okamžicích dějin všech dob. Duch svatý koriguje veškeré naše plány, záměry, snahy a teorie a znovu Sám koná Své dílo. Mnozí, kteří si krásně vyzdobili svá hnízdečka, bojují velmi tvrdě. Nemohou se obětovat tak, jak vyžadují Jeho podmínky.

„Vzácná podstata významné pravdy – osvobození církve od lidské nadvlády – jako ušlechtilá vydobytá ruda byla z počátku primitivně zpracovávána ve svém surovém stavu. Byla obklopena, tak jak v přírodě, všemi druhy bezcenných a škodlivých usazenin. Bujné a drsné vlastnosti takovýchto „usazenin“ se snažily přizpůsobit tomuto dílu. V dějinách církve si pokroucená pravda prodírá cestu z útrob země na její povrch, pohřbena půdními sesuvy navrstveného protichůdného zla. Avšak razí si cestu k vrcholu a brzy ze sebe setřese všechny škodlivé nánosy nežádoucích materiálů, které se na ní nevyhnutelně po určitou dobu lepily. Kristus je však nakonec prohlášen za Hlavu (církve). Duch svatý je život. Všichni Jeho členové jsou v podstatě ‚jedním tělem.‘ “ (F. Bartleman, prosinec roku 1906).

Nyní, některé z dalších pasáží z článku pro „Way of Faith:“ „V současné době začínáme mezi námi rozeznávat projevy nového řádu věcí, které byly ukryty ve zmatené a zkompromitované minulosti. Ovzduší je přeplněno inspirujícím očekáváním ideální. Nicméně, nevěra ochromuje náš růst. Naše předpojaté myšlenky nás zrazují navzdory poskytnuté příležitosti. Vedou nás k prohře a do zkázy. Svět se však znovu probouzí, vyděšen ze své trestuhodné dřímoty hříšného pohodlí a smrti. Dopisy přicházejí ze všech částí světa, v nichž se lidé ptají: ‚Co to má všechno znamenat?‘ Ach, v dnešní době jsme cítit tak člověčinou, především pak v církvi. Máme velká očekávání. Tyto hladové netrpělivé děti volají po chlebu. Studené intelektuální spekulování pro ně nemá nic než popření. Duchovní oblast nelze proniknout samotným intelektem. Zázračno nás znovu polekalo tak, až jsme si uvědomili, že Bůh stále žije a působí mezi námi.

„Staré zvyky přestávají platit a pomíjí. Je slyšet zvuk jejich umíráčku. Objevují se nové způsoby a nový řád a život. Je to samozřejmě velký boj. Satan posílá démonické pekelné zástupy, aby tomu zabránily. My však zvítězíme. Vzácná ruda musí být zušlechтена, poté co byla vytěžena. To ‚vzácné‘ musí být očištěno od toho, co je bezcenné.‘ Drsní průkopníci pro nás prokřestili a připravili cestu v hustém lesním porostu. Pro takové dílo je nutné mít lidi, kteří mají radikálního a pozitivního ducha. Avšak vybranější zvyky teprve přijdou.

„Lidé mluvili negativně už dlouhou dobu, ale hlas Božího Ducha nás znovu volá. Protože prvotní církev ztratila svoji moc a postavení, které měla u Boha, snažíme se jí dostat do původního stavu. Museli jsme se dostat přes ‚isty‘ a ‚ismy,‘ teorie, kréda a doktríny (a rozkoly), přes sporné otázky a hnutí, požehnání a zkušenosti a vyznání. Proud nikdy nedosáhne výš než jeho zdroj. Nepotřebujeme více teologie ani teorie. Ať se jimi živí ďábel. My se však přiblížíme k Bohu. Mnozí jsou do současných zkušeností doslova vehnáni. **Ve skutečnosti však mají strach hledat více Boha, aby se o ně nezačal zajímat ďábel.** Pryč s takovou bláznivou svázaností! Následujte vaše „Srdce!“ **Věřte ve váš hlad ve vašem vlastním srdci a jděte dál za Bohem.** Udělili jsme na hlavičku. Potřebujeme Boží oheň. Náboženské metody a pravidla typu „svěrací kazajky“ byly z našeho duchovního života zcela vytlačeny. Měli bychom raději zarmoutit všechny lidi než Boha.“ – F. Bartleman, leden roku 1907.

Před vylitím Ducha na „Azuse“, když bylo všechno upraveno do ‚konkrétní podoby‘ a zajisté ‚spoutáno‘ člověkem, nic nebylo schopno přimět Boha, aby začal působit. Dynamit, moc Ducha svatého, byl nutný pro uvolnění všech věcí. Toto Bůh zařídil. Věci se daly ještě jednou do pohybu. Nastalo ‚milostivé léto‘. To poslední se stalo

před 59 lety ve Velkém probuzení.

Dům, ve kterém jsme bydleli, byl prodán a my jsme se museli přestěhovat. Odjel jsem, abych obhlédl určité pokoje, které vypadaly velmi pěkně a byly prostorné a okamžitě jsem si je pronajal. Místo k bydlení, které pro nás Bůh připravil, se nacházelo na ulici San Pedro 1319. Prožil jsem však ohledně této věci velmi nepříjemnou zkušenost. Nemohl jsem je téměř poznat, když jsme se přestěhovali. Vypadaly o mnoho menší. Byla to „optická iluze“, kterou způsobil Duch svatý. Avšak přiměl nás, abychom se spokojili s tím, co jsme měli. Byli jsme na takovém krásném místě, než nastala tato velká změna. Majitel žil na druhé straně domu a byl velmi bezbožný. Měli jsme mezi sebou jednu chodbičku, ve které byl umístěn plynoměr ve výklenku ve zdi pro obě dvě rodiny. Měli jsme velké problémy: jediný způsob, jak jsme se v ní mohli otočit, bylo tak, že jsme se museli přitisknout k jedné z jejich stran. Avšak Pán zabránil tomu, abychom neztratili radost. Paní domu pila a mnoho prohýtila. Tušili jsme, že je také nemravná. Potřebovali jsme mnoho milosti, abychom tam byli schopni zůstat. Byla to však pro nás v té době Boží volba.

Majitel budovy, kde jsme pořádali shromáždění, Žid, nám zvýšil nájemné. Bylo zřejmé, že si o nás myslel, že jsme až příliš prosperující. V tomto období jsem se cítil unaven z modliteb a shromáždění, která se konala nepřetržitě, až jsem zcela svěřil celé vedení bratrovi Pendeltonovi. On byl pastorem i dříve. Zůstával jsem pak většinou doma, kde jsem odpočíval a nabíral nové síly. Psal jsem hodně, navštěvoval jsem shromáždění, kromě toho, že jsem byl zaneprázdněn dlouhotrvajícími modlitbami před vylitím Ducha a po něm tak, až jsme byli zcela nervově unaveni. V té době jsem nebyl schopen kvůli duševnímu vypětí napsat něco na obyčejnou pohlednici. Rozhodl jsem se, že se zcela vydám modlitbě, studiu Božího slova a evangelizační práci, ke které mě Pán povede. Byl jsem velmi zaměstnán ve dne v noci shromážděními na Eighth a Maple. Rozumím Evanu Robertsovi, když se duševně zhroutil po probuzení ve Walesu. Shromáždění na ulicích Eighth a Maple se pak konala několik let jako nezávislá misie. Nikdy jsme ji nepojmenovali. Bůh si to úžasným způsobem použil. Dr. Yoakum tam pořádá dlouhou dobu svá shromáždění s bratrem Pendeltonem. Stovky duší tam byly zachráněny a požehnány. Bratr Pendelton posléze zemřel, pozemek byl prodán a budova zbourána. Jen samotné nebe ukáže kolik dobrého a kolik duší a těl bylo požehnáno na ulicích Eighth a Maple. Chci znovu zopakovat, že mezi Eighth a Maple Mission a „Azusou“ nikdy neexistovala žádná žárlivost či rivalita. Bůh nás ochránil před tímto duchem. Okradlo by nás to o Jeho požehnání. Bratr Seymour vždy říkával, že měl okolo sebe skupinu andělů, která ho doprovázela na cestách.

Strávil jsem mnoho nocí v modlitbách, které se nezdály ani tak utrpením, ale spíše výsadou. Pán byl velmi nablízku. Napsal jsem také mnoho nových traktátů, ačkoli jsem byl v těle velmi slabý. Můj duch nemohl kvůli nepřetržitým bohoslužbám odpočívat. Bylo ve mně neustále jeho poselství. Tradiční učení se tak hluboce zakořenilo do lidí, avšak Duch svatý je prostřednictvím této traktátové služby zcela vysvobodil.

„Měli bychom prostřednictvím Písma – našim prubiřským kamenem – podrobit zkoušce všechny lidské názory a zásady“ (Luther). Luther také trpěl ve smrtelném getsemanském modlitebním zápase, když se snažil oddělit od tradice římskokatolické církve. Je to jako smrt, která se odděluje od toho, co se stalo částí naší duchovní bytosti. Tradice, kterou přijímáme, je stejně tak zavazující jako samotné Boží slovo. Avšak kolikrát bylo zjištěno, že tradiční učení nesouhlasí s Písmem a je biblicky zcestné.

Odjel jsem pro změnu do Santa Barbara, abych zde kázal ve „Faith Mission“ a v Holiness Church. Pak jsem strávil neděli s bratrem Harry Morsem v misijní stanici Peniel v San Pedru. Při kázání jsme prožili velké požehnání. Můj čas byl většinou rozdělen na dobu věnovanou shromážděním v modlitebně na ulicích Eighth a Maple, v modlitebně „Azusa“, v Pasadeně a v Hermonu. Navštívil jsem také častokrát misii „Upper Room“ na ulici South Spring 327¹/₂. V lednu jsme prožili několik zkoušek. Neměl jsem peníze a byli jsme téměř bez jídla. Potom na mě d'ábel zaútočil s prudkými bolestmi v žaludku. Vykřikl jsem v zoufalství k Pánu, protože jsem velmi trpěl. Dotkl se mě a zbavil mě okamžitě vší bolesti tak, že jsem byl schopen jít do shromáždění a vzdát Mu slávu.

Misie se znovu v té době dostaly do lidských rukou a bylo vidět mnoho „tělesného.“ Snažil jsem se zůstat věrný „nebeské vizi.“ Projevy byly občas takové, až se zdálo, že je v nich skutečně pramálo věcí z Ducha. Vypařily se do řídnoucího ovzduší. Jindy byla shromáždění velmi mocná. Avšak zdálo se, že je tam určité pokušení, tak jako v dnešní době k prázdným projevům. Protože u těch není podmínkou, aby člověk zakusil určitý kříž, nebo zemřel svým touhám a pocitům. Proto jsou vždy tak populární. Existuje jen jeden bezpečný způsob, jak se zbavit „starého člověka.“ Pohřbete ho pod zem nejméně šest stop a obraťte ho tváří směrem dolů. Čím více se bude snažit dostat kupředu, tím hlouběji padne.

Odjel jsem znovu do San Pedra a kázal jsem v Peniel Mission na téma: Skutky 2:4. Zatímco jsem „dosud kázal,“ Duch sestoupil na lidi. Začali jsme se okamžitě modlit a prožili jsme nádherné věci. V Hermonu jsem kázal mnohokrát.

Bůh mě použil v službě prostřednictvím traktátů. Během dvou let jsem vydal, čistou vírou, bez jediného dolaru,

osmdesát pět různých traktátů. Okolo padesáti z nich jsem napsal osobně. Rozeslal jsem jich asi dvě stě padesát tisíc za nejméně pět set dolarů. Žádné peníze jsem na nich nevydělal.

Jednoho večera jsem v té době navštívil Alley Mission v Pasadéně. Během tohoto shromáždění jsem pocítil tíživé modlitební břímě. Byla tam mladá žena, bývalá dobrovolná administrativní pracovnice z církve, která odpadla od Boha a nežila s Ním už několik let. Bůh mi ji dal velmi na srdce a uvědomil jsem si, že musí být v ten večer zachráněna. Shromáždění bylo u konce, avšak ona stále bez hnutí seděla. Bylo po jedenácté hodině. Promluvil jsem k ní a varoval jsem jí, že to může být její poslední šance. Seděla však lhostejně dál. Pak jsem ji začal úpěnlivě prosit. Lidé byli zjevně nespokojeni, jak jsem se choval, protože jsem ji nutil k rozhodnutí. Mysleli si, že jsem zašel až příliš daleko. Avšak cítil jsem v sobě duševní modlitební trýzeň za její duši. Musel jsem se vzepřít většině dalším pracovníkům tak jako i nepříteli. Bojoval jsem tímto způsobem asi hodinu téměř sám. Občas mě odradilo, že prožívám takový odpor v tomto duchovním boji a dokonce jsem začal přemýšlet o tom, že jsem se musel mýlit a neporozuměl jsem Bohu. Nakonec jsem padl na zem ve skutečných duševních bolestech za její duši. Byla to krize. Zdálo se mi, jako kdyby ze mě vyšel veškerý můj život. Pocítil jsem trochu z toho, co Ježíš musel prožívat kvůli nám v Getsemane. Tento druh modlitby něco stojí. Pak mě najednou toto břemeno opustilo. Sestoupilo na ní. Zachvátilo ji usvědčení z hříchu. Padla na zem, jako kdyby ji někdo trefil a začala křičet v agónii své duše a asi tři hodiny takto zápasila a proplakala si cestu s kajícím srdcem ke Kalvárii a ke své duchovní obnově. Byli tři hodiny ráno, když vstala a podívala se okolo sebe se zářícím úsměvem v naprostém vítězství. Vyplatilo se pokračovat a poslechnout puzení, být poslušný k Duchu. Vyznala, že byla v ten večer velmi blízko „poslední zábrany“ ve své vzpouře vůči Bohu. Tato sestra později přijala službu přímluvy a Bůh si ji mocným způsobem použil v modlitebním zápase ve shromážděních.

Jednoho večera, když jsem kázal v Hermonu, jakýsi kazatel se postavil a zastavil mě při zvěstování mého poselství. Řekl mi, že musí jít domů a chtěl se podělit o určité svědectví. Poté, co krátce promluvil, posadil se. Zničil moji zvěst a Duch byl velmi zarmoucen. Neodmítl jsem ho, ale předal jsem celou věc Bohu. Průběh shromáždění byl zcela zničen. Nesnažil jsem se mluvit dál. Zůstal tam nejméně půl hodiny po tom, co skončil. Tento stejný člověk mě oponoval i předtím v jiných shromážděních. Dábel mi ho postavil do cesty, aby zabránil mé službě. Avšak tentokrát to přehnal. Bůh ho srazil k zemi. O dva dny později mi napsal o odpuštění a sliboval mi, že už se mi nikdy nebude protivit. Vrátil se pak do Hermonu a poprosil veřejně ve shromáždění o odpuštění.

Znovu jsem odjel do Pasadény a mluvil jsem v malé Alley Mission. Byla to varovná zvěst. Hříšníci se báli zahrávat si s Bohem. Zatímco jsem mluvil, modlitební duch sestoupil na dvě sestry (Mamii Craybillovou a Jessie Hewettovou, zmíněnou sestru, kterou si získal nazpět). Ukončil jsem shromáždění a zavolał jsem pracovníky k modlitbě, avšak nikdo s námi nezůstal než tyto dvě sestry. Nemohly odejít. Ostatní nás v boji opustili. Nemohl jsem nechat tyto dvě sestry o samotě. Klečely na svých kolenou a úpěnlivě se modlily a pocítily velké duchovní břemeno za duše. Hříšníci se cpali dovnitř a k nám, když jsme se modlili a plakali před Pánem. Modlili jsme se kvůli nim. Gang nejzatvrzelejších se stal ve své vzpouře k Bohu téměř démonicky posedlý. Byla to „hodina tmy.“ Modlitebna se nacházela v temném průjezdu uprostřed domů. Nebyla tam žádná pouliční světla a žádná policejní ochrana. Duch mě třikrát varoval, že můj život je v nebezpečí. Zdálo se, že zabijáci žíznilo po mé krvi. Vedl je jakýsi Němec, velmi bezbožný ateista.

Obvinili mě z hypnotizování těchto dvou sester. Byli jsme v jámě lvové, bez jakékoliv možnosti na útěk. Lidé z tohoto gangu slyšeli evangelium, seděli ve shromážděních a protivili se Duchu, dokud nebyli schopni těch nejkrutějších činů. Byl jsem ochoten se stát mučedníkem podle jejich z vůle, pokud to bude nutné. Myslel jsem na ženu a děti v Los Angeles. Bůh mě však v té chvíli zbavil veškerého strachu. Byla to úžasná chvíle. Nakonec jeden z nejsmělejších mě chytil za rameno a přikázal mi, abych vstal a přestal se modlit. Neodporoval jsem mu, ale pozvedl jsem ruce a začal volat k Bohu. Sestoupil na mě mučednický duch. Zdálo se, jako kdyby mě obstoupil a zachvátil Boží oheň. Necítil jsem žádný strach. V dalším okamžiku, k mému překvapení, můj protivník si náhle klekl na svá kolena a začal mě úpěnlivě prosit, abych se za něho modlil. Zašel příliš daleko. Bůh ho zasáhl. Vážnost této situace brzy zachvátila i celý dav, avšak brzy z toho „vystřízlivěli.“

Dva z nich chytili jednu z těch dvou sester. Vzpráhla své ruce vzhůru a zakřičela vítězně. Boží moc na ní sestoupila. Bázeň padla na celý gang a nechali ji na pokoji. Druhá sestra v tu chvíli stála na nohách a chválila Boha. Přestáli zkoušku jako vojáci. Věřím, že by v ten večer ochotně zemřely pro Pána. Byla půlnoc a nebyli jsme schopni tam udělat něco víc. Byli jsme v pasti démonů. Rozsvítil jsem světla a dovolil jsem sestrám, aby šly přede mnou, abych se přesvědčil, že jsou v bezpečí. Prošly bezpečně okolo davu. Gang však čekal na mě venku na ulici. Německý ateista stál opodál a držel v ruce krátkou hůl, s kterou byl připraven na mě zaútočit. Potřásl jsem si rukou s prvními dvěma rabiáky, které jsem potkal, obešel jsem vedoucího a prošel jsem skrze jejich hlouček bez jediného škrábance, díky Božímu milosrdenství. Nemohli se mě dotknout. Čekali určitě, že budu mít strach. Bůh mě však zachoval v pokoji bez jediného záchvěvu. Nebyli schopni, ani nás pronásledovat. Brzy jsme se dostali na osvětlenou

silnici, kde bylo bezpečněji. Byla to tvrdá zkouška, avšak anděl Páně nás ochránil. Nezklamali jsme Ho. Sestry byly skutečné hrdinky. Žena mi pak doma řekla, že se probudila ze spánku (právě v té době, když jsem byl v největším nebezpečí) a modlila se za moji ochranu, ačkoli nevěděla nic o mých problémech. Pocítila, že jsem byl v nebezpečí.

Gang se vysmíval, že jsme se za ně v ten večer modlili a plakali. Neposmívali se však nám, ale Kristu. Nikdy jsem dosud neviděl takovou opovázlivost a měl jsem pocit, že by za to měli dostat za vyučenou. Zdálo se, jako kdyby je zcela ovládl ďábel. Někteří měli křesťanské rodiče a znali tyto věci lépe. Krátce po této události, někteří z těchto mladých lidí při jednom společném setkání náhle a nepřírozně zemřeli hrůzostrašnou smrtí. Jednomu z nich ujel vlak hlavu, když řídil motorku. Další shořel na popel na vrchu telefonního sloupu od elektrického vedení. Byl opravářem telegrafních linek. Třetí uhořel od benzínu. Projížděl průjezdem okolo opravy na motocyklu, shodou okolností poblíž stejné modlitebny, kde nás napadli, když najednou na něho jakýsi člověk z opravy vyhodil hořící hadru namočenou od benzínu. Okamžitě vzplál oheň. Mladého muže to zasáhlo přímo do obličeje a pak ho to zabilo.

5. KAPITOLA

Z KALIFORNIE DO MAINE

Koncem března roku 1907 jsem dostal dopis, v němž jsem byl pozván, abych přijel do Conneautu, Ohio, a ve kterém jsem také našel šek na padesát dolarů. Chtěli tam uspořádat „letniční“ shromáždění. Jejich vedoucí mě napsal, že byli hladoví po „letnicích.“ Uvědomil jsem si, že mě Bůh povolává na východ, avšak byl jsem zcela udiven tím, zda-li skutečně věděli, co, nebo koho tím doopravdy zvou. Měl jsem dojem, že dopis byl velmi pozitivní – to, co Johna Wesleyeho vždycky tak odrazovalo a nemělo pro něho žádnou cenu. Jeho definicí „fanatismu“ bylo „očekávat výsledek bez ohledu na to, jakých prostředků bylo použito.“ Šek jsem si nenechal proplatit, protože jsem se bál, aby nebyli zklamáni, až mě budou mít plné zuby. Museli se naučit tomu, co znamenají skutečné „letnice“: to znamenalo umřít v sobě samých, svým tělesným ambicím, pýše, atd. Znamenalo to pro ně, začít se podílet „na Jeho utrpení“ a nejen si „populárně“ prožít „krásnou chvíli.“ Pocítil jsem, že toto si neuvědomovali. Být skutečným křesťanem znamená, ať už jedním či druhým způsobem, být mučedníkem. Jen pár lidí je skutečně ochotno zaplatit takovou cenu, aby se stali opravdovými křesťany, byli ochotni přijmout vyloučení ze společnosti, čelit falešným obviněním a odsouzením od ostatních lidí. Bůh má však pro Svoji církve po celou věčnost pouze jedno měřítko. V současné době je vyznání z větší části jen podvodem. Malé procento lidí to myslí skutečně vážně.

Jakýsi muž se jednou zeptal Luthera, kterou knihu by mu doporučil jako zábavnou a prospěšnou. „Zábavná a prospěšná!“ odpověděl Luther, „na takovou otázku nejsem schopen odpovědět. Lepší věci jsou ty, které nás nejméně těší.“

„Pokud člověk neopustí ‚všechno‘,“ řekl Ježíš, „nemůže být mým učedníkem.“ To možná bude vyžadovat určitou schopnost, nebo vysvětlení jako pozitivní čin, ale tento princip je ve všem stejný. Církve selhala a zcela neporozuměla smyslu svého povolání a spásy od dob svých začátků v ranných stoletích. Všichni věřící jsou povoláni ke stoprocentnímu posvěcení. Bůh nemá dvě měřítka, jedno pro misionáře a druhé pro místního křesťana. V Bibli něco takového nenajdete. Jeden jak druhý je povolán jako Boží správce ve svém místě a povolání. Jeden jde, druhý se modlí, třetí dává; takže ze tří lidí bychom mohli mít misionáře. „To je tvrdá řeč. Kdo ji může poslouchat?“

Bůh má s lidmi po jejich „pádu“ jen jeden cíl a záměr – přivést člověka nazpět k Bohu. Všechna období dávné minulosti, v nichž Bůh poskytl člověku dočasnou pomoc, směřovala k tomuto cíli. Bůh uznával jen jeden druh lidí – Židy. Měl s tímto národem jen jeden záměr. Všechny jejich činy vedly jen k jednomu cíli. Veškeré jejich uctívání ukazovalo na stejný jediný cíl: přivést nazpět člověka a národy k pravému poznání samotného Boha a přivést na svět Mesiáše. Ježíš Kristus měl jen jediný cíl při Svém prvním příchodu na zem. Ve Svém druhém příchodu tomu nebude jinak. Až toto evangelium bude kázáno celému světu, „pak nastane konec,“ „kletba“ bude zrušena. Používá církve všechny své dostupné zdroje pro dosažení tohoto jediného záměru a cíle? To samozřejmě neznamená sobecky shromažďovat více majetku a bohatství, než skutečně potřebujeme. To neznamená, že všechno shrábneme jen pro sebe a pak budeme otravovat Pána kvůli jednomu dolaru, který nepotřebujeme. Od pádu církve jsme toto pořadí zcela obrátili. Bůh požaduje u všech stejnou míru posvěcení, jako tomu bylo dříve. A dostáváme se tam, kde živnost Ananiáše a Safíry skončila nezdarem. Ne „jeden desátek,“ v tomto období, ale „veškerý.“ Naše těla jsou chrámy Ducha svatého a měla by Mu sloužit na sto procent v každé době. Patříme Mu. On nás stvořil, odkoupil si nás nazpět, vykoupil nás poté, co jsme dali ďáblu do zástavy Jeho majetek, a ne náš. V žádném případě nepatříme sami sobě. Byli jsme vykoupeni nazpět Jeho „krví.“ Jak dlouho by trvalo, nebo by zabralo času, zevangelizovat podle tohoto pravidla veškerý svět? Zamyslete se nad tím! Působí současná církve podle Božího řádu? Politicko-náboženský systém je od dob prvotní církve až po současnost z větší části smíšenou a zvrhlou institucí. Je v ní plno

sobectví, neposlušnosti a korupce. Jejich království je spíše „z tohoto světa“ než povoláním k „nebeskému občanství“ s duchovními zbraněmi.

Sporné doktrinární otázky byly také velmi tvrdým oříškem. Mnozí byli v „Azuse“ až příliš dogmatictí. Učení je nakonec jen kostra určité struktury. Je to trámoví celé „stavby.“ Potřebujeme tělo na kostech a Ducha uvnitř, který dává život. To, co lidé potřebují, je živý Kristus, a ne dogmatická a doktrinární tvrzení. Mnoho škody bylo na začátku způsobeno nemoudrou horlivostí. To bylo příčinou toho, že jako vždy nejvíce trpěli lidé z vlastních řad. Avšak Bůh má některé skutečné hrdiny, na které se může spolehnout. Většina z nich se vypracovala z nejněšnějších podmínek a náhle se dostala do popředí veškerého dění a moci a pak se rychle vytratili, jakmile jejich práce byla hotova. Někdo dobře řekl: „Lidé jsou jako hvězdy, které se objevují na obzoru na Boží příkaz.“ Toto je důkaz skutečného Božího díla. Lidé nemění dějiny, jak už někdo řekl, ale časy mění člověka. Lidé nikdy nezpůsobí probuzení do té doby, než přijde vhodný okamžik. Musí na to být připraveni a podobně a taky jako Jeho nádoby.

Historik D'Aubigne řekl: „Bůh si povolává z nejhlubší tmy nejslabší nástroje, prostřednictvím kterých koná velké věci a pak jim znovu dovolí, aby se na okamžik zablýskly s oslnivou září ve významném postavení a propouští je opět do ústraní.“ Znovu říká: „Bůh si obvykle odvolává Svě služebníky z bitevního pole, aby je mohl přivést nazpět silnější a lépe vyzbrojené.“ Toto byl případ Luthera, když se zavřel ve Wartburgu, poté co oslnil svým vítězstvím nad (těmi) mocnými na zemi ve Worms.

D'Aubigne znovu píše: „V lidských dějinách přichází období jako v případě Karla II či Napoleona, které rozhodují o jejich životním osudu a proslulosti. Je to okamžik, v němž je jim najednou zjevena jejich síla. Podobné okamžiky existují i v životech Božích hrdinů, avšak mají opačný sled. Je to chvíle, v níž poznávají svoji naprostou bezmocnost a prázdnotu. Od toho okamžiku přijímají Boží sílu z výsosti. Přirozená lidská síla nikdy nedosáhne velkého Božího díla. Je to právě místo mezi suchými kostmi, v temnotě a prachu smrti, ve kterém si Bůh rád vybírá Svě nástroje pomocí prostředků, jež předurčil k tomu, aby šířily Jeho světlo, obnovu a život na zemi. Silný postavou, v charakteru i ve schopnostech, Zwingli, jemuž se nedostávalo těchto vlastností, byl povolán k tomu, aby byl jimi zcela pokořen, aby se mohl stát nástrojem, jehož Bůh miluje. Potřeboval být „pokřtěn“ protivenstvím, nemocí, slabostí a bolestí. Luther to přijal ve chvíli velké úzkosti, když se v jeho kobce a na dlouhých chodbách erfurtského konventu ozývaly pronikavé výkřiky a pláč. Zwingli byl povolán k tomu, aby to přijal, když byl na smrt nemocen.“ – D'Aubigne.

Lidé musí nejprve poznat své slabosti, než budou moci doufat v to, že poznají Boží moc. Přirozená lidská síla a schopnost je vždy největší překážkou pro Boží dílo a pro jeho působení. Proto jsme si na začátku „Azusy“ Mission tak přáli, aby všichni zemřeli sami v sobě, především pak kazatelé a duchovní. Bůh připravoval Svě dělníky pro jejich misii.

V odpovědi na modlitbu Pán pro nás otevřel dveře jako pro rodinu, abychom jeli na východ. Strčil jsem svůj neproplacený šek z Conneaut, Ohio, do kapsy. Manželka se chtěla setkat se svými příbuznými ve státu New York a já jsem nevěděl, kdy budu připraven se vrátit do Kalifornie. Chtěl jsem být Bohu zcela k dispozici pro cokoliv, o co mě požádá. Vzpomněl jsem si pak, že jsem prorokoval, když jsme poprvé odjeli z Pittsburghu a vydali se na Západ, že se vrátíme za pět let. Bůh mě to musel ukázat, protože to bylo právě pět let, co jsme odjeli.

Matka Wheatonová, evangelistka, která sloužila ve vězeních a bratr Amil Allen cestovali s námi. Byli jsme v polovině cesty. V Salt Lake City jsme uviděli mormonský chrám, uspořádali jsme v místním vězení shromáždění a pak jsme odjeli do Denveru. Ruth a John, naše dvě děti, velmi vážně onemocněly, ale Bůh je zachránil. Jednoho večera jsem v Denveru kázal v hlavním centru hnutí svatosti. Byli jsme zde předtím jejich členy a tvrdě jsme pracovali, než jsme přijeli do Kalifornie. Kázal jsem v Pentecostal Hall pro bratra Finka a bylo to mocné kázání. Některé duše byly zachráněny, mezi nimi byla i jedna celá rodina a křesťané byli duchovně povzbuzeni. Někteří přijali „křest“. Kázal jsem ve třech shromážděních. Bůh tam úžasným způsobem použil dvě holčičky. Byly obě dvě „pokřtěny“ a přijaly skutečnou modlitební službu. Jejich úpěnlivé prosby za nespasené zasáhly dům. Byla to pro nás skutečná lekce, když jsme viděli jejich nesobeckost. Bylo to zvláštní dílo a Boží služba. Strašné usvědčení z hříchu sestoupilo na všechny nespasené. Učili jsme se znovu, co to znamená, „dokud se nestanete jako malé děti“. Je zcela zřejmé, že současné evangelizační metody nejsou z jakéhokoliv hlediska pro spásu duší podstatné. Církve by nás možná v tomto ohledu předčily. Měli bychom raději sloužit naším konkrétním darem, ačkoli je nazván „zvláštním dílem.“ V tomto uspějeme lépe. Ať si Bůh dělá, co chce. V této době Boží přítomnost a moc, která byla mezi námi, často obracela hříšníky přímo na sedadlech. Nemuseli jsme je pobízet, aby přišli dopředu a prosit je, aby se nechali zachránit. Nepřicházeli na výzvu k pokání, aby „bojovali“ s Bohem. Jak v Denveru, tak v „Azuse,“ bylo vidět hodně „zpívání v Duchu.“ Zdálo se, že tento zvláštní „dar“ se projevoval, kdekoliv začalo toto dílo.

V Chicagu jsme se zastavili v Beulah Rescue Home. Kázal jsem v tomto domě a pak i v modlitebně bratra Durhama na North Avenue, kde jsem byl úžasným způsobem pro tyto shromáždění pomazán. Kázal jsem také třikrát v modlitebně S.B. Shawa, autora malé knížky „Great Revival in Wales.“ Nakonec jsme přijeli ve sněhové vánici 30.

dubna do Conneaut, Ohio. Bůh mi v Los Angeles ukázal, že mám zde začít pořádat shromáždění od 1. května. Chtěli, abychom si pospíšili a začali o měsíc dříve. My jsme však v této věci poslechl Boha, aby to bylo podle Jeho řádu. Pánova přítomnost byla v Conneaut s námi od samotného začátku. Byla to misijní stanice hnutí svatosti. Bylo toho skutečně málo, co jsme mohli udělat, pokud šlo o ty nejdůležitější věci, avšak vzhledli jsme k Pánu, aby nám ukázal dílo, které pro nás připravil. Duch převzal vedení ve shromážděních. Ve skutečnosti jsme byli na svých tvářích po celou dobu, co jsme se modlili. V Conneaut jsem ztěžil odvrátil svoji tvář od země. Pán bojoval za nás. Nikdo jiný to nemohl vybojovat. Stáli jsme proti nejzatvrzelejšímu odporu. Pán mě o tom řekl a varoval mě o této situaci předtím, než jsme odjeli z Los Angeles. Vedoucí, který mě napsal pozvání, nevěděl ani v nejmenším, co „letnice“ skutečně znamenají – to, čeho jsem se bál ze všeho nejvíce. Chtěl prožít úžasné pomazání s velkým přírůstkem pro misi a zbudování Božího díla z početního hlediska, atd.

Zjistil jsem brzy, že stojí Duchu svatému v cestě. Zatímco vyznával svatost, dával najevo, že je velmi důležitý. Bůh nikdy nevyšší žádnou misi ani člověka, ale raději pokoří všechny do prachu země, aby mohl být oslaven jen On sám. „Nejlstivější jest srdce nade všechno, a nejpřevrácenější.“ Bůh je Tím jediným, kdo ho skutečně zná. Byla tam s námi i sestra, Ivy Campbellová z „Azusy.“ Bůh ji poslal před krátkou dobou před námi, aby pro nás připravila cestu. Jejím rodným místem bylo Ohio, kde kázal bratr Kennedy, wesleyánský metodistický kazatel. Byl to nejpokornější Boží muž, se kterým jsem se doposud setkal.

Pán mocně působil. Při určité příležitosti jich několik leželo celou noc pod mocí. Shromáždění nebylo důrazně ukončeno v 9 hodin večer, jak to v dnešní době musí dělat někteří kazatelé, aby jim lidi nepřestali chodit na bohoslužby. V té době jsme chtěli Boha. Neměli jsme tisíc věcí, které jsme chtěli víc než Jeho. Nezklamal nás. Jedna sestra zpívala a mluvila v „jazycích“ celých pět hodin. Duše byly zachráněny. Přítomnost Páně zbudovala a posilnila křesťany. Několik lidí přijalo „křest“ a misijní modlitebna byla zcela připravena pro „letnice.“ Jednoho nedělního večera byla zcela přeplněná lidmi až do poloviny ulice. Jednoho rána jsme šel hledat lidi, kteří se nevrátili domů z minulého shromáždění. Někteří tam zůstali přes noc. Našel jsem je schované před lidmi, ne však před Bohem. Nebyli schopni odejít. Skutečná Boží sláva sestoupila na toto místo. Bylo to děsivé, ale nádherné.

Zjistili jsme, že největší problémy jsou s vedoucím, který pro nás poslal. Shromáždění se vždy nedostala příliš daleko, dokud jsme si neuvědomili, že hlavní překážkou pro Ducha je on. Jakási sestra ve svých modlitbách za jeho duši téměř zemřela. Byl tělesný, pyšný a příliš sebevědomý a nechtěl, aby Duch svatý mocněji působil ve shromážděních. Nebyli jsme schopni pokračovat v Jeho díle. Nezdálo se, že by měl nejmenší ponětí o tom, aby se pokořil s námi a se zbývající částí shromáždění. Avšak musel se pokořit. Bůh mi ukázal, že s ním o tom musím promluvit. Musel jsem poslechnout, anebo to ukončit. Vypadalo to, že se k ničemu dál nedostaneme. Jedli jsme u jeho stolu a spali v jeho postelích. Bylo to velmi problematické, ale musel jsem to udělat a šel jsem za ním. Měli jsme tvrdý střet a houževnatě mi vzdoroval. Bůh ho však pokořil. Duch ho usvědčil a on se zhroutil. Rozechvěl téměř celou budovu, když padl na zem. Ležel pod lavicí pět hodin a začal vidět sám sebe, tak jak ho viděl samotný Bůh. Duch ho „rozebral“ na tisíc kousků a ukázal mu jeho pýchu, ambice, atd. Posléze vstal bez jediného slova a odešel domů. Pak se zamkl ve svém pokoji a zůstal tam, dokud se neseťkal s Bohem. Vyšel z této místnosti jako malý zkrocený tichý beránek, který vyznal všechny své hříchy. Překážky byly odstraněny a Duch mocně působil ve shromážděních. Když jsme odjeli, byl o něco později také „pokřtěn.“

Bratr Kennedy mi předtím, než jsme odjeli, koupil nový oblek. Pán mě tak odměnil za moji věrnost, a ať už tak, či onak, nemusel jsem spoléhat na nějakého vedoucího. Vyplatí se poslouchat Boha. V Clevelandu jsem navštívil bratra Thomase K. Dotyho, vydavatele křesťanského časopisu „Christian Harvester.“ Kázal jsem zde také s velkým pomazáním v C.M.A. pro bratra Kramera; mluvil jsem několik hodin. Nechal jsem si proplatit můj šek, který mě poslali z Conneaut, když jsem měl jet na východ. Shromáždění byla úspěšná a všichni byli spokojeni. Kromě toho pro mě udělali sbírku.

Dalším shromážděním, kde jsem měl kázat, byl Youngstown, Ohio. Zde jsem kázal pro Christian Missionary Alliance (C.M.A.–Křesťanskou misionářskou společnost). Někteří večerní shromáždění jsme pořádali v sále, dokud bylo denní světlo. Nemohli jsme odejít. Bůh byl tak nablízku, až se nikdo necítil unaven či ospalý. Sloužil jsem tam skutečně v modlitebním lkaní za duše. V některých shromážděních bylo slyšet jen vzlyky. Bohoslužby byly známé svými modlitbami. Duch svatý čekal na každý pohyb a převzal zcela vedení. Ani jedno shromáždění nebylo stejné. V jednom shromáždění nás zachvátilo ticho nebeské přítomnosti na čtyři hodiny. Nebylo téměř slyšet ani pípnutí. Místo bylo prosynceno tak modlitebním duchem a svatostí, až jsme jen tiše zavřeli dveře a šli nazpět, aniž bychom k sobě mluvili a pak jen šeptali. Jiný večer jsme uctívali a chválili Pána několik hodin. Zdálo se, jako kdyby přímo hleděli do Boží tváře. V těchto shromážděních nebyl slyšet žádný hluk, ale všude bylo cítit ovzduší pokory.

V další večer jsme byli zcela přemoženi Boží láskou. Nebyli jsme schopni dělat nic, než plakat celou hodinu. Každé shromáždění bylo jiné a v každém jsme měli dojem, že Bůh působí mocněji. Dva nebo tři večery jsme věnovali jen modlitbě. Jednoho večera na nás Duch sestoupil jako elektrická sprcha. Několik lidí padlo pod Boží

mocí a Bůh se stal skutečným Pánem veškerého dalšího dění. Takový zpěv v Duchu – nebeský chvalo zpěv – jsem nikdy dosud neslyšel. Někteří začali mluvit v „jazycích.“ Avšak museli jsme znovu bojovat proti vedoucímu. Vzpouzel se proti nám se vši zlostí. Neměl v pořádku svůj vztah s Bohem a nechtěl se poddat. Boží moc zasáhla jeho ženu tak, že začala hledat „křest“, avšak on pokračoval „v těle“ a velmi zarmoutil Ducha. Ďábel se často dostane pod kazatelovu kůži. Ďábel ho na začátku shromáždění neustále používal. Bůh nám však, navzdory jemu, pomohl k vítězství. Nepokořil se. Je zcela udivující, jak se ďábel umí zmocnit některých kazatelů.

Jednoho večera jsem kázal v Akronu, Ohio, pro bratra McKinneyeho, kde jsme také prožili velké požehnání. Pak jsme znovu uspořádali pět shromáždění s C.M.A. v New Castle v Pensylvánii. Bůh nás tam také velmi požehnal. Odtud jsme jeli do Alliance, Ohio, kde se konalo letniční stanové shromáždění. Bylo 13. července. Bylo to nádherné stanové shromáždění. Bylo to vůbec první, které se konalo na severovýchodě. Vedl jsem shromáždění pro kazatele. V první nedělní ráno jsem přijal od Pána poselství, ale vedoucí mě poprosil, abych mluvil odpoledne. Neřekl jsem nic a modlil jsem se. Za pár minut se vrátil a řekl mi, abych kázal ráno. V této době se lidé bez Boha daleko nedostali. Kázal jsem s velkou pomocí od Pána o „Ježíši Kristu v celosvětové evangelizaci v moci Ducha svatého.“ Všechno bylo zaměřeno na Ježíše. Neměli bychom klást na první místo před Ježíše, Boží moc, dary Ducha svatého nebo cokoli jiného. Kterákoliv misie, která dokonce vyvyšuje Ducha svatého nad Pána Ježíše Krista, skončí v bludu a ve fanatismu.

Bylo to velmi důležité stanové tažení na začátku Božího díla v této části naší země. Zůstali jsme tam další dva týdny a během té doby jsem kázal jedenáctkrát. Zakusili jsme úžasnou moc a shromáždění byla přeplněná lidmi. Čtyři sta lidí se utábořilo okolo. Shromáždění trvala často celou noc. Misionářské nadšení bylo čím dál větší. Jídla se podávala podle potřeby. Bůh nás nádherně zaopatřil a všude zavládlo ovzduší jednoty. Byli jsme „bratřími“, pokřtěni „v jednom duchu,“ do „jednoho těla.“ Stali jsme se tak odpovědí Ježíšovy modlitby, „aby všichni byli jedno.“ Bylo pak především požehnané vidět soulad mezi kazateli. Takový duch lásky jsme dosud nezažili. Byly to nádherné dny. V tomto období jsme skutečně mohli říct, že jsme předcházeli v účtě jeden druhého.

Neměli jsme žádné varhany ani zpěvníky. Duch vedl shromáždění a stejně se zdálo, že na ně není ani čas. Stovky a stovky lidí se setkaly s Bohem. Velké množství lidí bylo zachráněno, pokřtěno v Duchu svatém a uzdraveno. Mnozí přijali povolání od Boha, aby vyjeli do cizích zemí jako misionáři a byli svědky toho, že Bůh je skutečný a Bible je pravdivá. Cílem byla evangelizace celého světa podle skutečných apoštolských principů. Dnešní generace musí získat svoji generaci, jinak bude ztracena. Lavice pokání byly v té době zřídka bez těch, kteří hledali Boha ve dne v noci. Lidé, kteří prožili probuzení ve Walesu a v Indii, prohlásili, že toto bylo ze všeho nejdůležitější. Rozhodli jsme se, že nebudeme bojovat s nikým a ničím kromě hříchu, a že se nebudeme bát ničeho a nikoho, kromě Boha. Poprosil jsem Pána o určitou částku peněz, kterou jsem potřeboval, abych mohl jet na východ. Správní výbor církve mi poslal přesnou sumu peněz, za kterou jsem se modlil, aniž bych se někomu o tom zmínil. Bůh to udělal. Chvála buď Jemu!

Vzal jsem svoji ženu a děti a odjeli jsme k mému tchánovi do místa poblíž Peeksvilu, New York. Byl metodistickým pastorem a bydlel na tichém skrytém krásném místě v horách, asi šest mil od města. Moje rodina zůstala zde, zatímco jsem pořádal shromáždění, atd. Kázal jsem třikrát: první neděli pro mého tchána, avšak on i jeho církve byly duchovně mrtvé. Někteří z jeho podřízených dokonce kouřili a pili. Mohl jsem pro ně udělat jen velmi málo. Nechtěli to, co jsem měl já. V New York City jsem navštívil Stephena Merritta a uspořádal jsem bohoslužbu v centru C.M.A. Kázal jsem také v černošském letničním shromáždění. V Nyacku (N.Y.) při konferenci C.M.A. jsem mluvil ve dvou shromážděních s mnohým požehnáním. Někdo mi zaplatil moje výdaje. Nebyl jsem pozván. Po několika dnech odpočinku jsem se svojí rodinou odjel do Philadelphie, navštívil jsem Grace Baptist Church, kde jsem byl kdysi členem a odtud jsem odjel do Pittsburghu. Zde jsem kázal odpoledne a večer v C.M.A. pro bratra Whitesidese. V ten stejný večer jsem nasedl do vlaku do Cincinnati, avšak nebyl jsem schopen přestat kázat. Lidé byli tak hladoví. Kázal jsem dvě hodiny. Dali mi patnáct dolarů a ráno jsem pokračoval na své cestě. Za tyto peníze jsem si koupil jízdenku z Peekskillu do Cincinnati. Pán byl se mnou.

Zastavil jsem se v biblické škole bratra Knappa a další ráno jsem pokračoval do Wilmore, Kentucky, abych se zúčastnil modlitebního shromáždění. Zde jsem během shromáždění kázal sedmkrát. Cílem tohoto tábora bylo sjednotit bratry a vzbudit přímluvce. S.B. Shaw a Thomas K. Doty tam byli. Rev. Shaw mě pozval. Tábor však byl velmi rozdělen. Mnoho křesťanů toužilo po Bohu. Ze situace však bylo zřejmé, že to bude spíše na škodu celé věci. Bratr Pickett byl organizátorem tohoto tábora a vybíral vstupné. To bylo ziskuchtivé. Projevovali se svatostí, která měla pro mě spíše příchut' pelyňku. Toto nebyl rozhodně „letniční“ tábor.

Onemocněl jsem tam, ale misionář z Indie se za mě modlil a Bůh mě uzdravil ze zimnice. Jídlo i voda byly zkažené. Shromáždění mi darovalo dvacet dolarů. Zaplatil jsem si jízdenku domů k mé rodině. Cestoval jsem osmnáct set mil. Připadalo mi, že to je velmi dlouhá cesta, protože jsem se předtím od své rodiny nevzdálil než pár stovek mil. Náš vlak přešel a zabil nějakého člověka směrem při cestě na jih. Jak nejistý je život! Bratr Doty napsal

pro „Christian Harvester“ něco o tomto táboře: „Kázalo se tam docela slušně, ale bratr Bartleman a Shaw budou pravděpodobně největším modlitebním přínosem pro Boží dílo v blízké budoucnosti.“ Děkoval jsem proto Bohu a nabral jsem další odvalu.

Pak jsem odjel do Old Orchard, Maine a v Bostonu jsem si vyměnil auto. V Old Orchards se konala konference C.M.A. Křesťané, kteří toužili po letnicích, uspořádali shromáždění v lesích a pozvali mě, abych tam k nim promlouval. Pán nás navštívil podivuhodným způsobem. Dábel se mě snažil zabránit v tom, abych se tam dostal. Cesta by mě stála nejméně dvacet dolarů a nebyl jsem pozván. Věděl jsem však, že mě Bůh poslal. Jednoho večera jsem se modlil v háji s jakýmsi kazatelem, který přijel jako host ze Skotska. Chytil mě najednou za ruku a vyvedl mě na pódium a posadil mě na židličku za sebe. Měl v ten večer kázat. Chtěl abych se za něho modlil. Bylo odvážné, udělat to, avšak on se ničeho nebál. Poklekl jsem k modlitbě, zatímco mluvil a Bůh mu velmi pomohl. Nesetkal jsem se s ním dosud nikdy v mém životě a dokonce jsem zapomněl na jeho jméno. Vedoucí byli velmi překvapeni, když mě uviděli na pódiu, avšak nebyla to moje práce. Nedovolil bych si znovu něco takového udělat.

Dvacet duchovně hladových křesťanů se chystalo navštívit vesnický kostel, kde by se mohli celou noc modlit a vzali si klíče od hlavního pastora. Nebylo nám dovoleno déle zůstat na pozemku tábora. Jeden člen z Nyack C.M.A. fakulty přijal v ten večer „křest“ a jakýsi odpadlík se navrátil k Bohu. Mluvil jsem k tomuto malému společenství v církvi v další odpoledne a večer, když shromáždění tohoto druhu zakázali v táboře. Vedení tábora pak přinutilo pastora, aby kostel kvůli nám uzamkl. Nechtěli, aby jejich lidi přijali „křest.“ Vyšli jsme znovu do lesů. Příštího rána a večera jsem tam mluvil k velkému lidskému zástupu. Neměl jsem nic společného s pořádáním těchto shromáždění. Bylo tam tak mnoho lidí, kteří toužili po letnicích, až mě doslova nutili, abych kázal déle. Neodvážil jsem se je odmítnout. Mluvil jsem asi čtyři hodiny. Správní rada tábora neměla žádné právo zakázat shromáždění v lese. Jsem si jist, že Ježíš nechtěl odepřít těmto hladovým duším chléb života. Ve shromáždění v lese bylo nejméně sto lidí. Všichni toužili po Bohu. Bůh mě poslal určitě z tohoto důvodu.

Vmáčkli mi do dlaní třicet dolarů. Dábel mě tedy předtím lhal. Mohl jsem zaplatit všechny mé výdaje. Jistá sestra, která byla lékařkou, se za mnou jednoho dne rozběhla a poprosila mě, abych si vzal dvanáct dolarů z restituce, kvůli kterým byla usvědčena ve svém svědomí. Nebyla schopna se spojit s lidmi, které poškodila, tak to všechno odkázala Pánu. Toto bylo skutečné Boží dílo. Pán mě tak pozhnal v těchto malých shromážděních, až v táboře nastal velký rozruch. Protože jsme nechtěli, aby vznikl další problém, křesťané měli dojem, že bude nejlepší, shromáždění ukončit a tak jsem tiše opustil tábor předtím, než by se v této věci správní rada tábora rozhodla učinit konkrétní opatření. Tímto způsobem jsme se vyhnuli dalším nepříjemným problémům a sporům. Hladové duše mě byly v patách a shromážděly se okolo mě. Správní rada se bála, že mám velký vliv na lidi.

Na pár dnů jsem se zastavil v Moody Convention v East Notrhfieldu, Massachusetts, kam jsem chodil před dávnými léty jako mladý student. Odpočinul jsem si a z části jsem se podílel na shromážděních. Pak jsem se vrátil ke své rodině a odvezl jsem je do domu svých rodičů v Micheneru, Pensylvánie. Nebyl jsem doma několik let. Strávil jsem s nimi trochu času, odpočinul jsem si a studoval jsem Písmo. Byli velmi rádi, že nás vidí. Nikdy dosud neviděli naše děti. Poblíž odtud jsem byl jako chlapec vychováván na farmě. V Carversville, které bylo poblíž, jsem kázal v Prestbyteriánské církvi. Můj starší bratr, Will, mě slyšel poprvé kázat.

Bylo září. Odjel jsem na jih do Kolumbie, Jižní Karolíny, kde jsem kázal mnohokrát v Oliver Gospel Mission, kde byl také vydavatel časopisu „Way of Faith“ bratr J.M. Pike. Pro tento časopis jsem napsal mnoho článků. Shromáždění byla pozhnaná a pak jsem navštívil bratra Pikeho, se kterým jsem se nikdy předtím nesetkal. Když jsem byl tam, napsal jsem dva články pro jejich časopis. Jakási sestra z New Yorku mě poslala deset dolarů, bratr Pike mi daroval patnáct dolarů a další člověk mi dal tři dolary. Pán se znovu o mě postaral a uhradil všechny mé výdaje. Zastavil jsem se v Dunn, Severní Karolíně, kde jsem bydlel u bratra Cashwella s jeho rodinou a kázal jsem pětkrát v malé letniční církvi. Bratr Cashwell přijal „křest“ v „Azusa“ Mission a rozšířil Boží oheň směrem na jih. V tu dobu byl pryč. Bratr Pike napsal pro „Way of Faith“ po mé návštěvě: „Bratr Bartleman nás minulý týden neočekávaně navštívil. Jeho přítomnost byla pro nás a náš dům velkou ctí. Jeho shromáždění byla skutečným požehnáním pro ty, kteří touží po letničním požehnání. Nikdo, kdo s ním hovořil, nemohl pochybovat o tom, že je zcela vydán Bohu a pln Ducha. Žije, cestuje a zcela se oddal pro konání Boží vůle. Doporučujeme ho všem, kdo hledají nejvyšší a nejlepší Boží cesty.“ – „Way of Faith“. Vážíme vytisknout toto vysoké ocenění, protože víme, že si ho nezasloužíme, ale činíme tak, abychom ho mohli mít neustále na mysli jako náš cíl, kterého se snažíme dosáhnout.

Na začátku těchto probuzeneckých dob byl Pán obdivuhodným způsobem s námi. Kázal jsem šestkrát ve Washingtonu, D.C., zatímco má rodina byla v Micheneru, Pensylvánie. V „Glad Tidings Hall“ ve Forty-second Street Mission, New York City, jsme pořádali mocná shromáždění. Z ustavičné a dlouhodobé práce v Kalifornii jsem byl zcela duševně unaven, avšak nyní to začalo ustupovat. To, co jsem potřeboval, byla změna. To je nakonec ze všeho to nejlepší. Navštívil jsem Nyack, New York, a kázal jsem třikrát v C.M.A. Pak jsem odvezl svoji rodinu k

mému bratrovi, Willimu, do Philadelphie. Vrátil jsem se do New York City, kde jsem navštívil C.M.A. konferenci v Tabernacle. Křesťané mi zaplatili stravu a místo v Alliance House. Krátce předtím, než jsem přijel, nebylo v domě jediného volného místečka. Pán však uvolnil jeden z pokojů téměř ve chvíli, když jsem tam přijel a okamžitě mě nechali ubytovat. Pokoje byly velmi žádané. Jistý bratr mě daroval deset dolarů. Pán mi při mém příjezdu řekl: „Ať není mezi vámi žádný spor, protože jste bratři.“

Jednoho večera jsem mluvil asi tři hodiny v „Glad Tidings Hall“. Lidé chtěli, abych pokračoval v kázání. Byli tak hladoví po „letniční“ zvěsti. Skončil jsem v 11:40 P.M. Pracovníci ustavičně přicházeli a odcházeli z Alliance Convention, poté co shromáždění skončilo. Avšak ďábel na začátku shromáždění začal znepríjemňovat duchovní atmosféru prostřednictvím chátory, která stála venku. Bylo zřejmé, že si uvědomil, co bude následovat. Dalšího večera jsem znovu kázal a mnoho lidí padlo na zem pod Boží mocí. Někteří zůstali ležet celou noc. Evangelista, který byl pověřen vést večerní shromáždění v konventu, přišel sám osobně poté, co bohoslužby v Tabernacle skončily.

V další večer pořádali v konventu celonoční shromáždění. Na mladou dívku sestoupila Boží moc a její duch byl uchvácen k Božímu trůnu. Zpívala melodii beze slov a zdálo se, jako by tato melodie přicházela ze samotné svatyně svatých – byla tak nebeská. Vypadalo to, jako by přicházela z jiného světa. Nikdy jsem dosud neslyšel něco takové, nebo s čím bych to mohl porovnat. V ten večer byl ve shromáždění osobně přítomen A.B. Simpson a byl zcela zaujat. Protivil se velmi „letniční“ práci. Bůh mu však poskytl toto svědectví. Několik lidí leželo pod „mocí“ na zemi. K ránu byla Pánova přítomnost zcela podivuhodná. Byl jsem na odchodu ze sálu, když se rozednívalo a potřásl jsem si rukou se sestrou, která toužila po „křtu.“ Duch na ní sestoupil a já jsem nemohl odejít, dokud nespadla u lavice pokání a nezačala mluvit v „jazycích.“ Potřásl jsem si rukou s další hladovou sestrou, když jsem byl znovu na odchodu. Duch na ní sestoupil a přijala „křest“ přímo přede mnou a začala mluvit v „jazycích“, než jsem se s ní stačil rozloučit. Byl to nádherný večer.

Nastala doba, abychom znovu odjeli do Kalifornie. 16. října roku 1907 jsme opustili Filadelfii a zastavili jsme se ještě v Pittsburghu, kde jsem dvakrát kázal v C.M.A. pro bratra Whitesidese. Bůh se s námi setkal mocným způsobem. Někteří přijali „křest.“ Poslední z nich byl „pokřtěn“ v jednu hodinu v noci. Kázal jsem dvakrát v Beaver Falls, Pensylvánie, na konferenci C.M.A., kde jsme se zastavili na mimořádnou prosbu všech a vystoupili z vlaku. Bůh velmi poctil Své slovo. V Alliance, Ohio, jsem kázal třikrát. Pán byl s námi se Svojí mocí. Pak jsme přijeli do Chicaga, kde jsem znovu kázal v Beulah Home a v modlitebně bratra Durhama. V St. Louis jsme se na chvíli zastavili u bratra Seeleyeho Kinneho. Kázal jsem tam osmáctkrát k duchovně hladovému, pokornému a vděčnému společenství, se kterým jsem se dosud nikde nesetkal. Bůh byl s námi. Pak jsem mluvil dvakrát v Mother Moise's Rescue Home a čtyřikrát v posluchárně C.M.A, kde jsme prožili velké požehnání.

V Topece, ve státu Kansas, jsem kázal pětkrát pro bratra Fostera. Jedno ze shromáždění neskončilo do rozednění. V Denveru jsme kázal sedmkrát. Pán působil mocně mezi lidmi, ale vedoucí nebyl v pořádku. Svým chováním málem zapříčinil smrt našeho malého chlapce – Johna. Ponechal si sbírku, kterou na nás vysbírali věřící v jeho sboru, aby si mohl koupit boty. Boty, které dosud měl, byly lepší než moje. Když jsem šel kupovat lístky na vlak do Colorado Springs, zjistil jsem, že mám málo peněz a musel jsem se pro ně vrátit do domu a dorovnat rozpočtový schodek půjčkou od sekretářky. On odjel z města s mými penězi. Nestihli jsme vlak a přijeli jsme do Colorado Springs během noci. Nikdo nás nevítal, ani nic nepřipravil. Mysleli si, že přijedu sám. Byli jsme rychle odvezeni do domu, který neměl kamna ani krb a první noc jsme byli bez tepla. Malý John dostal zácpu a málem zemřel. Mrzlo. A to všechno se stalo kvůli hříchu vedoucího z Denveru. Protivil se velmi Duchu ve shromážděních. Bůh ho přiměl, aby mi poslal sbírku o trochu později. O několik let později vyznal, že předstíral letnice. Mám obavy, že mnoho vedoucích udělalo to stejné.

V Colorado Springs jsem kázal šestkrát. Duch proudil jako olej. Zřídka kdy jsem viděl takovou svobodu v Duchu. Ach, jaké jsou jen možnosti, kde vládne čistota a jednota! Bratr Brelsford zde byl pastorem. Později odjel do Egypta jako misionář. Trinity, Colorado, bylo naší další zastávkou. Kázal jsem tam desetkrát k velmi duchovně hladové skupině věřících. Byli velmi posilněni a požehnáni. Avšak vysoká nadmořská výška nám velmi stěžovala život. Pak se ďábel pokusil vykolejit náš vlak krátce předtím, než jsme přijeli. Pak jsme pokračovali ve své cestě do Los Angeles po železnici přes Santa Fe. Jednoho večera kola začala prokluzovat z příkrého klesání v Arizoně. Zmáčkkl jsem v modlitbě brzdu. Pán nás tím provedl. Spal jsem však po dvě noci velmi málo. Uviděli jsme podél cesty několik vraků a málem jsme dvakrát vyjeli z dráhy předtím, než jsme dorazili ke Kalifornii. Vysoká nadmořská výška mě duševně velmi unavovala. Byl jsem unaven z namáhavé práce v létě. Byli jsme rádi, že jsme se znovu vrátili do Kalifornie.

Zkontrolovali jsme naše zavazadla předtím, než jsme přijeli do Los Angeles, aniž bychom věděli, kde bude náš příští domov. Avšak než jsme přijeli do Pasadény, Pán mi ukázal, abychom vystoupili. Nikoho jsme neočekávali, ačkoli jsme psal bratrovi Boehmerovi, že přijedeme nazpět tímto vlakem, a aby na nás čekal na nádraží. Když jsme

přijeli do Pasadény, i když jsme nevěděli, kde budeme bydlet, uviděli jsme, jak na nás na nástupišti čeká bratr Boehmer. Zavezl nás do misijní modlitebny na Mary Street, kterou právě otevřeli ve spojitosti s Alley Mission. Bůh tedy všechno připravil, aniž bychom něco věděli. Byli jsme skutečně unavenými poutníky a potřebovali jsme si odpočinout. Přijeli jsme 5. prosince roku 1907.

Ani jsme se téměř nestačili ubytovat, když jsem dostal hroznou chřipku. Ruth a John byli taky nemocní. Dábel se snažil zabránit našemu návratu a nyní se zdálo, že se rozhodl, že nás zabije. Měl jsem prudké bolesti, které vystřelovaly do mých ramennou a paží, dokud jsem se z toho téměř nezbláznil. Věřící se modlili a Bůh mě uzdravil. Zjistil jsem, že duchovní dílo začalo velmi upadat. Křesťané se ve špatném rozešli a rozdělili. Duch byl také svázán. Opozice zvenčí byla neústupná a trvalá. Stejná situace byla i v Los Angeles.

Křesťané velmi trpěli pod tyranii vedoucího v Alley Mission, který nepřijal „křest.“ Pomohl jsem jim a pomodlil jsem se s nimi, aby ho Bůh odstranil z misie a modlitebny a byli vysvobozeni. Chvástal se tím, že to je všechno jeho práce. Byl to obyčejný „štekací pes u boudy.“ Větší misijní modlitebnu otevřeli na ulici Colorado, kde jsem také pak trochu více sloužil. Bylo tam mnoho prázdných duševních projevů. Z větší části to bylo jednoduše žvatlání a pěna u huby. To mě začalo velmi vadit. Modlitební duch se téměř vytratil. V důsledku toho bylo vidět mnoho těla a fanatismu. Modlitba spálí pyšné tělo. Musí být ukřižováno a umrtveno.

Jednoho dne jsem měl dojem, jako by byl ve městě bratr Allen. Nechali jsme ho na východě. Jako bych to předem věděl, v ten večer k nám přijel. Právě se vrátil. Pán mi to předtím ukázal. Přestěhovali jsme se na Stevenson Avenue 194, vedle bratra Boehmera do malé chaty. Sestoupilo na mě znovu modlitební břímě přímlyvy. Kázal jsem několikrát v Hermonu, Eighth a Maple a v Azuse Street. Jednoho večera v Azuse Street na mě sestoupil modlitební duch jako prudký mocný vítr. Boží moc se prohnala celou modlitebnou. Modlil jsem se, aby odešla duchovní mrtvolnost, která se mezi ně dostala. Vedoucí se toho zalekli a nevěděli, co mají dělat. Telefonovali a volali o pomoc. Nebyli s námi na začátku. Bratr Seymour nebyl ve městě.

Byl jsem v polovině cesty na schodech. Ostatní se ke mně v modlitbě přidali. Sešli jsme ze schodů a duchovní oheň zapálil celé shromáždění. Avšak vedoucí, kteří měli shromáždění na starosti, nebyli duchovní. Ostatní vedoucí povstali, ale „nepoznali Josefa.“ Nerozuměli tomu. Bůh se snažil vrátit nazpět. Zdálo se, že se báli, aby jim někdo neukradl misii. Duch nemohl působit. Kromě toho se nyní organizovali ještě rychleji a důrazněji a já jsem se nestal členem jejich organizace. A tak to většinou vypadá i v dnešní době. Podepište se nám do vyznačeného řádku s tečkami, nebo vám nebudeme moci důvěřovat. Přátelíme se jen s těmi, kteří mají náš diplom členství. „Letnice“ tuto věc mezi námi zrušily. Proč se k tomu vracet? Všichni, kdo patří do různých „skupin“ v letničním díle v současné době nemají ducha rozdělení? Avšak Bůh nás chce mít v ideálním „jednom těle.“

Pán mi ukázal, kde se mohu schovat. Rozhodl jsem se, že Ho budu následovat: toto je místo Boží moci. Nebojte se ničeho, kromě Boha a poslechněte Ho. Mluvil jsem také mnohokrát v Eighth a Maple, v Azuse a také v Alley Mission v Pasadéně, kde jsem je pobízel k větší horlivosti a touze chodit v Duchu. Trpěl jsem v modlitbách velmi mnoho kvůli tomu, aby toto dílo obstálo a pocítil jsem, že mám právo je napomenout. Na začátku jsme nejvíce bojovali s tělesnými náboženskými fanatiky, kteří tvrdili, že to, co dělají, je z Ducha Božího.

6. KAPITOLA

DRUHÁ CESTA NA VÝCHOD

V této době přijali „křest“ bratr Boehmer a bratr Allen. 11. března roku 1908 jsem dostal dopis od bratra Sawetelleho, vedoucího Christian Alliance work (Křesťanského aliančního díla) v Portlandu, Oregon, abych přijel na sever a uspořádal pro ně několik shromáždění. Bůh mi ukázal, že budeme znovu povoláni. Rozpoznal jsem Jeho volání. Měli jsme znovu vyjet na sever a na východ. Bratr Boehmer se rozhodl, že pojede s námi. Uvědomil jsem si, že jsme se vrátili k pobřeží, abychom ho dostali ven z města. Během zimy jsem povzbuzoval křesťany, aby někam na jaře vyjeli. Následovalo nás víc jak deset lidí, kteří odjeli do různých míst, když jsme se znovu vydali na cestu. Začal jsem si uvědomovat, že mě Pán povolává, abych šel a kázal po celém světě. Měl jsem dojem, jako by mi Pán ukazoval, že musím kvůli Němu přes oceány. To jsme si uvědomili později. Cítil jsem se občas jako Petr poustevník, který povzbuzuje křesťanský svět, aby křičel k Bohu za probuzení.

25. března jsme vyjeli na sever do Portlandu, Oregon. Přijeli jsme do Stocktonu. Bylo těžké odjet z Los Angeles. Uvědomil jsem si, že v Božím díle začínají velké problémy a měl jsem to skutečně na srdci. Ach, kéž bychom mohli poznat „čas našeho navštívení“ a zasadili seménka a neztratili naše pozhennání. Potřebovali jsme to všechno, abychom se upevnili, jak toho byly důkazem minulé roky. Prožili jsme „sedm let hladomoru“ jako i hojnosti. Ve

Stocktonu jsem kázal šestkrát, kde jsem zjistil, že jsou lidé velmi „v těle.“ Bůh nám však pomohl k vítězství. Byl to stejný starý příběh. **Očekávali, že Bůh pokřtí jejich silu, namísto jejich slabosti.** Trpěl jsem velmi po fyzické stránce: byl jsem nachlazen a měl jsem neurózu.

Malý John vážně onemocněl. Naší další zastávkou byl dům Carrieho J. Montgomeryho v Beulah, poblíž Oaklandu, kde jsme strávili pár dní. Zatímco jsme tam byli, navštívil jsem San Francisco a procházel jsem zdevastovaným městem. Nebyl jsem zde od chvíle, kdy nastalo zemětřesení. Navzdory dvou roční tvrdé namáhavé práci ve dne v noci při opravách toho, co bylo poškozeno, celé město stále leželo v troskách. Vyrostlo pár věží ve stylu současných moderních budov, byly však jen pro město omluvou. Bylo zde stále mnoho sutin a odpadu, který se dal stěží odstranit, aby bylo dostatek místa pro novou výstavbu. Mnoho ulic bylo dosud tak pokroucených, propadlých a nadzdvížených, že nebylo jednoduché si podél nich udělat cestičku. Všechno to vypadalo jako přežívající venkovské město, které z větší části leželo v troskách, namísto pyšného velkoměsta, které kdysi tak vypadalo. Vyrostlo zde mnoho nových levných dřevěných budov. Avšak nádherné vily doposud ležely v naprostých troskách.

Hřích se zdál být více zřejmý než kdykoliv předtím a lidé byli více bezohlední a mravně zkažení. Ohavné (veřejné) brlohy běžely naplno uprostřed trosek, kde bylo tisíce ztracených životů. Místo bylo vyklizeno a vyčištěno od odpadu, budovy byly znovu postaveny, tancování a přestřelky se konaly na jiném místě. První věcí, která byla obnovena, byly putyky. Bůh byl veřejně pohrdán. Ve skutečnosti chvástání a zlé řeči proti Němu se ozývaly z každé strany. Jaké bláznů dělá z lidí hřích! Lebka a zkřížené kosti, které byly osvětleny pouličním světlem, zdobily vchod do jedné z nejvykřičenějších hospod. Pociťil jsem, že se chci z toho místa dostat co nejrychleji pryč. Zdálo se, jako by se Boží hněv vznášel všude okolo nad tímto místem.

Přeplavili jsme se lodí do Portlandu, byla to však strastiplná cesta. Většina z nás onemocněla. Avšak Bůh nás tím vším provedl. Přijeli jsme do Astórie, kde jsme měli malou přestávku. Ráno jsme dorazili k břehům Portlandu a žena a děti jely do Auburnu, Washington, navštívit některé přátele, které jsme znali už z Los Angeles. V Potrlandu jsme kázal v C.M.A dvacet čtyřikrát, bratr Boehmer byl se mnou. Bůh nás nádherným způsobem požeňnal, avšak nezvítězili jsme zcela. Bylo tam mnoho opozice a konservatismu. Navzdory všemu tomu bylo vykonáno mnoho dobrého a především křesťané byli velmi požeňnání a povzbuzeni. Bratr Sawtelle se k nám velmi laskavě choval. Později odešel z Alliance a vstoupil do obyčejného zaměstnání. Byl zklamán, protože nemohl takto dál žít s Bohem v Alliance a tak se začal věnovat svému zaměstnání. Byl to smutný případ. Když jsem byl v Portlandu, dali mi šedesát tři dolarů. Odjel jsem do Auburnu, Washington, kde jsem v pořádku a ve zdraví našel moji ženu a děti. Po dvou dnech jsem uspořádal shromáždění v Tacomě. Zde jsem kázal desetkrát v Christian Missionary Alliance. Bůh mě úžasně požeňnal a někteří přijali „křest.“ Na tomto místě bylo velmi přátelské ovzduší. Převládala tam velká láska a jednota. Pán z toho měl radost. Darovali mně dvacet dolarů. V Seattlu jsem navštívil modlitebnu bratra Gourleye, kde jsem jednou kázal. Boehmer a já jsme odjeli na jednodenní cestu lodí do Viktorie, B.C. na ostrov Vancouver. V Seattlu jsem také mluvil v misijní modlitebně bratra Burnse. Pak jsem odvezl svoji rodinu z Auburnu a odjeli jsme po Velké severní železniční dráze ze Seattlu do Spokane.

Bůh pro nás ve Spokane připravil vybavený dům, ve kterém jsme pak bydleli. Nemohlo se nám dostat lepšího přijetí. Bratr Herbert Bursell nám zavolal, abychom přijeli. Zjistili jsme, že je v tomto místě duchovně silné nádherné křesťanské společenství. Kázal jsem třicet pětkrát a prožili jsme některá nádherná a mocná shromáždění. Byli jsme zde tři týdny. Shromáždění začala v domě, ale než jsme odjeli, tak otevřeli modlitebnu. Lkal jsem mnohokrát za duše. Bůh se mě častokrát dotkl, až jsem nebyl schopen kázat. Prožili jsme mocná evangelizační shromáždění. Křesťané toužili po vyučování. Ve Spokane jsem velmi trpěl od neurózy. Bratr Boehmer nás opustil, aby jel navštívit svého bratra a znovu se k nám přidal na východě. Darovali nám sto dolarů, kromě finančních příspěvků za výdaje na naše živobytí. Potřebovali jsme hodně peněz, abychom mohli pokračovat v cestě, takže jsme jich neměli příliš mnoho. Věřící ve Spokane nás milovali z celého svého srdce.

Projeli jsme Deer Lodge a Butte v Montaně a jeli jsme po Severovýchodní železnici podél Yellowstone Parku směrem k Minneapolis. V Minneapolis jsem mluvil čtyřikrát v malé modlitebně k vzácnému společenství křesťanů. Když jsem tam byl, navštívil jsem Minnehaha Falls (Minnehahašské vodopády).

Odtud jsme se vydali na cestu do Chicaga. Navštívil jsem Zion City a pak jsem kázal v modlitebně bratra Durhama. Naší další zastávkou bylo Grand Rapids, Michigan. Zde jsem kázal jen jednou a pak jsme jeli do Toleda, Ohio, kde jsem mluvil dvanáctkrát v Pentecostal Mission. Prožili jsme nádherná shromáždění. Bůh mi obzvláště požeňnal při výkladu Písma. Dali nám dvacet čtyři dolarů.

Naší další zastávkou bylo Alliance (Ohio) Camp Meeting, kde jsme byli o rok dříve. V táboře jsem kázal devětkrát. Bylo to daleko těžší než před rokem. Začal se tam v daleko větší míře šířit fanatismus a nezákonnost. „Tělo“ se snažilo vést shromáždění. Mluvil jsem o „modlitebním lkaní za duše“ a Bůh mi velmi pomohl. Pán si začal razit cestu kupředu. Malý John dostal křeče a ďábel se ho snažil zabít. Věřící necítili modlitební břímě, jak by měli.

Byli tam hlavně proto, aby prožili krásné chvíle a byli požehnáni. Jednoho odpoledne jsem kázal pod skutečně velkým pomazáním. Když jsme se posadili u večeře ke stolu a chtěli jsme začít jíst, Duch na nás najednou sestoupil. Měli jsme večeři se „všemi společnými věcmi.“ Zdálo se, že Pán chce za těchto podmínek ukázat Svoji radost. Boží oheň se mocně rozšířil po celém táboře. Večeře se nikdo, alespoň jednu hodinu, nedotkl. Mnozí se zhroutili pod Boží mocí. Byla to smršť. V ten večer jsem znovu kázal. Při dvou příležitostech během tábora, bylo přibližně padesát lidí najednou „smeteno“ na zem. Bylo tam taky mnoho misionářů. Ve skutečnosti to však byl misionářský duch, který čím dál více sílil všude okolo. Noviny zase lhaly a snažily se zneužít toho, co se dělo, než kdykoliv předtím. Avšak tímto způsobem nám dělaly zdarma velkou reklamu. Mnoho lidí přijalo „křest“ a spásu a pár jich bylo uzdraveno. Nejdůležitější myšlenkou bylo to, že se Ježíš brzy vrátí a proto je nutné se připravit na evangelizaci světa.

Byl jsem velmi unaven jak fyzicky, tak i duševně. V Grand Rapids jsem měl dojem, že se dějí zmocnil samotný ďábel, kde jsme bydleli. Řádily bezdůvodně po celém domě do půlnoci, aby mě jednoduše unavily. Byl jsem tak vysílen, že jsem nebyl schopen mluvit. Když jsem kázal v Toledo, nepřítel se snažil při kázání poplést v mé mysli myšlenky předtím, než jsem je dokázal sdělit. Na tomto místě jsem byl pod zvláštním osvícením Ducha, které zabralo další ďáblovo území. Kdokoliv, kdo zabral nové území pro Ježíše se může v kázání podělit o to, jak se to stalo. Nepřítel je vždy odhalen a většinou prudce útočí.

Naši další zastávkou byla Christian Missionary Alliance s bratrem Whitesidesem v Pittsburghu. Zde jsem kázal čtyřikrát a napsal jsem pět článků pro „Way of Faith.“ Kázal jsem také třikrát v Braddocku. Křesťané mi dali čtyřicet dolarů. Odjeli jsme do Philadelphie a svoji rodinu jsem nechal nedaleko odtud u mých rodičů v Micheneru, Pensylvánie. Bratr Boehmer se k nám přidal v Alliance, Ohio. Jeli jsme společně do Rochesteru, New York, a zastavili jsme se v Elim House. Zde jsem kázal čtyřikrát. Jednoho večera jsem přijal od Pána poselství, avšak vedoucí mě nedovolila mluvit, protože jsem už kázal asi víc než jednu hodinu odpoledne. Nedovolila Bohu, aby působil, jak si přál. Lidské důvody ji přemohly a vzala shromáždění do svých vlastních rukou. Pán ho v tu chvíli opustil. Povstal jakýsi pomatenec a unavil je všechny svým vášnivým proslovem. Pak mi dovolila povstat a sdělit mé poselství. Jednoho večera, poté co jsme s bratrem Boehmerem ulehli do postele, jsme byli puzeni k modlitbě. Duch nás doslova tlačil v modlitbě. Věděli jsme, že je to za nějakého člověka. Příští ráno nám jakýsi kazatel v Elim House řekl, že přijal během noci „křest.“ Pak jsme tomu porozuměli. Modlitební břímě, které jsme pocítili, bylo za něho.

Odjeli jsme do Toronta, Kanada, navštívili jsme při cestě Niagarské vodopády. V Torontu jsem mluvil jeden večer v modlitebně bratra Sawdera a další večer v modlitebně bratra Hebdena. Na obou dvou místech nás Bůh velmi požehnal. Pak jsme jeli do modlitebny bratra Craiga na ulici Camden. Zde jsem mluvil celkem čtrnáctkrát. Kázal jsem také pro pastora Salmona v C.M.A. a v domě sestry Builderové. Jednoho večera nás všechny v modlitebně bratra Craiga tiše zasáhl Duch svatý. Pán mi nedovolil, abych řekl ani slůvko, ačkoli Duch svatý ve mně hluboce působil. Nesnažil jsem se nikdy mluvit, dokud mi Bůh nedal něco, co bych měl říct. Pastor Craig tomu nerozuměl. Nepřijal dosud „křest“ a byl velmi intelektuální. Byl to dobrý muž, ale zdálo se, že si nevšímal působení Ducha. Pokud toužíte, abyste se stali průlivem Jeho požehnání, musíte být jako měděný vodič, který vede elektrický proud.

Bůh působil ve shromážděních v Torontu velmi mocně. Vedoucí však ode mě velmi zkusil, protože nerozuměl Duchu. Očekával, že se věci budou dít starým způsobem, nové víno ve starých nádobách. Pán mě varoval a ukázal duchovní situaci v Torontu předtím, než jsem tam přijel. Duch mě často tímto způsobem připravoval na službu. Pán mi dal poselství pro toto místo a připravil mě, abych byl schopen usměrnit konkrétní situaci a vyplnit potřeby. V Torontu na mě vložil tichého Ducha. Bylo tam všude až příliš mnoho „těla.“ První dva až tři dny mě vůbec nedovolil, abych se šel projít po městě a zjistil, jaké jsou odlišnosti mezi anglickými a americkými zvyky, i když jich bylo mnoho. Nechtěl, aby můj duch byl zaneprázdněn pozemskými věcmi. Byla to skrytá služba. Později mě dovolil, abych se podíval trochu okolo. „Tělesní“ lidé odešli, jakmile uslyšeli poselství. Nemohli vydržet v takovém ovzduší.

Pak jsme odjeli do Potter Brook, Pensylvánie. Mluvil jsem tři večery, ale bylo sklizňové období a farmářům se nechtělo přijít do shromáždění. Jeli jsme do nedalekého Enklantu. Zde jsme zakusili velký boj. Jakési dítě bylo posedlé kňučivým démonem a zdálo se, že nějaký pes byl posedlý štěkáním. To velmi vyrušilo celé shromáždění. Později jsem na tomto místě mluvil čtyřikrát a mnozí přijali pomoc a požehnání. Ujeli jsme dvanáct mil ve vagónu s obrokem, abychom stihli ranní vlak na hlavní trati to Micheneru, kde byla v ten večer má rodina.

Pak jsme jeli na jih do Falconu (N.C.) na táborové shromáždění. Zde jsem kázal osmkrát. Jedné noci jsem se musel ustavičně modlit. Nemohl jsem usnout. V další den nastalo v táboře velké vítězství. Duch mi úžasně pomohl. Bylo tam spousta lidí. Uspořádali jsme několik evangelizačních shromáždění a mnoho lidí přijalo pomoc. Hříšníci byli zachráněni a křesťané naplněni Duchem svatým. Někteří byli uzdraveni. Poprosil jsem Pána v táboře o čtyřicet dolarů, On mi však řekl, abych Ho požádal o padesát. Cesta byla docela drahá. Na závěr tábora mi bratr Culbreth daroval padesát dolarů. O finanční potřebě jsem se vůbec nezminil. Někdo další mi dal šest dolarů. V Torontu mi Bůh ukázal, že bratr Sawders, kterého pozvali do tohoto tábora, tam nepřijel. Nebyl jsem pozván, ani jsem to

neočekával, ale Bůh mi ukázal, že mám jet namísto něho. To jsem samozřejmě věděl jen sám pro sebe. A opravdu, Sandrews tam nepřijel. Bůh to věděl. Dábel mě do poslední chvíle napínal, abych odjel do Falconu bez pozvání. Byla to velmi nákladná cesta. Slíbil jsem Pánu, že když mi dá čtyřicet dolarů ve Falconu, nechám tam pět dolarů jako dar pro jejich práci. Avšak On mi daroval padesát a šest dolarů navíc, abych splnil svůj slib. Pán nikdy nedovolí, aby nám něco dlužil.

Dr. Hood napsal pro „Way of Faith“, o táboře ve Falconu tento článek: „Kázání bylo na vysoké úrovni. Bylo nám líto, že nepřijel Rev. J.E.Sawders, avšak věděli jsme, že si to bude vést Duch svatý, který nám poslal ‚Božího muže‘ s přesně načasovaným poselstvím od nebeského trůnu. Zmiňuji se o Rev. Bartlemanovi, o kterém si myslím, že je možná nejpokornějším svatým mužem, s kterým jsem se dosud setkal. Přišel za kazatelnu doslova z jeho modlitebního pokleku, plný Boží moci a vedl velké shromáždění několik hodin velmi tichým způsobem, když zvěstoval své poselství pro „tuto chvíli.“ Věřím, že je jedním z Božích mužů dnešní doby.“ – Dr. D.H. Hood. Zapsal jsem si předešlou pasáž s pokorou a velkým zahanbením a jen se modlím, abych mohl, alespoň trochu dosáhnout vysoké úrovně tohoto milovaného bratra, který mi přisoudil takové vlastnosti.

V tomto období jsem i já napsal ve stručnosti článek o situaci v táboru ve Falconu: „Duch svatý mě zaujal, zatímco jsem byl v Torontu, že drahý bratr Sawders se nebude moci do Falconu dostavit a ukázal mi, že chce, abych tam odjel. Rozhodl jsem se, že tedy pojedu, aniž bych byl pozván a poslechl jsem Ho. V dnešní době přijímáme Boží volání tímto způsobem a Bůh se nás také snaží zbavit zodpovědnosti, abychom jen sami nevybírali vhodné pracovníky. Drahý bratr Culbreth byl velmi laskavý a trpělivý jak k přátelům, tak k nepřítelům. Bůh zná dokonale Svého služebníka. Srdce plné lásky je nejmocnějším nástrojem. Drahý bratr Floyd Taylor mě připomněl malého hnědého ptáčka, které ho Bůh nepokryl pěkným peřím, ale vynahradil mu to nádhernou písní. Bůh bezpochyby nechává některé Své nádoby prožívat utrpení pro Jeho slávu. Mifibozet byl také ‚chromý na obě dvě nohy,‘ ale ‚jedl u královského stolu,‘ a ‚bydlel v Jeruzalémě.‘ (Bratr Taylor byl mrzák.) Ať Bůh žehná tyto pokorné bratry z Jihu. Byli pro mě inspirací a příkladem.“ – F. Bartleman pro „Way of Faith.“

Bratr Pike, vydavatel časopisu „Way of Faith“ napsal ohledně tábora ve Falconu toto: „Rev. J.H.King, jeden z nejuznávanějších vůdců, kázal s neobvykle velkým pomazáním a mocí a hlas bratra Bartlemana byl v kázání a modlitbě slyšet jako od starých proroků, které doprovázelo letniční zmocnění. ‚Z jeho kolenou až za kazatelnu,‘ může být doslova řečeno o tomto pomazaném nebeském poslovi, který ač byl po fyzické stránce slabý, bylo brzy zřejmé, že je to muž, kterého poslal Bůh a který mluví s autoritou. Neslyšeli jsme dosud tak pomazaná kázání jako od bratra Kinga v neděli večer a od bratra Bartlemana v pondělí ráno.“ – J.M. Pike. Vážím si upřímně laskavých slov bratra Pikeho týkající se této události. Zpravidla by nám stačil jiný druh povzbuzení, abychom zůstávali v pokoře, ale skutečně mám obavy, že mě bratři přecenili. Určili mi alespoň cíl, který se budu snažit dosáhnout.

Vrátili jsme se do Washnigtonu D.C, kde jsem mluvil čtyřikrát s velkým požehnáním. Zastavili jsme se v domě matky Perry. Jakási drahá sestra byla v těchto shromážděních znovu duchovně obnovena. Zastavili jsme se v Baltimore, kde jsem kázal čtyřikrát. Bratr Boehmer mluvil zřídkakdy na veřejnosti. Měl úžasnou službu přimluvy a proto se mnou cestoval. Jeho služba byla skrytá. Jsem však spokojen a je to hlavně kvůli vítězství v našich shromážděních. Bůh ho možná odmění víc než mě, i když jsem ve skutečnosti veškeré kázání připravoval jen já.

Přestěhoval jsem rodinu z Micheneru do Peekskillu, N.Y. k příbuzným mé ženy a pak jsem odjel do New York City a mluvil jsem dvakrát ve Forty-second Street Mission pro pastora Roberta Browna. Odtud jsem já a Boehmer odjeli do Bostonu, abychom navštívili letniční konferenci. Byl to neúprosný boj. „Tělo“ bylo jednoduše proti. Kázal jsem ráno na téma proti „tělu.“ Odpoledne a večer kázali různí lidé a nevěnovali vůbec pozornost mému rannímu poselství. Vedoucí si však přesto mé zvěsti nevšimli. Po několika letech mě vyznali, že se v této věci mýlili. Šli si svoji vlastní cestou a pak utrpěli velkou prohru a sklidili hanbu. Bůh nebude posmíván. Odmítli napomenutí od Ducha svatého.

Naší další zastávkou byl Springfield, Massachusetts. Zde jsem mluvil třikrát v Christian Missionary Alliance Church v „Rock Rimmon.“ Zastavili jsme se v domě sestry Weaverové. Byla to velmi bohatá žena. Bratr Cullen byl pastorem. Byl předtím misionářem v Jižní Americe a mluvil plynule španělsky. Alliance ho později poslala do Portlandu, Oregon, aby nastoupil na místo bratra Sawtelleho, kterého přestěhovali do Texasu. Bratr Cullen se později v Portlandu utopil. Byl to dobrý člověk a jeho konec se zdál být velmi nešťastný.

Boehmer a já jsme se vrátili do Peekskillu, abychom si odpočali a pak jsme odjeli do Grand Rapids v Michiganu, abychom se zúčastnili modlitební konference. Jeli jsme celou noc přes celou Kanadu, až jsme bezpečně dorazili do Grand Rapids. Zde jsme se zastavili v Pentecostal Home u sestry Noble. Pak jsem několikrát kázal na konferenci. Avšak měli jsme velké boje. Protivili se letničnímu svědectví a zkušenosti. Bůh mě tam poslal, abych se za toto postavil. Jedné noci jsem tak lkal k Bohu, až jsem se skutálel z postele na podlahu a pak pod postel. Byl to neúprosný duchovní boj. Snažil jsem se od toho utéct a zavolal jsem na železniční stanici, aby mi zjistili, kdy jede další vlak z města. Bylo však obsazeno. Zatímco jsem tak čekal, uviděl jsem nad telefonem tabulku, na níž bylo

napsáno: „Mé časy jsou ve Tvých rukou.“ Duch mě usvědčil. Nevěděl jsem zcela, zda-li mám odjet, ale měl jsem velké pokušení. Zůstali jsme a probíjovali jsme se. Bůh nám pomohl k vítězství. Avšak v ten večer jsem nepřijal žádnou sbírku.

Další den jsme jeli do Indianopolis. Zde si bratr Boehmer koupil hodinky. Koupil zároveň i jednu pro mě jako dárek. Jedny jsem potřeboval. Pán mě tak odměnil za moji věrnou službu v Grand Rapids. Uvědomil jsem si, že jsme byli dlužni Indianopolis záplavu Boží moci, poté co jsme prožili zkušenost typu „duchovní pouště“ v Grand Rapids a všiml jsem si toho i na bratrovi Boehmerovi. A opravdu, stalo se to. V Indianopolis jsme zjistili, že se pořádá konference, o které jsme předtím nevěděli. Nebyli jsme pozváni. Avšak Bůh to tak naplánoval.

Bratr Copley a rodina Brelsfordova tam byli před námi. Pán mě inspiroval několika poselstvími. Prožívali jsme úžasné chvíle. Ve skutečnosti jsem neprožil Boží moc do takové míry už dlouhou dobu. Byla tam také velká opozice, ale Bůh nám pomohl k vítězství. Shromáždění se rozdělilo do dvou skupin. Přišli společně, ale neusmířili se. V jedné z těchto bohoslužeb Duch působil tak mocně, až se skupina, která byla v opozici, držela za svá sedadla a ztuhla tak, až nemohla křičet. Nikdy jsem neviděl takový odpor k Duchu svatému, především pak ze strany letničních. Bylo to jedním slovem strašné. Jednoho večera si naplánovali službu umývání nohou. V ten večer jsem kázal a ve chvíli, když jsem se začal dostávat k jádru problému, zapomněli na veškeré umývání nohou. Byli příliš zaneprázdněni tím, aby si dali do pořádku svůj vztah s Bohem a jeden s druhým navzájem. Jejich duše potřebovaly očistit trochu více.

Pán mě v Indianopolis velmi požehnal. Byl jsem rád, že jsem Ho poslechl a odjel jsem tam. Byl jsem tam jen na Jeho pozvání. Avšak zřídka kdy jsem pocítil takové vanutí Ducha. Poselství ze mě v kázání doslova vyletělo. Byl jsem téměř stáhnut z pódia duchovně hladovými lidmi. Nemohl jsem mluvit tak rychle, jak mě napadaly myšlenky a téměř jsem se svalil, když jsem se snažil mluvit dostatečně rychle. V jakémsi shromáždění, když jsem se dostal k jádru věci, všichni leželi „zbiti“ od Pána všude na podlaze. Hledal jsem za sebou kazatele a všichni také leželi na zemi. Jeden z nich měl své nohy zamotané v židli, proto jsem věděl, že padli pod Boží mocí. Přikročil jsem k piánu mezi lidi. Mé tělo se začalo chvět pod Boží mocí a pak jsem spadl pod piáno a ležel tam. Byla to cyklonická smršť Boží moci. Odjeli jsme z konference a prožili velké vítězství. Od chvíle, kdy jsem odjel z domu, jsem nedostal ani penci a ďábel mě v této věci pokoušel. Pán mě však ujistil, že to zařídí později. Musel jsem Ho vzít za Slovo, protože jsem nerozuměl dané situaci. Bylo to pro mě něco nového. Avšak věděl jsem, že Bůh promluvil.

Odjeli jsme do Alliance, Ohio, kde jsem mluvil dvakrát ke studentům biblické školy. Naši další zastávkou byly Beaver Falls (Beaverovy vodopády), Penn. Zde jsem kázal v C.M.A celkem pětkrát. Shromáždění pořádal bratr Rossister. Zastavil jsem se zde na chvíli v minulém roce, když jsem přestupoval do dalšího vlaku. Prožili jsme velmi vzácné a blahodárné shromáždění. Začal jsem být znovu nemocen: trpěl jsem prudkými bolestmi od žaludeční neurózy. Když jsem kázal, musel jsem se často držet kazatelny a zdálo se, že veškeré namáhání mi způsobuje bolest, jako by mnou projížděl nůž. Když jsem se snažil modlit, připadalo mi, že na mě démoni útočí mimořádnými bolestmi. Bůh se snažil přimět vedoucí, aby prožili letniční zkušenost a celé peklo bylo proti tomu. Byli to velmi drazí duchovní pracovníci. Sestra Rossiterová žila ve velmi důvěrném vztahu s Pánem. Zdálo se, jako kdybych bojoval za ně a za můj vlastní život.

Bratr Rossister byl velmi aktivní muž a velmi nervózní. Nebyl schopen se ztišit. Když jsem kázal a Pán se ho chtěl zmocnit, utíkal sem a tam a snažil se zabezpečit větrání, atd. Větrání bylo v pořádku, avšak on neměl klid. Zlovyk ho tak svázal, až ho z toho musel vysvobodit samotný Bůh. To si uvědomil a poprosil mě, abych se za něho pomodlil. Jeho mysl neustále přemýšlela. Nic nebrání Bohu víc než toto a především pak, když čekáme na Něho kvůli „křtu.“ Mysl se musí uklidnit a zbavit se všech nežádoucích věcí, než se jí Bůh může zmocnit. To se stane jen tehdy, když nastane smrt. Musíme jednoduše říci, „přijmout znamení na své čelo.“ Naše aktivity musí skončit. Pán honil bratra Rossistera po celé církvi a snažil se ho zmocnit. Avšak nemohl ho chytit, zatímco všude poletoval. Jinak to byl nejpožehnanější člověk. Nicméně Duch svatý s Ním nemohl pohnout. Ve Findley, Ohio, o něco později, jsem byl na konferenci, kde byl vedoucí tak nervózní, až ho nepřítel dostal na pódium na kolena, zatímco škrtil sirkami a prohlížel si zkoumavě přezky na pedálech od varhan, když jsem se snažil kázat. Když je kazatel mimo Ducha, ďábel ho může přinutit dělat ty nejbáznivější věci, aby překazil úspěšné shromáždění. Bůh se snažil jít ve svém díle do hloubky a ztišit kazatele. Avšak nemohl. V nejúzkostlivější situaci, kde jsem se setkal s kazatelem, který byl v „těle,“ byla konference poblíž New York City. Bylo tam reprezentativní společenství z mnoha částí země. Stalo se to na začátku letničního probuzení. Tento kazatel byl rozhodnut, že bude kázat, ačkoli jsem „hořel“ poselstvím, které jsem měl sdělit. Unavoval lidi statistikami, které dlouhou dobu kreslil na černou tabuli, zatímco křesťané vzdychali a čekali na poselství od Pána. Bylo příliš pozdě, aby ho někdo zastavil. Většina lidí musela odejít dříve. Trpěl jsem kvůli této porážce pro Krista několik měsíců. O několik let později jsem se setkal s křesťany, kteří byli v tomto shromáždění. Řekli mi, že stále čekali na poselství, které jim mělo být sděleno. Uvědomili si, že minuli poselství, které mělo být pro konkrétní situaci velmi důležité. Zřídka kdy jsem pocítil takové pomazání. Slyším, jak

lidé někdy říkají: „Mé poselství vydrží.“ Pokud vás Bůh inspiroval poselstvím pro lidi, kteří jsou přítomni a pro danou chvíli či situaci, zvěst už nebude aktuální. Když Bůh inspiroval zvěstí proroky v dávných dobách či apoštoly, byla zvěstována při určité příležitosti a ke konkrétním lidem. To stejné platí o Božím poslovi, který je veden Božím duchem ve své službě i v dnešní době. Pokud není zvěst sdělena včas, je ztracena.

Pro kazatele je problematické, aby přijali „křest.“ Musí zcela zemřít svým vlastním schopnostem, činností a atd. Znamená to z této věci naprosto vyškrtnout své já. Stát se ničím je pro ně velmi těžké. Avšak Bůh má pro nás vždy něco lepšího. Když nám nezbude už vůbec nic než jen Bůh, pak je Duch připraven skrze nás udělat cokoli. Většina z nás Mu však nedůvěřuje, proto pokračujeme svým způsobem a následujeme naše vlastní povolání. Být skutečným Božím služebníkem, znamená bezvýhradně poslechnout Jeho příkazy, aniž bychom měli jakékoli vlastní plány – toto je cesta, po které jde jen málo lidí. Stojí to příliš mnoho.

V této době Pán úžasně navštívil sestru Rossisterovou. Působil v ní mocněji, aby se ji mohl zmocnit daleko „hlubším způsobem“, než kdykoliv předtím. Avšak tvrdě s tím bojovala. Myslím si, že měla strach z toho, že by musela umřít Allianci. Byla velmi pozeňnanou ženou a nádherný nástroj v Božích rukou. Následovat Ježíše však znamená, jít po velmi úzké cestě. Jednou jsme všichni bděli po celou noc, puzeni Duchem. Nikdo nemohl usnout. Duch byl jako vítr, který se proháněl domem. Všichni jsme se modlili na postelích celou noc. Boehmer a já jsme se zastavili u Rossisterových. Bůh chtěl, aby tento pár prožil něco daleko mocnějšího, než to, co dosud poznal. To, co se z nich stalo později, jsem se nikdy nedozvěděl.

Boehmer a já jsme se vrátili do New York City. Navštívil jsem svoji rodinu v Peekskillu a pak jsem se znovu vrátil do New York City. Zavolali jsme sestře Weaverové, u které jsme se na její prosbu zastavili ve Springfieldu. Měla také dům v New York City. Všechny předcházející dny mě zněla v uších slova: „Bůh je věrný, atd.“ Duch svatý mi to řekl, když jsme opouštěli Grand Rapids, „potřebujete totiž (jen) vytrvalost“, když jsme byli pokoušeni v otázce momentální finanční situace. Večer předtím, než jsme ji šli navštívit, se mi zdálo, jako kdybych pocítil, že toto zaslíbení se brzy naplní. Sestra Weaverová nevěděla nic o mé oběti jet na západ. Dostalo se mi pro tuto cestu jen pár dolarů. Pracovníci, kteří jeli před námi, dostali všechny peníze v Indianopolis. Vyplatil jsem z vlastních prostředků čtyřicet dolarů.

V to ráno, než jsme navštívili sestru Weaverovou, bratr Boehmer poprosil Pána, aby mi darovala padesát dolarů. V tomto čase měl sebou vlastní finanční prostředky a hradil si všechny výdaje. Byl jsem také puzen, abych poprosil Pána, aby promluvil k sestře Weaverové, aby mi darovala tuto částku. Chystali jsme se odjet do Kolumbie, Jižní Karolína a pak znovu do Kalifornie a měli jsme v hotovosti velmi málo peněz. Zatímco jsme se modlili u sestry Weaverové, předtím než jsme od ní odešli, Pán ji řekl, aby mi darovala padesát dolarů. Nikdo ji o mých potřebách neřekl ani slovo. Darovala mi tuto částku. Pán tedy splnil Svůj slib a dal mi peníze na zpáteční cestu, kterou jsem utratil na své poslední cestě na západ. Musel jsem však být ochoten učinit oběť ve víře a čekat, dokud to na konci cesty nedostanu nazpět.

V New York City jsem mluvil třikrát ve Forty-second Street Mission a pak jsme jeli do Nyack (N.Y.) Y.M.C.A. Training School. Jeden z členů učitelského sboru mě poprosil, kterého jsem znal osobně a který byl letniční, nebo spíše se mě zeptal, zda-li bych znovu v tomto roku nepřijel a nemluvil a pak jsme se oba dva rozesmáli svatým smíchem. Duch mi svědčil, že po tom touží. V té době byla ve škole velká opozice. Domluvil jsem se s ním po telefonu, kdy začne shromáždění, protože jsme byli v té době v Nyacku. Učitelský sbor zpozorněl. Za pět minut by zrušili pozvání, kdyby jim to Bůh dovolil. Chtěli mě podrobit nepodařeně tvrdé cenzuře předtím, než jsem vyšel na pódium, aby věděli, o čem budu kázat. Překázeli mi trochu, ale Bůh mi pomohl zvítězit. Mluvil jsem ke studentům. Byli velmi duchovně hladoví. Bylo mi dovoleno, abych kázal během dalšího rána, až se vypsím v budově. Bůh se ke konci dotkl jejich srdcí. Vrátil jsem se do New Yorku a mluvil jsem čtyřikrát v „Glad Tidings Hall“. Pán nás velmi pozeňnal. Pak jsem převezl moji rodinu z Peekskillu k mému bratrovi Willimu ve Filadelfii a odjel jsem sám do Micheneru, abych se rozloučil s rodiči.

Boehmer a já jsme pak odjeli vlakem do Providence, R.I., abychom zde navštívili konferenci. Byl jsem hlavním řečníkem a mluvil jsem celkem osmnáctkrát. Prožívali jsme utrpení. Vedoucí mě velmi bránil v duchu a chtěl, aby všechno šlo určitým směrem. Musel jsem však poslechnout Boha. Nechtěl jsem si hrát na náboženství. Chtěl jsem se raději pustit do díla. Lidé byli duchovně hladoví, ale ďábel se snažil zabránit tomu, abych jim nesdělil Jeho poselství. Pán mě varoval předem o této situaci.

Prožil jsem zvláštní zkušenost. Bůh nádherně pozeňnal moji službu. Kazatelé a vedoucí přijeli z mnoha míst. Poselství pro ně bylo zcela nového ražení. Pán mě úžasně použil, až někteří z nich na mě dlouho hleděli. Duch však toto nemohl vydržet, proto jednoho odpoledne, když byla přeplněná budova a všichni si přišli poslechnout kazatele z Los Angeles, mě Pán řekl, abych se posadil za piáno a byl tak z dosahu až do konce shromáždění. Nastala chvíle, aby lidé dostali tuto lekci. V této době jsem chtěl raději vyjít do lesů a ustavičně se modlit, než přicházet na pódium před zraky lidí a kázat. Byl jsem unaven z lidského pochlebování a raději jsem se před nimi schoval a byl o samotě s

Pánem. Některé jsem velmi roztrpčil, protože odpoledne neslyšeli žádnou zvěst. Bůh však věděl nejlépe, co dělá.

Poprosil jsem Pána, aby mi na této konferenci darovali patnáct dolarů a vedoucí, aniž by o tom věděl, mi před mým odjezdem předal v zapečetěné obálce přesně tuto částku. Byla to malá a chudá misie. Netoužil jsem po penězích. Všechno, co jsem chtěl, bylo privilegium, pracovat pro Boha a být Jím použit jako požehnání pro ostatní lidi. Potřeboval jsem však, aby mi někdo pomohl odvézt moji rodinu nazpět do Kalifornie.

Vyjeli jsme na jih do Kolumbie, S.C. Zde jsem kázal pro bratra Pikeho v Oliver Gospel Mission. Bylo to ve spolupráci s kanceláří křesťanského časopisu „Way of Faith.“ Měl jsem skutečně malé naděje na to, že si budu moci odpočinout a modlit se svojí rodinou. Psal jsem už dlouhou dobu pro „Way of Faith“ (Cestu víry). Přesto jsme pořádali shromáždění každý večer. Většina našich shromáždění probíhala tak, že jsme jen čekali na Boha. On se nás však dotkl úžasným způsobem. Bratr Pike byl sám o sobě v těchto shromážděních velkým požehnáním. Byl nádherným Božím dítětem. Mluvil jsem také v Presbyteriánské církvi. Pomohl mi uveřejnit moji malou knihu, „My Story of the Latter Rain“ („Můj příběh pozdního deště“) – nyní vyprodána, a v jejích církvi také.

Zatímco jsme byli na tomto místě, jeden z pracovníků misie dostal příušnice. Zavolali mě a bratrovi Boehmerovi, abychom se za něho přijeli pomodlit. Pán mi o této nemoci řekl předtím, než jsme vyrazili na jih. Pak jsem tomu neporozuměl. Bratr Pike mi daroval čtyřicet dolarů, když jsme odjížděli z Kolumbie. To nám pomohlo, abychom se připravili na cestu do Kalifornie. Psal jsem pro „Way of Faith“ už několik let, aniž bych z toho něco měl. Ve skutečnosti tomu bylo tak, že jsem nikdy nedostal jakoukoliv finanční odměnu za kterýkoliv článek, který jsem napsal. Nemohl jsem v tom takovém způsobem pokračovat, než abych kázal za peníze. Přijímáme od Boha jen to, co nám dává. Napsal jsem pro křesťanské noviny přes 550 článků a více než deset z nich se tiskově nevydařilo, avšak přesto jsem dosud nenapsal ani jeden za peníze. Pracoval jsem z lásky. „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“

Bratr Pike, vydavatel „Way of Faith“, napsal následující řádky týkající se shromáždění, které jsme pořádali v „Gospel Tabernacle“, Columbia, S.C. „Nyní probíhají velmi pozoruhodná shromáždění. Jsou zvláštní svým dlouhotrvajícím zpěvem a tichými modlitbami a neobvyklým projevem Boží přítomností, kterou jsme všichni pocítili. Bratr F. Bartleman je předpokládaným hlavním vedoucím, avšak nepovede shromáždění, dokud ho k tomu nebude pudit Duch svatý. Proto jsou shromáždění zcela volná, aby je mohl vést Duch svatý. Je zcela určité, že se v Tabernacle dosud nepořádali shromáždění takové hluboké duchovní kvality.“

Bratr Pike napsal znovu tak lichotivě o mé návštěvě v Kolumbii, až téměř váhám, to znovu uveřejnit. Dostalo se mi od něho vysokého ocenění. Napsal toto: „Prožili jsme krásné dva minulé týdny v přátelském vztahu a ve službě s bratrem Bartlemanem a přijali jsme podnět pro naši víru a naučili jsme se věci, které budou velmi prospěšné jak pro náš všední život, tak pro naši práci v budoucnosti. Modlitby, které byly vyslány do nebe a símě, které bylo rozseto do našich srdcích, určitě v budoucnosti přinese zřetelné výsledky. Tiché způsoby bratra Bartlemana a jeho důraz na zcela tiché očekávání na Boha, přijmou pouze ti, kteří jsou zvyklí na velmi důvěrné obecenství s Bohem a kteří ví, jak je požehnané ticho. Jsme zcela přesvědčeni o tom, že Bůh se chce projevat Svoji přítomností a mocí v této služebnosti, pokud mu je dán prostor a mnoho z toho bude způsobeno přímlovou a vlivem tohoto věrného bratra, který za sebou zanechává požehnání, kamkoliv jede.“

„Neznáme úplnou tajemnou historii toho, jak se tento Boží muž zkontaktoval s časopisem ‚Way of Faith‘, víme ale, že to zcela všechno naplánoval samotný Bůh, o čemž ani trochu nepochybujeme. Je to muž podle redaktorova srdce a jsme přesvědčeni o tom, že byl puzen Bohem v Jeho nejpříhodnější chvíli k tomu, aby začal psát pro náš časopis. Boží přítomnost v něm někdy tak mocně působí, až nemá vůbec chuť k jídlu a možná, že se někdy ve své střídmosti mýlí. Proto často vypadá velmi unaveně, pokud ne zcela vyčerpaně. Bůh ho do značné míry povolal do služby přímlovu; avšak inspiroval ho také zvláštními poselstvími, která mají co říct všem křesťanům v každé části světa. Jsou živě zvěstovány v různých částech Spojených států a Kanady a v brožurkách je věřící rozepisují do všech národů. Doporučujeme, aby se za něho všude modlil Boží lid, protože jsme zcela přesvědčeni o tom, že byl do Božího království poslán právě pro tuto dobu.“ – J.M. Pike.

Myslím si, že nikdo neví lépe než já sám, jak jsem často v různých obdobích padal a necítím se hoden tak vysoké pochvaly, ale píšu zde o tom proto, abych ukázal na to, jaké nádherné duchovní ovzduší bylo v těch dobách mezi bratry. Pokud jsme se v tom mýlili, bylo to konec konců ze správného hlediska. Psal jsem pravidelně několik let pro „Way of Faith“, mé články byly v tomto deníku uveřejňovány každý týden.

Pak jsme se zastavili v Atlantě, Ga., kde nás srdečně přivítala sestra Sextonová. Pán nás tam velmi poželhal. Bratr Boehmer nás opustil v Kolumbii, když odjel do biblické školy v Atlamontu. Po určité době se začal podílet na pastorační práci na jihu. Byli jsme rádi, že jsme mu v tom pomohli, aby začal Bohu sloužit na plný úvazek. (Když píšu tuto knihu, je stále pastorem.) V Atlantě jsme prožili také pár požehnání. Malá Ruth tam dostala příušnice. Bylo zřejmé, že to začalo už v Kolumbii. Od této chvíle mi o nemoci řekl Pán; bylo to předtím, než jsme vyjeli na jih. U malého Johna se začaly také projevat podobné příznaky nemoci. Peklo začalo zuřit. Kázal jsem dvakrát denně.

Mým hlavním poselstvím bylo zjevení Ježíše ve „křtu.“ Byla to stejná zvěst, kterou mě Bůh inspiroval v Eighth

a Maple. Velkým nebezpečím pro lidi bylo uctívat samotné „jazyky“, než Pána a tak z mosazného hada znovu udělat („kus mosazi“). Nejprve to musí být vždy Ježíš. Duch svatý zjevuje Ježíše. Ruth i John měli příušnice. Otázkou bylo, zda-li je nedostanu já a moje žena. Avšak pokračoval jsem v plné důvěře v Božím díle.

Opustil jsem svoji rodinu a rozhodl jsem se, že se vydám na kratší cestu do Birminghamu, Ala. Zde jsem velmi fyzicky trpěl. Bylo očividné, že dostávám příušnice, ačkoli jsem si to odmítl přiznat. V Birminghamu jsem velmi těžce duchovně zápasil. Setkal jsem se tam s některými nádhernými křesťany, ale ve shromážděních působili také velmi divní duchové. Vedoucím byl bratr Pinson. Byl to úžasný bratr, ale byl zaměstnán všemi možnými věcmi. Dábel chtěl zničit celé dílo. Přesto jsme se mohli radovat z vítězství a požehnání, navzdory nepříteli. Začal jsem v těle pociťovat prudké bolesti. Onemocněl jsem. Duchovní boj byl jeden z nejtěžších, který jsem ve svém životě prožil. Proto jsem velmi trpěl i v duchu. Počasí nebylo příjemné – bylo velké dusno a horko.

Setkal jsem se zde s mnoha velmi vysoce postavenými lidmi z hnutí svatosti. Bylo tam však mnoho jejich „já“ a velmi zatvrzelý duch. Když „svatost“ ztrácí svoji čerstvost, je velmi nepříjemné s ní přijít do styku. Toto byl duchovní stav většiny odpůrců „letnic“ v Birminghamu. Odpadlý duch se stává zcela d'ábelský a to stejné platí i o svatosti. V Birminghamu jsem kázal desetkrát.

Když jsem se vrátil do Atlanty, vyjeli jsme do Houstonu, Texas. Děti se z příušnic uzdravily. Večer jsme se vraceli po stejné trati, tentokrát ve spacím vagóně (jediný takového druhu, který v tomto vlaku měli), po které jsem před pár lety šel pěšky jako pouliční evangelista k venkovnímu telefonu. Měl jsem několik hodin na přestup v New Orleans a navštívil jsem francouzskou čtvrť. Do Houstonu jsme přijeli 24. prosince, právě na Vánoce. Večer předtím jsem zjistil, že jsem dostal příušnice. Manželka je začala mít taky. Odjeli jsme do domu bratra M.E. Layneho. Odvezl jsem naše zavazadla z nádraží a ulehl jsem včas do postele. Chtěl jsem navštívit konferenci.

Bůh pro nás připravil nádherný domov se vší péčí. Nemohli se k nám chovat lépe. Prožil jsem jeden z nejhorších záchvatů, který jsem v této nemoci zakusil. To, co jsem musel vytrpět, bylo zcela otřesné. Cítil jsem se, jako kdybych umíral. Moje čelisti tak ztuhly, až jsem mezi zuby nebyl schopen prostrčit ani břitvu. Avšak naneštěstí díky tomu, že mi chybělo několik předních zubů, jsem byl schopen, i přes velké problémy, sníst trochu jídla. Přesto po týdnu strašného utrpení jsem se začal zotavovat. Manželka na tom byla o trochu lépe a byla schopna mě obsloužit. Pán ochránil rodinu, u které jsme bydleli, aby je nedostali. Modlili jsem se, aby toho byli ušetřeni po vší té dobrotě, kterou nám prokázali. Měli několik dětí. Po třech týdnech jsem byl schopen, ač velmi slabý, dostat se z postele a párkrát jsem mluvil ke konci celé konference. Zde jsem se poprvé setkal s bratrem E.N. Bellem. Nikdy nezapomeneme na laskavou péči bratra a sestry M.E. Layneových, v jejichž domě jsme zůstávali.

Když jsem byl nemocný v Houstonu, napsal jsem článek, složený z těchto postřehů, pro křesťanský časopis „Way of Faith“, o životě letničního průkopnického evangelisty: „V dnešní době je letniční kazatel povinen strávit většinu svého života ve starých sálech, kde není téměř žádné větrání. To znamená být neustále pod tlakem všech nepříznivých okolností. Nervové vypětí způsobuje neurózu a chronickou zácpu, kvůli ustavičné neúprosné námaze a přepracování, protože je jen skutečně velmi málo těch, kteří jsou schopni vykonávat tento druh namáhavé práce v dnešní době. To znamená „žít obětí“, a evangelista si musí najít chvíli na odpočinek, nebo se velmi brzy zhroutí. To jsme se nezmínili o tom, když je člověk oddělen od rodiny, jejíž členové si mohou užívat všedního života. Pak existují další stovky věcí, o kterých lidé neví vůbec nic: nebezpečí na cestách, změna postelí, jídla, ovzduší, atd. To jsme neřekli nic o duchovním boji, ve kterém duchovně bojujeme proti pozemským temným silám a neustálému tlaku zlých mocností v povětří. Jejich mocné zdroje neustále někoho stahují. Duchovní pracovník často klečí na podlaze a modlí se během shromáždění, protože tyto „studené průvany“ zasahují ustavičně tělo v sálech, kde je cítit duchovní odpor. Je velmi těžké se přestat modlit, když vidíme současně Boží dílo. Ve skutečnosti vás to neustále žene na kolena a do vroucích vytrvalých modliteb a to někdy i na několik hodin. Odměna je všeobecně nepostřehnutelná, i tehdy, pokud je obětováno více než zaplacení výdajů a evangelista se jednoduše stává prostředníkem, který žije v pracovním vypětí a brzy se zcela unaví a pak je také často odsunut stranou. Zdá se, že jeho jediným útočištěm je jen samotné nebe. Avšak Ježíš přijde brzy. Pak už nebudeme nic potřebovat.“ – F. Bartleman. Staré unavené letniční koně jsou až příliš často zahnáni z cesty do příkopu, aby pojedli se svými zkaženými zuby trochu trávy, dokud z milosti nezemřou. Není pro ně zvykem, aby se dostali na krásné zelené pastviny, když už nemusí sloužit a dožili svůj život v pohodlí a pokoji, aniž by se museli starat o zbývající dny svých životů. Mnozí z nich jsou už pod drnem kvůli přepracování a zanedbání.

Naší další zastávkou bylo San Antonio, Texas. Utratili jsme všechny peníze. Malý John znovu velmi vážně onemocněl. Ve vlaku jsem pocítil, že mě Bůh varuje o tom, že na něho d'ábel zaútočí, avšak snažil jsem se tento dojem zapudit. Nebylo vidět, že by se u něho začaly projevovat příznaky nemoci, ale v ten večer dostal záchvat. Strávili jsme celou noc na kolenou a bojovali jsme o jeho život. Zdálo se, jako kdyby na nás zaútočili ti nejhorší démoni. Dostal chřipku i malárii. Zastavili jsme se v domě bratra a sestry Smateových. John se nakonec uzdravil.

Kázal jsem tam asi desetkrát. Boleli mě hrozně záda a byl jsem stále velmi slabý kvůli příušnicím a teplému

počasí. Začala na mě útočit také chřipka. Kázal jsem ve stanovém shromáždění, kde bylo mnoho fanatismu. Má zvěst vyhnala tři falešné proroky z města. Ďábel začal doslova kvilet. Bylo tam také mnoho vojáků a v této malé misií jsem mnohokrát kázal k těmto chlapcům. Důvěřoval jsem Bohu, že nám uhradí jízdné do Los Angeles a přijal jsem několik dopisů z velké vzdálenosti, v nichž byly peníze, poté co jsem velmi duchovně zápasil v modlitbách a byli jsme schopni se dostat do Phoenixu, Arizona. Připadalo nám, jako kdyby se ďábel rozhodl, že nás v Texasu zabije. Zatímco jsem byl v San Antonio, navštívil jsem starou pevnost Alamo a modlitebnu, kde měl Davy Crockett svůj poslední hrdinský proslov.

Cesta do Phoenixu ubíhala v poklidu. Když jsme jeli okolo Rio Grande, viděli jsme na druhé straně staré Mexiko. Projeli jsme stanicí El Paso a byli jsme vřele přivítáni ve Phoenixu. Byli jsme velmi unaveni a neměli jsme jízdenky do Los Angeles. Ve Phoenixu na nás byli velmi laskaví. Jakási sestra nám pomohla najít ubytování, zatímco jsem se modlil. Přijal jsem brzy ve svém duchu svědectví, že sehnala přesně to, co jsme potřebovali. A skutečně, vrátila se za krátkou dobu a pronajala pro nás pokoje v jakémsi domě. Začali jsme v malé modlitebně pořádat shromáždění, které vedl bratr Scull. Byli jsme tam přibližně tři týdny. Mluvil jsem dvakrát denně a třikrát v neděli. Nicméně strávili jsme více času při výzvě k pokání než v kázání. Pán se nás dotkl úžasným způsobem.

Začaly také velké problémy s ďáblem. Někdo hodil jednoho večera kámen do okna. Proletěl nad našimi hlavami. Modlili jsme se po výzvě za jednoho ubohého opilce. Ďábel nechtěl propustit svého služebníka. Ve skutečnosti tomu bylo tak, že dokonce poslal kazatele, který přijel až z Pasadény, California, aby se mi protivil. Nepřítel se tedy se mnou setkal ještě předtím, než jsem přešel hranice na mé zpáteční cestě do Kalifornie. Avšak Bůh nám pomohl k vítězství.

Malý John znovu ve Phoenixu onemocněl. Modlil jsem se za něho celou noc. Byl jsem v té době sám unaven. Dostali jsme peníze na naše jízdenky do Pasadény, kterou mě Pán ukázal jako místo našeho dalšího pobytu. Přijeli jsme tam 26. února roku 1909. Modlili jsme se za náš nový domov, protože jsme nevěděli, kam půjdeme. Dal jsem vědět ostatním křesťanům, že přijedeme. Matka Wheatonová a bratr Crary nám přišli naproti k vlaku. Na Winona Avenue 786 právě otevřeli novou modlitebnu a hned nás tam ubytovali. Bůh se o nás znovu postaral, aniž bychom o tom věděli.

Zůstal jsem doma dva týdny, abych si mohl odpočinout a pak mohl znovu začít pracovat. Navštívil jsem starou Azusa Mission, kde se mě Pán dotkl Svojí velkou mocí. Požehnal mě také v Eighth a Maple. Navštívil jsem Upper Room Mission 327 ¹/₂ na ulici South Spring. Jednoho večera, poblíž místa, kde jsme bydleli v Pasadéně, na Winona Avenue, asi v 11:30 PM se na mě rozběhli dva psi z nedaleké zahrady. Byli zlí a nebezpeční a pokousali několikrát lidi. Jejich majitel již spal. Kupodivu v ten stejný okamžik zhasly pouliční lampy. Byla to „hodina temna.“ Zdálo se, jako kdyby se najednou do mě pustilo celé peklo. Útok byl tak náhlý a neočekávaný, až jsem neměl čas ani na rozmyšlenou. Vykřikl jsem instinktivně při volání o pomoc Ježíšovo jméno. Psi ode mně okamžitě utekli, jako kdyby do nich někdo střelil. Ve stejný okamžik se znovu rozsvítily pouliční světla. Byla to zvláštní náhoda. Jsem přesvědčen o tom, že ty psy na mě poslal ďábel. Podařilo se mu dokonce jakýmsi způsobem vypnout světla, ale Bůh mě vysvobodil.

Po této nepříjemné zkušenosti mě Pán úžasně požehnal během kázání jak v Los Angeles, tak i v Hermonu. Dotkl se mě mnohokrát Svojí láskou, dokud jsem nezačal plakat jako malé dítě a to se mi obzvláště stávalo v Upper Room Mission. Vedoucí této modlitebny proti mě velmi útočil. Jeho duch nebyl do značné míry pokořen a myslel si o mě, že jsem slaboch. Dokonce jednou naznačil, že jsem duševně nevyrovnaný člověk. Nerozuměl však Boží lásce. Charles G. Finney, známý evangelista, jednou řekl: „Pokud máte hodně Božího Ducha, většina lidí vás bude z největší pravděpodobnosti považovat za pomatence. Musíte připravit svoji mysl na to, že o vás budou ostatní smýšlet tímto způsobem a čím více o vás takto budou přemýšlet, tím více žijte v tomto světě životem, který pochází shůry a tím v důvěrnějším obecenství žijte s Bohem.“

7. KAPITOLA

NÁVŠTĚVA HAVAJE. VŮLKÁN KILAUEA

Jednoho večera jsem přišel domů a našel jsem dopis, který jsem dostal až z Honolulu. Pocítil jsem občas puzení navštívit ostrovy. Každý den jsem se díval na výběžky hor z domu v Pasadéně a něco mi říkalo: „Havajské ostrovy.“ Viděl jsem různé fotografie Havaje, kde byly vyfoceny přesně taková podhůří. Dopis byl pro mě velkým překvapením, protože přišel od skupiny lidí, kterou jsem vůbec neznal. Když jsem ho uviděl, okamžitě jsem poznal,

předtím než jsem ho otevřel, že to bylo Boží volání, abych tam přijel. Byl v něm šek na \$165. Nikdy jsem ve svém životě nedostal takou finanční částku najednou. Bylo tomu skutečně tak, přišel od sestry Henrietty Nuzumové a dalších křesťanů z Honolulu. Měl jsem samozřejmě trochu obavy, že odjedu od své rodiny na tak dalekou cestu a navíc přes oceán. Byl to však Boží hlas. Neodvážil jsem se neposlechnout.

Navštívil jsem Azusu Mission a Eighth a Maple a rozloučili jsme se. V Upper Room Mission se mě snažili od této cesty odradit. Někteří mě dokonce varovali, že to skončí velkým neštěstím, pokud přece odjedu. Věděl jsem však, že to byl Boží hlas. Vedoucí této misie se mě snažil odradit od toho, abych nejezdil. Po trpké zkušenosti s tímto vedoucím jsem věděl už dlouho předtím, že dokonce v hnutí svatosti, musí každý žít podle přímých Božích příkazů, a ne podle toho, co mu řekne vedoucí modlitebny. Myslím si, že by kdo zřídka kdy něčeho dosáhl pro Boha, kdyby poslouchal jen ty, kteří se vždy zdají připraveni daného jednotlivce odradit. Nikdo nás nemůže namísto Něho vést. Musíme slyšet sami, co nám Bůh říká. Odradí nás právě mnohokrát žárliví jednotlivci, kteří sami touží slyšet takové volání od Boha, ale doposud ho neslyšeli.

Odjel jsem se svoji rodinou na sever a nechal jsem je poblíž Oaklandu v Carrie J. Montgomer's Home. Bylo to místo, kde se chystali snížit ceny za pobyt na lodi, a kde moje rodina mohla počkat na můj návrat z ostrovů. Cítil jsem, že jsem veden k tomu, abych pracoval na tomto místě, až se vrátím. Zaplatil jsem za ně jednoměsíční vstupné na palubu a odplul jsem 15. května roku 1909 do Honolulu. Plavba probíhala neobvykle klidně. První dva dny jsem byl nemocen, avšak pak už ani trochu. Pán se mě nádherně dotkl na lodi krátce předtím, než jsme se vylodili. Samotný Pán mě přivítal na ostrovech. Když jsem přišel k domu bratra a sestry Harold Hansenových v Honolulu, kde jsem měl bydlet, Duch na mě znovu sestoupil.

„Fragmenty“ kontinentů (ostrovů) se musí také shromáždit, aby „nezahynuly.“ Zjistil jsem, že Havajské ostrovy jsou rájem na zemi. Tropické ovoce a listí mě zdravilo všude okolo. Na ostrovech jsem se nejvíce setkával s Havajci a Korejci, s Číňany a Japonci, avšak žilo zde velmi málo lidí bílé pleti. Plavba přes moře mě velmi prospěla i z fyzického hlediska. Šest dní cestovat a být bez své malé rodiny, aniž bych viděl zemi, se přesto zdálo velmi dlouhou cestou. Nikdy jsem od nich nebyl tak daleko. Bylo to 2.100 mil (3379 km) ze San Francisca. Byl odtud zřetelně vidět „bílý kříž“ na noční obloze.

Bůh v našich shromážděních svrchovaně vylil Svoji moc. Nebyli jsme v žádném sále, ale scházeli jsem se v domech věřících. Mnohým to velmi prospělo a jejich víra bylo obživena. Vydal jsem se lodí v závětrí na krátkou cestu k největšímu ostrovu Havaje. Projeli jsme okolo ostrovů Molokaj, Mauie, Lanai a Kahoolawe. Zastavili jsme v Kailua, Kone, s misionářem, který tam vlastnil dům. Dr. Yoakum zde byl na návštěvě přede mnou. Nacházeli jsme se ve stejné zeměpisné šířce jako Střední Amerika. Někteří z nás jsme se nechali vyvést na koňském hřbetu až na vrchol hory Hulalaj, která je 9000 stop (2.745 m) vysoká, ačkoli jsme projížděli velmi bujnou vegetací až k úpatí hory, ke které nás dovedl portugalský kovboj. Byl to nádherný výlet a překrásný pohled, když jsme přišli k několika vyhaslým vulkanickým kráterům. Poslal jsem rodině z Honolulu další jednoměsíční vstupné za pobyt na lodi.

Když jsem se vrátil do Honolulu, vyjel jsem na další cestu k Havaji, tentokrát proti větru do Hilo. Zjistil jsem, že je to velmi bezbožné místo. Zatímco jsem zde byl, navštívil jsem činnou sopku, Kilaueau. Byl to skutečný obraz „ohnivého jezera,“ samotného pekla. Napsal jsem článek na téma sopky, ze kterého uvádím tyto pasáže: „K sopce Kilauee jsme na Havaji přišli za tmy a šli jsme pěšky ke kráteru, který byl vzdálen tři míle uprostřed tmavé kotliny na dnu sopečné skály, asi sedm mil v průměru. Byla zima a přšelo. Několik stovek stop pod námi byl volně ulehlý písek a pak za ním tekoucí, rozeklaná, hrubá a skalnatá láva, ke které jsme těžce kráčeli. Ponuré světlo kráteru zářilo do dálky jako velký komín, který hoří a jdou z něho oblaka dýmu proti šeré obloze. Okolí vypadalo velmi zlověstně. Stezka byla neurčitá. Byli jsme na své cestě do ‚propasti.‘“

„Věru, stavíš je na kluzké cesty, do zkázy je sražíš.“ „Vzdejte slávu Hospodinu, svému Bohu, dříve než způsobí tmu, dříve než nohama narazíte o zšeřelé hory.“ Přešli jsme nebezpečné rozsedliny, rozervané od záskubů podzemních výbuchů a od plamenů muk v jádru země. Horké poryvy větrů nás ovály ze zdola. Sirnaté výpary nás uvítaly ze skalnatých štěrbin. Zdálo se, jako kdyby celá země „byla vzhůru naruby.“ Posléze jsme přišli k sopce. Byl to strašný pohled. „Venkovní tma“ obklopila odpuzující plameny. Horký vzduch na nás prudce vyšlehl, když jsme se přiblížili k okraji. Sirnaté výpary vycházely vzhůru a téměř dusily všechno živé ze samotných hlubin. Bylo to skutečné „luno podsvětí.“ Nic už nescházelo, jen postavy démonů a vypadalo to, jako kdyby se vznášely poblíž. Domorodci tento kráter uctívali.

„Kde jejich červ neumírá a oheň nehasne.“ Bylo to skutečně „soleno ohněm.“ Byl zde oheň, který si nikdo nedokázal vysvětlit. Rozstřík jejich roztavených jader zasahoval samotné jádro země v hrůzostrašném ovzduší – tak jako spravedlivý trest za hříchy. Plameny šlehalo do stran této vpadlé prohlubně, jako kdyby si uvědomovaly, že budou trvat jen určitou dobu. Vypadaly jako „věčné plameny,“ které nepokojně čekají na svoji kořist. „Bezdná propast“ byla velká v průměru asi 1000 stop (305 m). V něm bylo ohnivě jezero. Deprimující stíny, ponuré světlo, které vrhalo své paprsky z hlubin do zapadlých stran neustálými prudkými ohnivými otřesy, jako kdyby démoni

bojovali jeden proti druhému navzájem v neúprosném boji, v dusivých sirnatých výparech, které vystupovaly v oblacích z hrůzostrašných, bezedných hlubin až k vrcholům příkře rozeklaných strmých stěn, které označují holé výšiny jejich osamocených hranic a tak zobrazovaly děsivou scénu, na kterou nebylo dobré hledět. Kdokoliv mohl stát v děsivém a zasmušilém údivu jako v přítomnosti uraženého božství. Temná silueta horských stínů, déšť a pronikavá noční zima dodávaly tomuto obrazu ještě více hrůzy. Bylo to, jako když byl Mojžíš na Sinaji a řekl, že „je vyděšen, až se třese.“

„Tyto mohutné vulkanické ohnivé výbuchy vymrštily vrcholky hor ze tří mil pod úrovní moře až do výšky 13 000 stop (3 965 m) nad moře. Samotná ‚propast‘ je 4000 stop (1220 m) nad úrovní moře. Jaké děsivé obrovské množství nekontrolovatelné ohnivé hmoty se musí vzdouvat a valit ze spodu tohoto monstrózního komína Tichého oceánu, jehož zdroje se nachází v zemském jádru. Nejsou Boží plameny věčné? Myslel jsem při tom na bezbožné, kteří jsou jako ‚vzednuté moře, které se nemůže uklidnit.‘ V pekle není žádného pokoje. ‚Ohnivé jezero, které hoří sirou.‘ ‚Nebudou mít odpočínutí dnem ani nocí.‘ Bylo zde k vidění vše, co k peklu patří. Byl to dokonalý obraz pekla.

„Dva velké kanály či zřídla výhně ustavičně vylévaly ze svých podmořských hlubin tuny tekuté ohnivé roztavené zemské vrstvy. Milióny tun země se zdánlivě tvořily. Zdálo se, jako kdyby vznikl svět. Bylo to, jako kdyby jste stáli při stvoření světa vedle všemohoucího Boha, když byly světy stvořeny ve vesmíru poté, co jim přikázal, aby sebou mrštily do prostoru. Co však pohání tyto plameny? Co je udržuje při životě? V jejich bezedných hlubinách na to nenacházíme odpověď. Nechtějí odpovědět. Odpovědí je Bůh.

„Připadá mi, že jejich zvuk mezi sykotem a burácením, připomíná syčení zraněného hada či řev šelmy, kteří touží po pomstě. Narážejí do stran až po svoji určenou hranici, hnány nekontrolovatelnou silou podzemních výbuchů s řevem, který téměř vyluzuje lidské zvuky a pak běsnivě šlehají ve svém marném úsilí po svobodě. Co mohl kdysi člověk udělat proto, aby tyto plameny nikdy nevzplanuly?

„V této sopce nebylo pro ohnivé plameny žádného odpočinku. Šlehalo svými mohutnými plameny až do výše čtyřiceti stop (12 m) po celém povrchu ohnivého jezera ve dne v noci, aby se jen znovu odrazily nazpět v odporném děsivém zuchnutí, jako když se ozývá tlumený rachot blízkého hromu. Jejich marná snaha přeskocit zdi jejich vězení je přivádí do ještě větší běsnivosti. Když naráží o stěny své schlazené hmoty lnoucí ke skalám svého vlastního díla, aby je jen znovu pokryly a uzavřely jako hrob. Ostatní plameny se znovu vrátily nazpět, aby znovu vyšlehlly k vrcholu v této hrozné výhni nesnesitelného žáru a běsnění. Z pekla není žádného úniku. Milióny let jsou zřetelným znamením zkázy budoucnosti v tomto osamělém uzavřeném prostoru zoufalství.

„Tyto mohutné proudy roztavené lávy neustále vířily v podzemních chodbách na druhé straně jezera. Přesto tyto dvě rozpálené výhně chrlily červenou roztavenou horkou hmotu z míst, které zná jen Bůh a bez přestání proudily, hnány subtilní silou jako ohnivý tok do prostoru, o kterém ví také jen On. Není zde žádná Niagara, která by uhasila jejich plameny. Jejich muka jsou čím dál větší kvůli neustálému pohybu. Je tam oheň, který tráví sám sebe, ve kterém červ ‚neumírá.‘ ‚Je hrozné upadnout do rukou živého Boha!‘

„S ohnivými plameny tohoto kráteru si nelze zahrávat. Domorodci ji nazývají Pele. Říkají, že Pele byla žena. Jiná žena jí přebrala jejího muže, která ho přitahovala. Pele cestovala od ostrova k ostrovu (zanechávala za sebou pach vulkánu), až se nakonec ve své zlobě usadila na Havaji. Domorodci se jí bojí. Hází do ní láhve s džinem, jejich oblíbeného nápoje, aby ji uklidnili. Neměli by se hříšníci stejně tak bát ‚žárlivého‘ Boha? Domýšlivost přináší rychlou a neodvratnou zkázu. Otočil jsem se nazpět od těchto zlověstně planoucích tajemných plamenů zemské hlubiny s tajemným obklopujícím soumrakem, který se vznášel nad okolní krajinou, s děsivým pocitem, který téměř naháněl strach. Nebudu si zahrávat s Bohem.‘ – F. Bartleman.

Plavba z Honolulu byla bouřlivá. Přivezl jsem se sebou pro svoji rodinu velký koš tropického ovoce. Pán je ochránil na bezpečném místě v mé nepřítomnosti. Kázal jsem párkrát v Chapel Beulah u sestry Montgomery, pak jsem se vydal na cestu do Ukiah, Santa Rosy a Healdsburgu, kde jsem uspořádal několik shromáždění. Bůh byl se mnou v moci. Pak jsem pětkrát kázal v Oaklandu, ve stanu Barney Moora. Pak jsem odjel do Woodlandu. Zde jsem kázal svoji zvěst, zatímco jsem velmi fyzicky trpěl. Křesťané potřebovali skutečně pomoc. K večeru, když jsem tam přijel, mě zachvátily křeče: bylo to od slepého střeva. Vypadalo to, jako kdyby měl nastat konec. Bolest byla nesnesitelná. Vykřikl jsem ve svém zoufalství k Pánu a On se mě dotkl. Avšak žaludeční neuróza a kolika mě trápily dále. Nemohl jsem téměř nic jíst a ani spát. Nemohl jsem sedět, ani ležet či chodit, aniž bych necítil prudkou bolest. Avšak navzdory tomu všemu jsem sdělil své poselství a zůstal několik dnů. Má návštěva přiměla ostatní, aby mezi nimi nebylo tolik výstředností, které uhašovaly Ducha a zničily by téměř i mě.

Pán požeňnal moji službu ve Stocktonu, kázal jsem několikrát v Beulah a v Oaklandu a pak jsem s rodinou odjel do Santa Cruz. Navštívili zde své přátelé, zatímco já jsem odjel do San Jose, kde jsem kázal šestkrát v Pentecostal Mission. Pán mi velmi pomohl. Věřící se zde rozdělili a rozešli ve zlém. Strávil jsem několik dní v této modlitebně na kolenách. Mým poselstvím byla prosba o lásku a za jednotu.

Pak jsme se vrátili do Los Angeles a nastěhovali jsme se do ulice South Gless 163. Díky jednomu bratrovi jsme se dozvěděli, že sestra Throopová měla volné pokoje k ubytování. Zavolaal jsem jí z nádraží a dozvěděl jsem se, že pokoje byly právě vyklizeny a k dispozici. Pán přesně naplánoval náš příjezd. Bůh nám ukázal, abychom přijeli, ale nevěděli jsme, kde se ubytujeme.

Misie, které jsem našel, byly jako obvykle velmi horlivé, pokud šlo o jejich učení. Začal jsem kázat na Eighth a Maple, v Azusa Mission a v Hermonu. Azusa velmi duchovně polevila od chvíle, když jsme odjeli. „Tak padli bohatýři,“ okamžitě jsem si vzpomněl. Avšak v ten večer na tři z nás sestoupil mocně Duch svatý. Ujistil nás o tom, že znovu oživí Azusu Mission svoji mocí, tak jako na začátku. Pocítili jsme, že jsme to promodlili. (Odpověď přišla za necelý rok, když bratr Durham přijel z Chicaga. Místo znovu zaplnili křesťané a ještě jednou sestoupila na kratší dobu Boží sláva.)

Toto Boží dílo se dostalo do špatného stavu v době, když jsme se vrátili do Los Angeles. Misie bojovaly jedna vedle druhé doslova o přežití. Zůstalo jen trochu lásky. Bylo tam mnoho radosti, ale v „těle.“ Studená, strnulá horlivost a lidské nadšení nahradilo do značné míry Boží lásku a měkkost Ducha. Trpěl jsem ve své duši velmi, když jsem to viděl. Pán pokračoval a žehnal moji službu v Eighth a Maple a v Azusa Street. V některých misích jsem zakoušel protivensví, převedším pak od vedoucích. Hleděl jsem však na Pána. Nedovolil nikdy, abych se stal služebníkem, kteréhokoliv člověka a to ani dokonce tam, kde jsem kázal. Pokud jsme lidští služebníci, nemůžeme se líbit Bohu.

14. října roku 1909 mě žena porodila další dceru, Lois. Bůh se jí milostivě ujal. Moje služba byla nyní rozdělena na Eighth a Maple, Azusu Mission a ve shromáždění u bratra Hilla. Pán mě požehnal a začal jsem také každý týden vyučovat na Eighth a Maple. V těchto biblických hodinách mě Bůh velmi požehnal. Prožívali jsme občas problematická období, obzvláště tehdy, když jsme byli zcela bez peněz, ale Bůh nás zachránil v pravý čas před naprostým utrpením.

Jednou jsme měli zaplatit účet jak za plyn, tak za nájemné. Odjel jsem do Pasadény zcela bez peněz. Jistý bratr dlouho přemýšlel, zdali mi pomůže, či nepomůže. Odešel jsem od něho a byl jsem rozhodnut důvěřovat Bohu a ne člověku. Přijel jsem domů bez jediného centu. Předtím, než jsme ulehli do postele, nám jiný bratr přinesl osm dolarů. Byla to částka, kterou jsme přesně potřebovali na uhrazení nájemného. Řekl, že mu Pán sdělil, aby to přinesl a neodvážil se neuposlechnout Boha. Bůh mu pak bez trápení přidal desetkrát víc.

Každý večer jsem byl buď v Eighth a Maple nebo v Azusa Street, kde jsem kázal a svědčil. Prožili jsme další těžkou zkoušku ohledně jídla a nájemného, ale Pán nás zachránil. Dostal jsem peníze od křesťanů z Honolulu ze dvou míst; v prvním případě šlo o deset dolarů a v druhém o patnáct. V poslední době se malý John dobrovolně modlil za peníze. Byli jsme často bez jídla. Klekl si na svá kolena a zahanbil nás všechny svojí dětskou jednoduchostí a vírou v modlitbě. Byli jsem mnohokrát pokoušeni. Ptal se nás, zda-li nám Ježíš pošle peníze, pokud Ho o ně poprosíme. Co jsme mohli odpovědět? Samozřejmě, že by poslal a peníze také velmi brzy přišly z Honolulu. Pán odpověděl předtím, než jsme k němu zavolali, jak už kdysi řekl. „Dříve než zavolají, odpovím.“ To posílilo velmi Johnovu víru. „Váš Otec ví, co potřebujete, ještě předtím, než ho poprosíte.“ Pokud by to nebyla pravda, nemohl by nám tak častokrát odpovědět v pravou chvíli.

Stará Azusa Mission se čím dál víc dostává do nesvobody. Shromáždění musí probíhat v určitý čas a podle stanoveného řádu. Duch se snažil působit prostřednictvím několika chudých Mexičanů, kteří byli zachráněni a „pokřtěni“ v Duchu. Vedoucí je však zcela záměrně odmítl a nedovolil jim, aby svědčili a nemilosrdně je pokáral. Bylo to, jako kdyby zabíjeli Ducha. Jen Bůh ví, co to všechno znamenalo pro chudé Mexičany. Osobně bych raději zemřel, než abych si osvojil takového ducha diktátorství. Každé shromáždění bylo naplánované od začátku až do konce. Bylo zřejmé, že brzy k něčemu dojde a také to přišlo.

Mnoho „proroků“, které Bůh poslal, byli v Los Angeles usmrceni, ať už fyzicky či duchovně. Bůh kvůli tomuto hříchu musel odstranit vedoucího po vedoucím. Pět let jsem se modlil za psací stroj. Jakási sestra mě darovala dvacet dolarů a tak jsem koupil v bazaru jeden takový za \$12.50. Ten jsem používal na svých cestách okolo světa, když jsem psal svůj deník.

Uvědomil jsem si, že mě Pán volá k tomu, abych objel v misijní výpravě zeměkouli. Bylo to všechno z víry a já jsem neměl ani cent. Cítil jsem už mnoho let, že se vydám na takovou cestu a nastala pro to vhodná chvíle. V lidských očích to však vypadalo jako naprosté šílenství. Bylo to v době, když jsme prožívali období finanční tísně, ve které se zdálo téměř nemožné, abychom v něm dostali alespoň deseti-cent, kdy mě Pán v této věci otevřel dveře. Věřím, že Bůh dopustil, abych byl tímto způsobem pokoušen, abych se přesvědčil, že se mohu vydat na cestu. Krátce předtím, než jsem se vydal na cestu, tak to v naší rodině vypadalo na skutečné vyhladovění.

Dr. Sestra Troutová mi darovala padesát dolarů, které byly vloženy na účet do banky pro moji ženu, aby z nich mohla zaplatit nájemné. Pak bratr Pike, vydavatel časopisu „Way of Faith,“ mi poslal dvacet pět dolarů z Kolumbie, S.C. Tato částka měla stačit na začátek cesty kolem světa a s tímto obnosem jsem se vydal na cestu. Všechno to bylo

zcela dobrovolné. Neodvážil jsem se v takovém velkém „podniku“ udělat cokoliv, co by nebylo možné vykonat v přirozenu, kdyby mi to Bůh nezjevil tak zřetelně, až jsem nemohl pochybovat v této věci o Jeho vůli. Nadto, zanechat svoji malou rodinu bez finančních prostředků a vydat se na cestu kolem světa se všemi možnými nástrahami zla a potížemi – být téměř celý rok pryč – bylo až téměř nesnesitelné pro lidskou duši, pokud by ji Bůh zcela nevedl a neposiloval.

V Azuse Mission na mě vysbírali jedenáct dolarů. Pak jsem opustil moji rodinu. Nepřijal jsem žádnou další pomoc od jakékoliv misie. To bylo vše, s čím jsem odjížděl.

Když jsem začal objíždět zeměkouli, mnozí věřící mě varovali, ať se o to ani nepokouším. Někdo mi řekl, že jim Bůh zjevil, jaké strašné neštěstí bude následovat jak pro mě, tak pro moji rodinu, a které se určitě stane, pokud budu pokračovat ve své cestě za svým cílem. Avšak věděl jsem, že mě Bůh povolal. Musel jsem Ho poslechnout, a když jsem tak činil, uvědomil jsem si, že to je jedna z největších výsad a požehnání v celé mé službě. Když jsem četl některé dopisy, poznal jsem mezi řádky, že je v nich mnoho záště. Jistá sestra mi dokonce napsala, že nevěří, že by mě Pán posílal na takovou cestu, když to neumožnil ani jí. Její varování pro mě nemělo příliš velký význam. Z Los Angeles jsem neodjížděl s jediným dolarem, který bych měl navíc.

Odjel jsem 17. března roku 1910. (Moje cesta kolem světa je uveřejněna v knížce, která se jmenuje „Around the World by Faith, With Six Weeks in the Holy Land“ („Okolo světa skrze víru; Šest týdnů ve Svaté zemi“) – cena 50^č.) Objel jsem celou zeměkouli skrze víru, navštívil jsem Evropu a většinu hlavních misijních center, strávil jsem šest týdnů v Palestině, vrátil jsem se domů přes Egypt, Indii, Cejlon, Čínu a Japonsko a přes Tichý oceán, via Honolulu. Byl jsem pryč jedenáct měsíců a jeden týden. Má rodina zcela důvěřovala Bohu a bylo o ni postaráno, než kdykoliv předtím, když jsem byl s nimi. Vrátil jsem se s jedním dolarem v kapse. Má žena měla padesát dolarů v bance. „Ten, který vás volá, je věrný a on to učiní.“

Bratr Pike velmi vlídně napsal pro „Way of Faith“ článek o mé cestě, když jsem byl na jejím začátku: „Jsme rádi, že můžeme uveřejnit osobní dopis od bratra Bartlemana, který následuje to, čemu věří, že je Božím vedením na jeho cestě kolem světa. Nevíme o nikom, jehož služba je tak potřebná a bude velmi prospěšná v současném stavu letničního hnutí, než je náš milý bratr Bartleman.“ – J.M. Pike. Velmi si vážím této projevené důvěry. Týkají se toho i následující řádky uveřejněné v časopisu „Latter Rain“: „Bratr Bartleman s námi strávil pár dnů, krátce předtím, než odjel do Anglie. Náš bratr plní v tomto hnutí velmi důležitou úlohu, když vyučuje Bibli a moudře radí, co připomíná zátěž na lodi, když je v bouři. Doprovázejme tohoto obětavého Božího služebníka svými modlitbami a podporou při své cestě do neznámých krajín.“

Bratr Albert Norton napsal pro „Way of Faith“ z Dhondy, Indie: „Měli jsem minulý měsíc tu výsadu, že nás navštívili bratr Daniel Awrey a bratr Frank Bartleman. Oba dva tito Kristovi služebníci, tak jako Barnabáš, byli ‚plní víry a Duchu svatého‘ a byli srdečně přivítáni jak v Dhondě, tak i v Kedgaonu (Rambai’s). Bylo nám jen líto, že nemohli v Indii zůstat déle.“ – Albert Norton. Bratr Aurey a já jsme přijeli do Indie ve stejnou chvíli, avšak každý v jiné lodi.

Bratr Pike napsal článek pro „Way of Faith“, když jsem přijel domů: „Naši čtenáři se k nám určitě v pokoře přidají a srdečně poděkují Bohu za to, že ochránil našeho milého bratra jak na zemi, tak na moři, v bouřích i v tichu, od přátel i nepřátel, v příjemném či nepřátelském prostředí. Kromě toho všeho zůstal v pořádku a věříme, že naplnil misi, která proběhla pod Božím vedením. Výsledky této misie budou odhaleny, až se v nebesích otevrou knihy, které budou zveřejněny. Finanční částky vyplnily každou naléhavou potřebu, tak jak byly po ruce a byly poslány jako přímá odpověď na modlitbu bez jakékoliv snahy je z někoho dostat.“ – J.M. Pike. Cítím osobně, že nemohu nikdy být dostatečně vděčný Bohu za tyto věci v tomto článku.

Pastor Alex. Boddy ze Sunderlandu, Anglie, velmi ochotně napsal tyto pasáže pro časopis „Confidence“: „Bratr Bartleman je znám mnohým díky své nedávné cestě kolem světa a také kvůli svým článkům. Žije ‚životem víry‘ a na jeho cestě okolo světa byly všechny jeho potřeby úžasným způsobem vyplněny. Přesto se nikdy nezmiňuje o své situaci a měli bychom ho podpořit v modlitbě. Je neustále zaměstnán tím, co chce Jeho nebeský Otec, aniž by pomyslel na sebe.“ – Alex. Body.

Třebaže se nemohu podrobně zmínit v této knize o mé cestě kolem světa (čtenář si může být jist, že pokud mě požádá, pošlu mu ji kdykoliv ve zvláštním vydání), chtěl bych alespoň zopakovat několik prohlášení, které jsem napsal pro „Way of Faith“ a které byly uveřejněny po mém příjezdu domů: „Jsem tak rád, že jsem ‚nebyl neposlušný tomu nebeskému vidění.‘ Před mým odjezdem jsem dostal mnoho dopisů, v nichž jsem byl povzbuzován či odrazován. Někteří mě prorokovali požehnání, jiní pohromu. Přesto jsem ve svém srdci poznal, že to bylo Boží volání a ne moje vlastní představa a touha, nemohl jsem tedy udělat nic jiného, než odjet. Pokud by mě okolo světa nevzal Pán, nevěděl bych, jak toho dosáhnout. Z nikoho jsem peníze ‚netahal‘, ani moje cestovné nedotovala Assembly of God a také jsem se nezavázal a nesvěřil žádnému člověku či společenství. Věděl jsem, že mě posílá

Bůh a zcela jsem Mu důvěřoval, že mě pomůže. Z lidského pohledu a v přirozenu jsem měl důvod věřit tomu, že možná přežiji a dostanu se do poloviny své cesty. Nežil jsem však v přirozenu.

„Pán mě nádherným způsobem ochránil ode všech nemocí. Projížděl jsem místy, kde řádí cholera, mor; oblastmi, které jsou nechráněné a vyskytují se tam ve větší míře nežstovice a skrze různé rozrušené části světa v nejméně vhodnou chvíli. Avšak Pán mě ochránil. Přijel jsem domů a vážil jsem o deset liber (asi 4.5 kg) více než v předchozím roce, když jsem se vydal na cestu. Moje rodina byla v pořádku po celou dobu mé nepřítomnosti a měli skutečně všeho dostatek a netrpěli žádnou nouzí. Nepožádal jsem nikoho ani jednou při sbírkách o penzi. Všechno, co jsem dostal, bylo darováno dobrovolně. Dostal jsem akorát padesát dolarů z Ameriky, když jsem odplouval. V Palestině, Indii a Číně přišla pomoc vždy z nejméně očekávaných míst. Bůh mě zaopatřil jak doma, tak v cizině. Do Číny jsem přijel s deseti dolary v kapse. Žádné peníze mě tam nepřišly až z Ameriky. Navštívil jsem Anglii, Skotsko, Irsko, Wales, Holandsko, Německo, Belgie, Francii, Švýcarsko, Itálii, Egypt, Palestinu, Cejlon, Indii, Čínu a Japonsko a pak jsem se vrátil domů přes Honolulu. Přijel jsem domů 25. února roku 1911.“

8. KAPITOLA

BRATR DURHAM V LOS ANGELES

Asi jeden týden předtím, než jsem přijel domů, bratr Durham začal pořádat shromáždění ve staré Azusa Mission. Pán ho poslal z Chicaga s poselstvím pro letniční křesťany v Los Angeles. Nejprve byl v Upper Room Mission odmítnut, pak šel na Azusu Street. Bratr Seymour kázal někde na východě a nebyl přítomen. Začal pořádat shromáždění a křesťané se znovu shromáždili na staré místo a znovu ho naplnili Božími chválami. Toto bylo přesně to, co nám třem Pán ukázal při modlitbách o rok dříve. Vrátil jsem se akorát v pravou chvíli, abych to mohl vidět. Bůh kvůli tomu zjevným způsobem znovu shromáždil do staré Azusy mnoho křesťanů ze všech částí světa. Mnozí to nazvali druhým deštěm „pozdního deště.“ V neděli bylo místo přeplněné a pět set lidí se nemělo kam hnout. Lidé raději zůstávali sedět při shromážděních na svých místech, aby je pak náhodou neztratili.

Díky tomu hlavní část misie Upper Room (Horní místnost) přešla přes noc do Azusy. Vedoucí zneužíval svého privilegia a také křesťanů. Zklamal Boha také v jiných věcech. Pán může zachránit kteréhokoliv člověka či společenství, pokud je k tomu zavázán. Nemůžeme ustavičně zneužívat naše výsady, ničit Boží proroky a doufat, že z toho nakonec dobře vyjdeme. Veliký byl pád Upper Room Mission. Tohoto vedoucího si kdysi Bůh mocně používal. Bůh má však připravené jiné místo, člověka a poselství. Nikdy neopustí Své skutečné stádo. „Oblak“ Boží přítomnosti se s křesťany přemístil na jiné místo.

Ve staré Azuse znovu začal sestupovat oheň jako na začátku. Navštěvoval jsem tyto shromáždění s velkým zájmem a s radostí. Pán mě také požehnal v modlitebně na ulicích Eighth a Maple, kde se doposud konala shromáždění. Malá Metodistická církev na Lake Avenue v Pasadeně, kde Bůh tak mocně působil roku 1905, se změnila v letniční společenství. Když píšu tuto knihu, jsou tam doposud.

Po mém návratu jsme se přestěhovali do Long Beach, má rodina potřebovala změnu a také odejít z velmi nevábného prostředí na ulici Gless. Bylo nám nabídnuto, abychom se přestěhovali do krásného domu na Short Street 323, který byl pěkně vybaven a byl docela poblíž pláže. Byl to nádherný požitek. Neodvázili jsme se Pána poprosit o tak hodně. Avšak byl k nám velmi dobrý. 2. května jsem chtěl odpoledne jako obvykle, navštívit Azusu Street. Byl jsem však zcela překvapen, když jsem zjistil, že dveře byly zamčené a na nich visel řetěz s velkým zámekem. Bratr Seymour se rychle vrátil z východu a s jeho stoupenci se rozhodl, že bratra Durhama vykážou ven z modlitebny. Nicméně, zamkli s ním také křesťany a Boha, ze staré kolébky Boží „moci.“ Bylo to Durhamovo poselství, které se jim nelíbilo.

Pronajal jsem dočasně místo v Kohlerově Street Mission a „oblak“ Boží přítomnosti se odebral s námi; spíše nás tam zavedl. Během pár dnů bratr Durham pronajal velkou budovu na rohu ulice Seventh a Los Angeles. Nedělní shromáždění navštěvovalo asi tisíc lidí. Během týdne jsme večer pořádali shromáždění, kde přicházelo průměrně čtyři sta lidí. „Oblak“ zde zůstal stát. Boží sláva naplnila to místo. „Azusa“ zůstala opuštěná. Pán byl s bratrem Durhamem a projevoval se velkou mocí. **Bůh potvrdil Jeho zvěst o tom, že máme být upevnění.** Kázal evangelium spásy skrze víru. Bůh si ho mocně použil, aby znovu pozorně ukázal na demarkační čáru mezi spásou skrze skutky a spásou skrze víru a mezi zákonem a milostí. Toto bylo nutné slyšet i mezi letničními a je zcela jisté, že takové zjevení a reformace je zcela nezbytná ve všech církvích v dnešní době jako v Lutherových dobách. Přijali jsme většinou pokatolický protestantismus.

„Učte se ode mne“, řekl Luther, „jak těžké je, přestat se o něco snažit a nežít podle vzoru tohoto světa, jehož

principy se pro nás staly zlovykem a naší druhou přirozeností.“ Nicméně, mnoho lidí přijalo s radostí zvěst bratra Durhama. „Lidé byli překvapeni tím, že nevyznávali pravdy, které tak zřetelně vycházely z Lutherových úst,“ říká historik D'Aubigne. Někteří tohoto poselství zneužili, tak jak to dělají s každou zvěstí, kterou posílá Bůh a zachází do extrému, když prohlašují, že kvůli dílu vykoupení, které bylo zcela dokonáno na kříži, bylo nutné, aby se také dokonalo v nás, když jsme uvěřili. Byl to velký blud a velmi stál v cestě Bohu, Jeho zvěsti a Božím dílu. Lidé jsou náchylní vždy něco k Boží zvěsti přidávat. Toto je hlavní satanův způsob, jak ho zdiskreditovat a zničit. Luther i Wesley měli stejné problémy, které museli řešit. To stejné platí o každém, komu Bůh dává probuzení. Lidé jsou stvoření extrémů. Poselství většinou kazí jeho přátelé než nepřátelé. My máme tento poklad ukrytý v „hliněných nádobách.“ Pravda může být vždy zneužita. Někteří zašli až tak daleko, že se snažili popřít samotný pravdivý princip svatosti a tvrdili, že je ospravedlní samotné Durhamovo poselství. Avšak, buď mu neporozuměli, nebo spíše zneužili situace a předstírali, že odmítají tento princip, protože se mu ve skutečnosti nechtějí podrobit a tak znevážili zvěst, kterou jim Bůh dopřál slyšet.

Majitel nájemního domu v Long Beach se rozhodl, že ho prodá, proto jsme se museli přestěhovat. 1 července jsme se vrátili do Pentecostal Home v Pasadéně na ulici Winona 786, kde jsme žili do doby, než jsem odjel v roce 1909 na Havajské ostrovy. Měli jsme se odstěhovat o měsíc dříve, ale lidé, kteří zde bydleli, se nechtěli přestěhovat, ačkoli je Bůh volal do Sacramenta. Odmítli poslechnout Boha, nechali nás na ulici a způsobili navíc svým chováním spoustu problémů. Vyznali později, že svým rozhodnutím nadělali mnoho zla. Odmítli Boží plán a dostali se z Boží vůle a kvůli tomu velmi trpěli a kromě toho tak zranili a poškodili ostatní. Společnost, která pronajímala dům u pláže, naléhala, abychom se vystěhovali, avšak my jsme neměli místa, kam bychom šli. Bůh nás chtěl mít v Pentecostal Home v Pasadéně. Nikdy se nedozvíme, kolik utrpení způsobíme jiným, když zklameme Boha. Pán požehnal naše ubytování v Long Beach. Chtěl však, abychom se přestěhovali do Pasadény.

Měl jsem problémy s hemeroidy a ležel jsem pokořen několik dnů v modlitbách na zemi, krátce poté, když jsme přijeli do Pasadény. Modlil jsem se se vši vroucností a Pán mě uzdravil. Měl jsem oslabenou nervovou soustavu a kvůli tomu jsem velmi trpěl. Byl to strašný tlak, který působil na nervová centra mého těla a na mozek. Malý John dostal také velké křeče. Ďábel se ho snažil zabít. Protože jsme se modlili, Bůh ušetřil jeho život. Ďábel ke mně přišel mnohokrát a snažil se se mnou vlastně smlouvat. Slíbil mi, že pokud ho nebudu tak utlačovat, nebude mě tolik pokoušet. Bůh mě však zakázal, abych s ďáblem o čemkoliv vyjednával.

Rok 1911 byl nádherným obdobím v Los Angeles. Duchovní boj byl nejvíce zřejmý mezi skutky a vírou, mezi milostí a zákonem. Vrátila se k nám většina Boží moci a slávy, které jsme prožívali za starých dob v Azuse Mission. V misi bratra Durhama jsme obzvláště na jejím začátku pocítil mnoho svobody a radosti. Bůh mě předtím velmi dobře připravil pro tuto zvěst. Bůh mě přivedl do stavu, kdy jsem přestal být zcela závislý na sobě. Skutky neměly déle místo ve spáse, která byla udělena z milosti. „Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům.“ – Efez. 2:10. Byli jsme znovu povoláni k tomu, abychom se pokoušeli, aby na nás mohla znovu sestoupit Boží moc.

Byl jsem zcela odhodlán nedát svému já v mém životě žádnou šanci na přežití a spálil jsem v té době více než pět set dopisů, které jsem dostal v dobách Azusy od vedoucích pracovníků církve, kazatelů a učitelů z celého světa, kteří se mě ptali na probuzení, které začalo uprostřed nás. Někteří z těchto pisatelů byli úředně ve velmi vysokých pozicích. Četli o mých zprávách o probuzení v různých novinách. Báł jsem se však, že tyto dopisy jednoho dne dokážou, že jsem měl pokušení, myslet si, že jsem byl člověkem, který sehrál v těchto událostech velmi důležitou roli. Mnoho těchto tazatelů mě úpěnlivě prosilo, abych se za ně modlil. Prál jsem si občas, abych si tyto dopisy schoval. Byl by o ně nyní velký zájem jako o historický důkaz vlivu celosvětového probuzení. Pán by mě nesporně bez této oběti zachoval v pokoře, avšak rozhodl jsem se, že svému egu nedám žádnou šanci. Tak hluboké a důkladné bylo Boží dílo, které v našich srdcích začal působit Pán v období služby bratra Durhama.

V této době jsme se nebáli ničeho víc, než hledání naší vlastní slávy, protože v tu chvíli by se letniční zkušenost stala věcí dávné minulosti. Ve skutečnosti jsme doufali a věřili, že probuzení potrvá bez přestání, dokud se Ježíš nevrátí, což by se nepochybně stalo a mělo by se tak stát, kdyby lidé nezklamali Boha. Avšak vracíme se neustále do starých odpadlických církevních představ, forem a ceremonií. Samotná historie se tak smutně opakuje. Nyní musíme pracovat na tom, aby probuzení přišlo každý rok. Chodíme do církve v neděli, atd., atd., tak jako „ostatní národy (církve) „okolo nás.“ “ Na začátku tomu tak nebylo. Na začátku probuzenecké doby jste v Azuse nemohli modlitebníky dostat z jejich pokleku. Kdekoliv se setkali dva věřící, vždy se začali modlit. V dnešní době jsme zřídka kdy puzeni k modlitbě. Někteří kolem toho dělají takový povyk jako starý velbloud na Východě, když pokleká, aby na něho naložili jeho břemeno. Tropí hluk, kouše a vzdychá předtím, než ho jezdec složí dolů. Jsem rád, že jsem nezničil svůj deník a ani články, které jsem napsal na začátku letničního probuzení se zprávami o probuzení a zkušenostech z různých částí světa, atd. Podařilo se mi uchovat pět set až šest set různých vyčištěných článků, kromě toho asi pět set traktátů, které byly napsány a ve spojitosti s tím také uveřejněny. Tyto spisy mě poskytly dostatečné množství věrohodných informací, abych mohl napsat tuto knihu. Kdybych je zničil, knihu bych

pravděpodobně nikdy nenapsal. Ve všech mých spisech a článcích, které jsem napsal za dobu dvaceti pěti let, jsem pracoval na tom, aby se Kristovo tělo sjednotilo. Mnozí jsou zcela zaujati veršem Jan 17:21. Prosil jsem Pána za jednotu od samotného začátku. Můj první článek se jmenoval „Žij život.“ Můj druhý „Spása versus imitace.“

Pán nám umožnil, že jsme pro naše děti našli soukromou školu v Pasadéně. Báli jsme se toho, aby nebyly ovlivněny nežádoucími věcmi ve státních školách. Sestra Anna Palmerová, nádherná letniční sestra, nás navštěvovala a vyučovala je. Byla ženou výjimečného charakteru a zcela obětavého ducha. Byla to také žena, která měla zvláštní schopnost. Pracovala z čisté lásky pro Pána. Některé děti z okolí přišly a využily této příležitosti. Byli jsme velmi vděční; byla to mimořádná Boží milost.

V té době se skrze mě začal mocně projevat Duch svatý ve shromáždění v Lake Avenue Mission v Pasadéně. Boží moc na mě sestoupila toho rána, když jsem seděl ve shromáždění. Pán mě inspiroval poselstvím na cestě do shromáždění. Bratr Ansel Post mluvil a vysvětloval Boží slovo. To, co říkal, bylo dobré, ale bylo to bez zvláštního pomazání. Pán mě najednou pomazal, abych sdělil poselství. Váhal jsem, protože bratr Post mluvil. Duch svatý mnou pronikl jako meč a okamžitě jsem se zvedl ze židle. Běžel jsem po místnosti a křičel jsem z plného hrdla, avšak pak jsem se znovu posadil. Nechtěl jsem zasahovat někomu do řeči. Poselství mě téměř strávilo. Váhal jsem příliš dlouho. Bůh chtěl, abych ho pak sdělil. Duch svatý mě znovu téměř srazil ze židle a židlička ode mne doslova odlétla. Pak jsem poznal, že musím poslechnout Boha. Vstal jsem a promluvil jsem k bratrovi Postovi a on mě nechal kázat. Sdělil jsem poselství s velkým pomazáním. Kolikrát jsem zklamal Boha, protože jsem v podobné situaci neposlechl. Tentokrát to vypadalo, že mě asi Bůh zabije, pokud Ho neposlechnu. Bojíme se zarmoutit lidi více než Boha. Za takových okolností potřebujete mnoho Boží milosti poslechnout Boha.

V misií bratra Durhama jsem během léta prožil ve službě mnoho požehnání. Napsal jsem a také uveřejnil brožurku s názvem „A Prophetic Chart“ („Prorocká mapa“), kterou mě inspiroval Pán. Tři tisíce z nich mě stálo třicet pět dolarů. Pán poskytl finanční částku na pokrytí vytištěných materiálů. V září jsme se přestěhovali z Winona Avenue do Altadeny. Náš dům stál na ulici Pine. Zde jsme otevřeli menší školu pro děti, kde vyučovala slečna Palmerová. Ostatní děti z okolí přišly taky. Museli jsme také vyřešit finanční problémy, které nás provázely. Jakási sestra nám darovala dvacet pět dolarů v odpovědi na naši vroucnou modlitbu. Pocítil jsem znovu, že bych měl začít sloužit Pánu na plný úvazek.

Odjel jsem na kratší cestu do San Diega a kázal jsem tam devětkrát s velkým úspěchem. Pak jsem jel lodí do Oaklandu, kde jsem uspořádal pár shromáždění, která byla velmi požehnaná a prospěšná. Odtud jsem odjel do Stocktonu, kde jsem kázal dvakrát, ale našel jsem jen tvrdé neorané pole. Duch nepůsobil do hloubky. Po návratu domů jsem znovu pracoval v misií bratra Durhama.

Opozice proti bratrovi Durhamovi naháněla strach, až nakonec podlehl pokušení stáhnout se nazpět. Uvědomil jsem si, že to nebylo z Kristova Ducha, ačkoli musel vydržet děsivou provokaci. Jen skutečně pár lidí bylo schopno snést tyto tlaky a projít vítězně touto zkouškou. Posléze jsem odešel z pódia, nechtěl jsem jednat v duchu odvety. Uvědomil jsem si, že se musím vyhnout tělesným sporům a hádkám. Avšak Bůh si milého bratra Durhama v Los Angeles použil úžasným způsobem. Bůh ho do Los Angeles poslal. Možná jeho dílo bylo u konce. Kdyby zůstal déle, možná by to překazilo jeho vítězství. Jeho slovo se pro letniční misie v té době stalo téměř zákonem až k pobřeží Atlantského oceánu. Noviny, které ve spojitosti s jeho prací založil, se začaly zajímat o tělesné sporné otázky a začaly zdůrazňovat starou teorii „druhého díla milosti.“ Tohoto ducha, jak mi ukázal Pán, musel zastavit. Pro kteréhokoliv člověka je nebezpečné mít příliš mnoho moci.

Bratr Durham napsal určité články ze svých poznatků o své práci krátce předtím, než zemřel, které jsou velmi důležité, proto jsme poznali, že by měly být uveřejněny: „Začala velká duchovní krize. Lidé nevidí Boží plán pro novodobé letniční hnutí. Taková naprostá duchovní obnova je zcela nutná proto, aby je přiměla zapochybovat o jejich neomylnosti. Nejsou ochotni vidět, že to, co tak pracně budovali, zbořili; avšak pokud se mají naplnit Boží plány, lidské plány musí jít stranou. Selhali a nepoznali, že Bůh ruší veškeré lidské plány a začíná působit podle Svého vlastního záměru. Bůh zjevuje Svůj skutečný plán mnohým křesťanům, kteří nebudou nikdy souhlasit, aby se soudobé dílo změnilo v sektářské hnutí. Boží lid se jednoduše znovu nechytí do pasti lidské organizace.

„Bůh znovu vylil ze svého Ducha na všelike tělo, aby se Ježíš oslavil. Veškerá hnutí v minulosti měla za následek podporovat vysoké pozice jednotlivých lidí či celé skupiny. Současné hnutí bude ctít a vyvyšovat jen Ježíše Krista. Duch svatý vždy vyvyšuje Ježíše a Jeho drahou krev. Když bude jen On vyvyšován a věrně zvěstován, Bůh se vrátí se Svojí mocí jak za starých časů. Avšak není doposud všechno obnoveno. Protože lidé nerozpoznali Boží plán, nesplnili podmínky a proto nepřijali do značné míry většinu toho, co pro ně Bůh připravil. Mnozí křesťané Boha předbíhají.“

Krátce potom, co mě Bůh naplnil Svým duchem, jednoho rána na mě mocně sestoupil a řekl mi: „Pokud by si byl dostatečně malý, mohl bych s tebou udělat cokoli.“ Začal jsem ve svém srdci toužit po tom, abych se stal skutečně velmi malým, či naprosto ničím. Bylo to však tak těžké, abych byl pro Něho skutečně „dole“, aby mohl

skrze mě skutečně působit. Používá si mě skutečně jen tehdy, když se ze svého pohledu cítím jako nula, a když se opravdu kořím před Jeho tváří. Když cítím, že musím něco udělat, vždy dopustí, abych selhal. Avšak, když zůstávám u Jeho nohou a prožívám, že jsem nic, a že On je všechno a jen Mu důvěřuji, koná Své dílo tak podivuhodným způsobem, až se tomu divím i já.

„Bůh se nebude nikdy snažit zbudovat něco navíc, nebo udělat něco pro lidi se záměrem, aby je to vyvýšilo či z nich udělalo vašnosty, ale spíše, aby je to všechny pokořilo, a aby si uvědomili svoji vlastní bezcennost a On mohl vykonat Své dílo skrze moc Ducha svatého. V dnešní době Bůh volá lidi k tomu, aby se pokořili a poznali svoji slabost a nedostatek moci, aby před Ním pokleklí a čekali, dokud se k nim znovu nevrátí se Svoji mocí. Důležitou otázkou je: uvidí lidé Boží plán a podrobí se mu? Pokleknou lidé v pokoře u Ježíšových nohou a budou se modlit a čekat, dokud znovu nesestoupí v plnosti se Svou letniční mocí? Nebo Ho budou neustále předbíhat a nakonec selžou?

„Nechť Boží lid, ať je kdekoliv, rozpozná Jeho plán a začne hluboce hledat pravou pokoru. Pak se jim Ježíš zjeví a ukáže jim Svůj plán. Jeden člověk, ve kterém je skutečně Boží moc, může vykonat víc, než tisíc lidí, kteří pokračují ve svých skutcích na svůj vlastní účet. Jen ti, kteří jsou upřímní a zůstávají věrni Bohu a Jeho novodobému poselství, se budou moci podělit o toto velké vítězství. Společenství, které se skutečně pokoří a obstojí ve zkoušce, si Bůh použije ve Svém díle.“ – Wm. H. Durham. Skutečností je, že když se člověk skutečně dostane na místo, kde si zamiluje bezvýznamnost, kde se přestane zajímat o to, že by chtěl kázat, kde se raději posadí dozadu než na pódium, takového člověka může Bůh povýšit a použít, avšak nikdy ne dříve.

V této době byla znovu otevřena stará Upper Room (Horní místnost) 327 ¹/₂ na ulici South Spring pod vedením bratra Warrena, bratra Manleye a bratra Allena. Kázal jsem zde v jednu neděli a dva lidé přijali „křest.“ Bůh mě úžasně pomazal. Pánova přítomnost byla velmi blízko. Poprosil jsem Ho o svědectví. Proto jsem se přesunul do Upper Room Mission. Zdálo se, že se situace v modlitebně bratra Durhama začíná měnit. Když jsem přestal sloužit na pódiu, vypadalo to, že mi nedůvěřuje. Možná si myslel, že budu pracovat proti němu. Mluvil jsem mnohokrát v Upper Room Mission, kde mě Pán velmi požehnal. Bratr Durham krátce poté odjel do Chicaga, kde uspořádal konferenci. Bylo to v zimě a nachladil se tam a na následky toho velmi brzy po svém návratu do Los Angeles zemřel. Bůh si ho použil úžasným způsobem v Chicagu.

V té době ke mně Bůh mluvil o tom, abych se znovu vydal s moji rodinou na misijní pole. Byl jsem silně puzen k tomu, abych jel do Evropy. Pocítil jsem toto nutkání, když jsem Evropou projížděl v roce 1910. Nastala vhodná chvíle. Pán se začal dotýkat zřetelně jednotlivých křesťanů v náš prospěch až do té chvíle, než jsme odjeli, ačkoli většina finanční pomoci, jako vždy, přišla nezvykle z míst, které nebyly v Los Angeles. Bratr ze Stocktonu a sestra (neletniční) z Pasadény nám uhradili částku za jízdné až do Denveru, naší první zastávky. Bůh nedovolil, aby nás vyslala a finančně podporovala, kterákoliv misie či společenství a možná to bylo tak lepší. V dnešní době jste všichni v pořádku. Avšak zítra možná budete muset skákat, tak jak vám budou pískat. Proto je dobré raději důvěřovat Bohu. Naši chudí misionáři ve všech cizích zemích málokdy ví, v jakém poměru jsou vůči většině misí. Než si vzájemně pošlou další dopis, může se zcela změnit učení církve, nebo se společenství může kvůli této věci rozpadnout. Potřebují naše porozumění a modlitby. Kdy se Boží lid stane „jedním stádem“ s „jedním Pastýřem,“ Ježíšem, podle Božího zaslíbení v Bibli? Nastal skutečně čas, kdybychom se měli začít modlit jako Ježíš, „aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli jedno v nás, aby svět uvěřil.“ – Jan 17:21.

Odjeli jsme z Los Angeles, poté co jsme obětovali to málo, co nám zbylo z našeho majetku, jak častokrát předtím a začali jsme ještě jednou projíždět celým kontinentem; tentokrát jsme věřili, že máme cestovat v Evropě. Peníze nám vystačili jen do Denveru. Avšak náš příběh, který byl uveřejněn v malé brožurce, stojí 30^c a má název „Two Years Mision Work in Europe,“ Just Before the World-War, 1912-1914,“ („Dvouletá misijní práce v Evropě, Krátce před První světovou válkou, rok 1912-1914“), popisuje naši tvrdou práci v Anglii, Skotsku, Walesu, Holandsku, Švýcarsku, Francii, Německu, Norsku, Švédsku, Finsku a samotném starém Rusku, kde jsem musel kázat tajně, téměř carovi pod nosem a nezapomenutelné zážitky z prvních několika týdnů 1. světové války, krátce předtím, než jsme odjeli z Evropy a co nás posléze přimělo vrátit se přes válečnou zónu do Ameriky. Nechtěli jsme se do Ameriky vrátit tak brzy, ale museli jsme kvůli bezpečí celé rodiny. Nadto, jediným cílem veškerého úsilí všech národů, bylo naplnit lidská srdce nenávistí a zabíjením. Zdálo se, jako kdyby nebylo místa pro ducha Evangelia. Kázání na hoře nemá vůbec nic společného s principy „boha války.“ Všechno co se od vás očekává ve válečné době, je nenávidět, proklínat, nebo zabít nepřítele a určitě ho nemilovat. Ať to dělají jiní, pokud chtějí; avšak pro mě je Evangelium stejné jak v míru, tak i ve válce. „Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes i navěky.“

Los Angeles, Calif., duben roku 1925.

9. KAPITOLA

JISKŘIČKY OD KOVADLINY

„Otcové ranného křesťanství musí být vysvětlováni a vykládáni podle Písma, a ne Písmo podle nich. Kolikrát se jen Jeroným, Augustin a Ambrož mýlili! Kolikrát se jen jejich názory lišily a pak museli odvolat své chybné výroky!“ – Melanchton.

„Nejvyšší stupeň moudrosti dosáhli lidé, kteří byli duševně ambiciózní, nebo ti, kteří toužili po dokonalosti a byli ponecháni svému zoufalství napospas.“ – D'Aubigne.

„Bůh, který si připravuje Svě dílo po dlouhá léta, ho dosahuje prostřednictvím nejslabších nástrojů, když nastává Jeho čas, aby bylo zřejmé, že je celé dílo z Boha a ne z člověka. Dosáhnout výsledků prostřednictvím nepostřehnutelných prostředků, takový je Boží zákon.“ – D'Aubigne.

„Skotské rčení říká, že je lepší pro tělo být prozíravější, protože člověk má trochu více duševního rozhledu než jeho bratři.“ Prohlásí ho pak za chytrého.

Prvotní církev měla na prvním místě Boha, na posledním své já. V současnosti je to tak, že na prvním místě je naše já, Bůh je až naposled. Toto bylo tajemství moci prvotní církve. Církev je odpadlá. Avšak vracíme se nazpět k tomu, jak to má být. Církev má být zcela obnovena. Duch od ní odešel jako v Ezechielově vidění. Její služebníci potřebují „plakat mezi vchodem a oltářem.“ Zbylá „těla“ starého zástupu by musela asi v dnešní době „zahynout na poušti.“ Jsme až příliš zatvrzelí. Ach, být jako Jozue nebo Kálef!

V dnešní době se musíme vyhnout dvěma velkým chybám: diktátorství a svévoli. Neorganizované misie měly častěji důvěrnější obecenství než organizované. Sekty většinou začínají tak, že se upřímně snaží zachovat a obnovit určitou pravdu z minulosti, která se vytratila z lidského povědomí. Končí však rozdělením. Samotná historie se opakuje. Žádná část Kristova těla se neuzdravila sama od sebe, poté co ztratila svoji „první lásku.“

Jakýkoliv špatný vliv, který se objeví v křesťanském vyznání se velmi těžko přijímá celým Kristovým tělem. Každý jednotlivec musí být také souzen podle svých vlastních měřítek, zcela nezávisle na konkrétním společenství, ve kterém žije.

„Jazyky“ byly „znamením“, „hořící keř“, které Bůh použil, aby zaujaly lidskou pozornost při letničním vylití Ducha, které se staly Božím mocným prostředkem jako uzdravování,“ atd. v minulých probuzeních. Jaké zvláštní „znamení“ bude doprovázet další vylití Ducha svatého?

Filozofické rozumování, intelektuální spekulace, atd., se rychle šíří všude okolo a duchovně znečišťují dnešní dobu, podněcovány démonickými silami, které nás chtějí odvést od jednoduché dětské víry v Boha a od spásy, která byla vydobyta Ježíšovou krví. Mnozí jsou ve zmatcích, oklamáni „hadem“ jako Eva. Toto je děsně uzavřený systém, ve kterém jdou lidé do zatracení.

Být jako Ježíš, je vzor, který nám Bůh ukázal. Být stejně horliví jako je samotný Bůh. Pokud je nebe skutečné, měli bychom žít podle něho. To bude mít za následek „letnice.“ Lidský duch má příliš často navrch, zatímco láska a pokora jsou oblečeni v hadrech, sedí podél cesty a žebrají. Jemný Ježíš je ve shromážděních znovu a znovu přehlížen a srážen. Hřích a „tělo“ zničí kterékoliv „letnice.“ Lékař se dívá nejprve na jazyk? Mluvili jste zlé věci? To usvědčuje zlé srdce. Každé radikální hnutí pro Boha nakonec selhalo, když přišla zkouška lásky. Filadelfická církev („bratrská láska“), měla „otevřené dveře.“ – Zj. 3. kp.

Kdyby u věže Babel kopali více do hloubky, namísto toho, aby stavěli do vrchu, Bůh by je možná nechal na pokoji. Izraelci zhřešili tak, že prosili, aby měli pozemského krále a rozdělili národ. Odmítáme vládu Ducha svatého a rozdělujeme „tělo.“ „Budeš-li pronášet vzácná slova, nic bezcenného, budeš mými ústy.“ – Jer. 15:19. Je lepší zarmoutit všechny lidi než Boha. **Skutečné základní pravdy, které vedly ke vzniku současného letničního hnutí, jsou zpravidla odmítány, protože jsou příliš radikální.** Avšak, pokud Izrael šel za ohnivým sloupem a oblakem velmi pozorně, o co víc bychom měli my v dnešní době následovat Ducha svatého. Každé Boží dílo až dosud vždy zaniklo, nebo mu scházela skutečný cíl či záměr. Proto jsme potřebovali neustále „nové celky.“ Stranický duch, světské zájmy a vlastní já jsou skutečným problémem.

Máme až příliš mnoho čínských Jossů a tanečních posluchačů, kde je slyšet nekonvenční hudba. Charles G. Finney, mocný evangelista, odrazoval mnohé, když tvrdil, že příliš hodně dobrého zpívání ničí ducha usvědčení. Vynakládáme až příliš mnoho síly na to, abychom pískali do naší píšťalky. Letnice znamenají „padesát“ (tj. že musíme prožít skutečnou smrt sami v sobě, tak jako učedníci v prvotní církvi, kteří čekali na moc z výsosti padesát dní). Pro některé z nás jsou „padesát na padesát“ (tj. že to s letnicemi nemyslíme na sto procent, ale na padesát).

Milióny lidí jsou v dnešní době uzavřeni v pevně ohraničených metodách jak doktrínálně, tak i experimentálně. Jsou svázáni a bojí se vyjít s Bohem na Jeho velké zelené pastviny. Protože jsou přivázáni ke kůlu, veškerá zelená

pastva uschne či shnije. Boží proud protéká pod nimi, ale oni se bojí přijít na kraj řeky, zbaveni své bývalé náklonnosti a věří jen tomu, že Bůh obnoví kdysi ztracenou pravdu ve směru, kterým je postupně vede. Pohané, ač neznalí duchovních věcí, si uvědomují, když Bůh svrchovaně působí Svoji mocí. Oni přijmou nejvíce.

Jonáš i Balám měli „dar proroctví,“ avšak oba dva byli do značné míry nemilosrdní. Potřebujeme, abychom ve svých srdcích měli svatost. Je zcela chybné nahradit teplo světlem. „A poznání nadýmá, láska však buduje.“ Přečtěte si znovu 1. Kor. 13. kp. Nenechte se odvést „od prostoty, která je v Kristu.“ Víra nejvíce získává, láska nejvíce působí a pokora nejvíce udrží. Boží vize přichází k pokorným lidem. Ten, kdo se snaží najít vlastní stopy a dělá „velké“ věci je pro Boha zklamáním. Egoistický pózista je ten, kdo vždy prohrává. Dovoďte jen svému já, aby se vetřelo a celé dílo bude zkaženo. Znamenitost je úměrně poskytnuta tomu, kdo nehledí na sebe. Kdo se snaží získat si obdiv u druhých, ztratil Boha. Vědomí vlastního já musí odejít. Jsme také až příliš náchylní „uctívat“ lidi okolo nás. Potřebujeme si nejvíce ze všeho uvědomovat Boha.

Pokora, a ne neomylnost, se stává padlým stvořením (tj., že naším největším problémem není ani to, když se někdy zmýlíme, ale to, že nám schází pokora). Voda si hledá cestu vždycky v nejnižších místech. Neomylnost je výchozí satanovou poučkou pro člověka. Pokud chceme poznat Boží moc, musíme nejprve v hlubokém pokání a pokoře si uvědomit naši vlastní labilnost a slabost. Pistole po výstřelu okamžitě mizí z dohledu ostatních (jinými slovy musíme zůstat v pokoře, i když si nás Bůh výjimečně v určité věci použije). To stejné platí i o nás, kvůli našemu duchovnímu bezpečí. Potřebujeme být neustále „pokořováni.“

Horliví náboženští vůdcové se zajímají jen o svůj úspěch svého učení či denominace. Kdokoliv může dosáhnout dobrého postavení a prestiže, pokud bude chtít, ale bude pracovat se sobeckým motivem dané denominace. Obhajovat samotný Boží princip je zcela něco jiného. Takoví lidé nachází jen velmi málo porozumění. Sobecký člověk nikdy neporozumí obětavosti.

Většina lidí by potřebovala nosit zátěže, aby zůstali pevní. Čekání je Božím nejběžnějším nástrojem prozíravé disciplíny. Bůh propaluje vhodné uchazeče (Boží mocí) v peci utrpení. Většina velkých Božích mužů dosáhla svého životního díla v krátkém časovém období. Zcela je to unavilo. Žádný člověk si nepřipravuje „své období.“ Období připravují člověka.

Đábel nemá svědomí a „tělo“ nemá rozum. Proč tedy očekáváme, že se budou dobře chovat ve shromáždění? Měli bychom se chovat a mluvit jako v bezprostřední Boží přítomnosti. Smažte před Božím trůnem také všechny rozdíly. Chraňte dobrou pověst ostatních a budou o vás mluvit dobře. Naše úsilí, ať už vede k dobrému či ke zlému, rozhybe vlny, které se zastaví až na pobřeží věčnosti. Malé postrčení ve vhodnou chvíli může duši uvrhnout do pekla, nebo ji povznést do nebe.

Kněžská politika pomíjí. Lidé v dnešní době přemýšlí jen o sobě, a ne jeden člověk o tisících ostatních. Duch svatý neponechá Svoji autoritu člověku či denominaci. Prožili jsme až příliš mnoho dogmatických sporů. Analyzovat Krista znamená, zničit Ho. Slova znamenají velmi málo, pokud si zcela neuvědomíme jejich význam.

Lidská duše je samosebou líná vůči Bohu. Veškeré lidské slabosti jsou odhaleny v „letničním křtu.“ Máme jen jeden život a jednu šanci. Ta rychle pomine. Nejsou naše duchovní zásobíště přeplněná? Bude lépe je zrevidovat.

„Sedm let hojnosti,“ a pak příchod 1. světové války. Prorokovali jsme o tom na začátku. Poznali jsem také, že se většina církví do toho pustí. To ztížilo celou duchovní situaci. Co bude následovat? Luther ve své době očekával „konec světa.“

„Neznáme nikoho podle těla.“ Co by to udělalo ve většině našich shromážděních, která se stala místem bábelského zmatku a přehnané tělesné společenskosti? Je pro ně stejně těžké klesnout do Božích hlubin jako v Mrtvém moři. Vlny lidského nadšení a horlivosti nemají odpočinku. Když se za starých časů „Azusy“ sešli dva křesťané, vždy pokleklí a začali se modlit. Nedostali byste je jen tak z jejich pokleku. V dnešní době byste museli modlíciho se kazatele hledat jak jehlu v kupce sena. V současnosti byste je nedostali z pódia. Dělalí strašný povyk, pokud je nikdo nepozve.

Ježíš zastavil provoz ve městě. Byl ochotný se postavit Sám za sebe mezi lidmi. Avšak potřebujeme lidi, kteří budou mít Jeho charakter a ducha při řešení problémů. Je jen pár lidí, kteří se umí úspěšně vypořádat s těžkostmi, problematickými otázkami a lidmi v denominacích. Potřebujeme více moudrosti, trpělivosti, pokory, lásky a všeho ostatního. Co by Ježíš udělal? Musíme být vysvobozeni ze sporů a zmatků; potřebujeme také přijmout více posvěcení a skutečně zemřít sami v sobě. Lidská horlivost a nadšení, duch žertování a zlehčování při kazateli či ve společenství má vždy za následek zkázu. Pokud jsme ztratili našeho ducha „poutníka a příchozího“, nejsme křesťany podle Bible. Péče o život, zdánlivý klam bohatství, chamtivost, atd., jsou „rakovinovou snětí.“ Většina křesťanů získávají svůj „olej“ u benzinové pumpy.

Organizovaná církev do značné míry vytvořila spletitou formu struktur a ceremonií, které vybuďovala proti Bohu. Duch v nich nemá žádnou svobodu. Začaly by pronásledovat a zabíjet, pokud by byly napadány Ježíšovými výroky jako v Jeho době. Neodchýlili jsme se také ze správné cesty? Velké církve, populární evangelizace, senzační

reklama, atd., atd. „Shromáždění jednoho člověka“ a průběh bohoslužeb, který je oznamován předem. Je to „letniční“? Budeme muset poskytnout volný prostor Bohu někde jinde. Avšak nesmíme být na druhou stranu lehkovážní. Podařilo se nám znovu dostat archu na „nový povoz.“ Bůh srazil Uziáše k zemi kvůli této chybě a David ji nechal stát vedle cesty. Když byla znovu na „kněžských ramenou“, všechno bylo v pořádku. – 2. Sam. 6. Děláme reklamu „zázrakům“, „úžasným kazatelům, atd. a lákáme lidské davy na plakátovacích plochách „znameními“, které uvidí v dalším mocném shromáždění. Následují však „skutečná znamení“? Lidé milují senzaci. To čemu nerozumíme, je slovo „podivuhodný.“

Boží oheň sestupuje na oběť jako u Eliáše. Čím větší oběť a posvěcení, tím větší oheň. Avšak lidé typu Ananiáše a Safiry se také podílí v dnešní době na misijním díle. Zabíjí Petry svými penězi a svým bezbožným vlivem. Člověk, který platí úplnou cenu za posvěcení je ve shromážděních slyšet velmi málo. Pak je zcela zřejmé, že většina lidí slouží Pánu pro to, co z toho mohou získat – přijmout sobecká požehnání, atd. V Americe je spousta „rýzových křesťanů.“ Mladý muž obětuje všechno, dokonce svůj život, pokud je to nutné, pro dívku, kterou miluje. Milujeme skutečně Pána?

Duch svatý byl vylit proto, abychom se stali svědky „vzkříšení“ a nepomáhali propagovat každou oblíbenou nepodstatnou teorii či názor svého přítele. Pravda zjevuje sama sebe a zůstává u toho, kdo je pokorného srdce. „Křesť“ je jen začátek, a ne konec všeho. On nás „vede do všeliké pravdy.“ Prvotní církve začala jen s tímto. Vracíme se na začátek, připraveni znovu začít po pádu církve.

Křesťanský život je „dřina.“ Jsme ve zkušebním období, dokud nebudeme posláze vysvobozeni. „On musí růst a já se menšit.“ Lutherův překlad Nového zákona, největší dílo jeho doby, se nejmenovalo po něm. Název zněl „New Testament – Germany – Wittemberg.“ V této věci se zřekl sám sebe. Existují období obecného rouhání a podivné domýšlivosti. Dejte si pozor na nepřiměřenou důvěrnost k Bohu. „Blázní se hrnou tam, kam se andělé neopovážejí stoupnout.“ Ať zůstane víko na arše. – 1. Sam. 6:19. Daniel a Jan z knihy Zjevení padli na svoji tvář, když se setkali s Bohem.

Žena po porodu je velmi vysláblá, ale raduje se tak, že si to nikdo nedovede představit. Otec je ten, kdo křičí. Nemusí dávat najevo svoji velkou radost. Primitivní duše pošlapávají jemného Ježíšova ducha. Více než devadesát procent veškerých duchovních projevů v církvi od pádu církve, byla z lidí. Dávejte si pozor na sekty, které ustavičně proti někomu bojují, vyhněte se hádkám kvůli vyznání, sporům a buďte opatrní před inkvizicí.

Chraňte se před stranickým duchem, pokud jste přijali konkrétní vizi a mluvte pravdu za všech okolností beze strachu či náklonnosti. Nekažte to, co by potěšilo určitý „spolek“, ale nastavte jim laťku. Většina hnutí se motá kolem dokola. Pokračují ve vyjetých kolejkách tak, že nejsou schopni rozpoznat svůj stav a vymanit se z něho. Bůh má jen jedno téma, a to Ježíše.

Zabředli jsme až příliš do lidské manipulace a čarodějnictví. Tak jako Church of England, musíme vstát, sednout si a nyní dělat toto a pak tamto. Jak mohou v něčem takovém začít „letnice“? Jak můžeme následovat vůdce a zároveň Pána? „Žádný člověk nemůže sloužit dvěma pánům.“ Představte si, že byste byli v modlitebním duchu? Někteří vůdcové rádi kontrolují svá shromáždění. Mění sled shromáždění podle jejich svatě libovůle. Nemyslíme si, že by tam měl zavládnout chaos, ale Duch svatý musí mít určitou kontrolu. Určitý druh správcovství je občas nutný. Mluvíme však nyní o jeho zneužívání.

Bůh shromáždil dohromady na začátku „Azusy“ mnoho vyzrálých křesťanů. Byli pokořeni a pročištěni měsíci modliteb a roky zkušeností s Bohem. Od konce poslední války žijeme v lehkovážné divoké době. Křesťané odmítají být pročišťováni ohněm, aby měli svaté srdce. Žijeme ve zmateném období. Vidíme až příliš „profesionální“ práce, „vmanévrovaných“ hledačů duchovna jako v „šarlatánské“ lékařské ordinaci. Toto je „padělkem“ skutečných letnic s podvrženými „jazyky.“ „Zpívání v Duchu“ je také napodobováno. Lidé se naučili dělat tyto věci bez Ducha a vsugerovávají je ostatním, kvůli jejich imitaci. Slyšeli jsme dokonce některé vedoucí, kteří žádali své posluchače, aby se jakkoliv duchovně projevíli, podle jejich přání. Co by na takový projev Ducha řekl asi Petr? Mnozí slibovali slona, ale byla z toho jen myš. Toto jsou však jen odpadlické náhražky za skutečný projev Boží moci.

Staré spolky, které zůstaly zabředlé v nepřátelských, zahořklých, frakčních postojích, si nikdy Bůh v dalším hnutí Ducha nepoužije. Dějiny se znovu opakují. Nemají pro to žádné předpoklady. Je nutné, aby se vytvořil „nový celek.“ Boží lidé jsou znovuzrození svobodní jednotlivci. Pouze ten, kdo byl na „hoře“, viděl nebeskou vizi a přijal ducha poslušnosti, je schopen se dostat přes strže a vyšplhat se bez strachu a pochybností k vítěznému cíli do hor. Potřebujeme lidi, kteří by byli „plní víry a Ducha svatého,“ kteří by pomohli lidem zvítězit.

Vážme si naší krví-vydobyté svobody v Duchu svatém. Prvotní církve to ztratila a duchovně upadala, až se ocitla v „době temna,“ kvůli tomu, že byla zneužita díky kompromisu se světskou a církevní mocí. Historie se opakuje. Čeká nás „doba temna,“ pokud nebudeme schopni přijmout toto varování. „Nezaplétejte se znovu do otrockého jha.“

10. KAPITOLA

PROSBA ZA JEDNOTU

Dr. Philip Schaff, velmi známý učenec, naštěstí řekl: „Rozdělené části křesťanského světa se stejně nakonec spojí v daleko hlubší a bohatší harmonii, jejíž strůjcem bude samotný Kristus. Prostřednictvím Něho, a v Něm, se jednou všechny teologické a historické problémy vyřeší. V nejlepší případě lidská kréda jsou jen přibližným a relativně přesným vystižením zjevené pravdy a možná budou zdokonalena postupnou známostí církve, zatímco Bible zůstane dokonalá a neomylná. Kterékoliv stanovisko, které zdůrazňuje autoritu určitého vyznání či učení je neprotestantské a v podstatě pokatoličtění.“

Vydavatel časopisu „Friend of Russia“ („Přítel Ruska“) píše: „Boží lid se nikdy nespojí na základě lidských kréd či vyznání a kázně. Jsou příliš úzkoprsá a proměnlivá. My máme základ, který je dostatečně velký pro všechny. Samotný Kristus je tím základem. Veškerý Boží lid v Kristu je jeden, bez ohledu na jeho původ rasy, barvy pleti, společenského postavení či vyznání.“

Jakýsi významný kazatel z prominentní církve, která nepatřila mezi letniční, nedávno oslovil „pokřtěné“ křesťany. Řekl: „Když se díváme na dnešní rozdělenou církev do různých sekt, kam sešlo mnoho lidí, nikdo z nás si stejně nedovede představit, jak naše unavené duše křičí po té původní lásce a nikdy nezískáme svět na základě něčeho jiného. O prvotních křesťanech se říkalo, když je viděli pohané: ‚Podívejte, jak se (tito) křesťané mají navzájem rádi!‘ Zatímco se rozdělujeme do sekt podle vyznání, ismů a doktrín, naše láska hyne, naše církve budou prázdné a náš lid skončí v zatracení. Vaše nádherné letniční dílo, tak přeplněné zaslíbeními, které Bůh předem připravil, aby se stalo a naplnil naše duše a podivuhodně je pokřtil Duchem svatým, je rozbito, oloupeno a zničeno kvůli nedostatku lásky.“ Není toto strašné obvinění?

Eric Booth-Clibborn, jeden z našich spolupracovníků, který nedávno zemřel v Africe, napsal: „Náš požehnaný Spasitel se před svým modlitebním zápasem v Getsemane vroucně modlil, aby Jeho učedníci mohli být jedno, jako byl On jedno se Svým Otcem. Po tu dobu, co církev bojovala proti pohanským duchovním silám útočícím ze světa, do té doby byla čistá a jednotná, avšak jakmile v tomto boji začala prohrávat, boj s temnými silami se přemístil z míst za hranicemi církve do jejího lůna. Nastaly velké spory a strkanice. Ekumenické rady začaly záměrně volat po míru a jednotě, avšak nezmohly nic, akorát zneuctily a zkompromitovaly Kristovo jméno skrze nenávisť a rozkol, který nastal mezi nimi. Byl jsem na mnoha místech, kde letniční ‚zaseli své símě.‘ Zaměstnávali se jen tím, jaké právo si vůči nim může nárokovat jejich bližní a pokračovali v několika oblíbených tématech či učeních. Proto, aby dokázali, že se jejich bližní mýlí, tvrdili, že se všechny nesrovnalosti vyřeší, jakmile budou pokračovat dál ve svém tažení.“

Někdo řekl: „V den boje jeden s druhým táhnou dohromady a prožívají tentýž pocit, který povzbuzuje jejich srdce; po vítězství se však rozdělují.“ Toto je až příliš trpká pravda o Božím lidu.

Krátce po první světové válce byl německý císař vyznamenán s nápisem na metálů, kde bylo na obou dvou stranách napsáno: „Neznám žádnou jinou společnost, znám jen Němce.“ „Kráľ zavolal a všichni přišli.“ Neměla by církev být alespoň trochu moudrá?

John Wesley napsal tyto řádky: „Jsem nemocný z názorů. Pošlete mi pokorného, mírného člověka, který by miloval Boha i člověka; člověka, který by byl milosrdný a nesl věčné ovoce, aniž by byl přijímač osob a nebyl pokrytec. Ať má duše je spřízněna s takovými křesťany, ať jsou kdekoliv a mají jakékoli názory. „Kdokoliv činí vůli mého Otce, ten je můj bratr.“

Wesley ve svém článku, který byl namířen proti náboženské nesnášenlivosti, napsal: „Slepý fanatismus je až příliš silná návnada, aby se na ní někdo nenachytil, anebo abychom si ho neoblíbili, ať už z hlediska naší denominačnosti či našich názorů. Jak neochotně lidé přiznávají, že by mohlo být něco dobrého v těch, kteří nesouhlasí se všemi věcmi, které dělají. Nesmíme jen omezeně hledět na to, co Bůh začal konat v našem společenství, ale měli bychom se radovat z každé dobré věci, ať už se objeví kdekoliv.“

Wesley znovu napsal: „Neměli bychom být všichni jednoho srdce, ačkoli nejsme jedné mysli? Určitě bychom měli. Byla doba, kdy všichni křesťané byli jedna mysl a jedno srdce; byla s nimi tak úžasná milost, když byli poprvé naplněni Duchem svatým. Avšak žádné nepřátelství není tak záluďné a nesmiřitelné jako to, které je důsledkem rozdílných názorů v církvi.“ Jaký to děsivý výrok, přesto však pravdivý.

Obnovení jednoty církve, tak jak tomu bylo na počátku, bylo bláhovým snem mnohých ušlechtilých lidí, kteří v křesťanské éře žili. Melancthonovým známým výrokem bylo: „V podstatných věcech jednotni, v nedůležitých svobodni, ve všech věcech se projevujeme svojí láskou.“ Melancthon se ve své době neustále snažil o sjednocení Kristova těla. Slyšíme, jak někteří křesťané tvrdí, že se to nikdy nestane. Pak budeme muset odmítnout poslední

modlitbu našeho Spasitele v 17. kp. Jana. Možná, že by jen pár věřících vyznalo, že by je Pán mohl znovu obnovit v tomto správném křesťanském duchu. Pokud bych nemohl být napraven já, proč ne můj bratr? Jsem snad mnohem nadějnější „případ,“ než je on?

Už jen jako samotný historický fakt úsilí sjednotit církve, slouží příklad Greek Orthodox Church, která se v roce 787 po Kristu od 7. ekumenického koncilu těšila na osmé shromáždění Ekumenické rady (ke které dosud nedošlo), kde měly být řešeny všechny sporné otázky veškerého křesťanství. Ví, že by ji měli uspořádat.

Je nám řečeno, že když generál Allenby dobyl Jeruzalém, nevěděl, co udělá se svatým hrobem církve. Nemohl najít skutečnou křesťanskou radu či výbor, kterému by tento objekt svěřil pod jeho správu. Křesťanské sekty se tam navzájem velmi nenávidí. Je tam jen tucet z nich, kteří se schází společně a uctívají Boha pod jednou střechou. Proto byl rozhodnut, že pověří jakéhosi starého Muslima, který vypracuje program pro bohoslužby těchto různých sekt a zabrání tak tomu, aby se navzájem nepozabíjeli ve své slepé náboženské horlivosti (věc, která se tam často děje). Za starého režimu tam turecká stráž udržovala pořádek. Tento starý Muslim posměšně vypráví návštěvníkům, že je tam proto, aby zabránil tomu, aby se křesťané navzájem nepozabíjeli a rozhodně nelže! Může někdo z nás říct, jak dlouho potrvá, než tento Muslim jednoho dne uvěří?

V historických záznamech se dočteme o křížáckých výpravách ve Středověku. Píše se o nich toto: „Zbožní poutníci vstoupili pokorně a naboso za jeruzalémské zdi, kde pálili Židy v jejich synagogách a polévali s krví tisíců posvátná místa, kdekoliv vstoupil v minulosti Kniže pokoje.“ Není divu, že Židé nejsou dosud spaseni? Pomyslete na „pogromy“ v Rusku, které uspořádala Greek Orthodox Church proti Židům. Státní církev v Evropě už po několik století, kdykoliv začne narůstat, především co do počtu horlivců, slibuje, že vyhladí Židy.

Někdo řekl: „Nikde není vidět tolik hněvu a zaujetí jako při náboženských debatách.“ Zůstává také holým faktem, že v žádné části světa nebylo tolik hrozných válek než mezi křesťany. Jedna z nich se právě stala minulostí. Tyto všechny věci se nás bezprostředně týkají a jsou pro nás odstrašující vizitkou, aby všichni věděli, že máme Kristova ducha, a ne ducha náboženství. Někdo také prohlásil, že „frakce jsou nelítostné a co podnikají více jejich vzrušení než vztek.“ Mnoho lidí si v náboženství skutečně myslí, že „výsledek ospravedlňuje to, jakými prostředky byl dosaženo.“

Luther ve své době takto píše o duchu nejednoty mezi různými sektami a částmi římskokatolické církve: „Kněží, mniši a laikové se nenávidí více navzájem, než křesťané nenávidí Turky. Každý se drží své sekty a pohrdá všemi ostatními. Kristova jednota a láska se vytratila.“ Z tohoto pohledu se na to díval Luther.

Historik D'Aubigne, když psal o reformaci ve Švýcarsku, říká: „Počet dominikánů, augustínů a kapucínů, kteří se tak dlouho nesnášeli, se snížil do takové míry, až začali z nutnosti žít dohromady (kvůli chudobě); pro tyto chudé mnichy to byla předchůť pekla.“

Na koncilu, kde se nakonec sešli Luther a Zwingli, Zwingli prosil Luthera, aby se usmířil se švýcarskými reformátory. „Vyznejme, řekl, naši jednotu ve všech věcech, kde se shodujeme a ve zbývajících věcech pamatujme na to, že jsme bratři. Mezi církvemi nebude nikdy klid, i když se budeme snažit zachovávat hlavní učení víry, ale budeme tvrdit, že se nemůžeme lišit v druhořadých věcech.“ Luther byl v tomto ohledu velmi opatrný, než na něco přistoupil a v důsledku jeho přísné a výrazné povahy, začal mít melancholické a zoufalé stavy, ve kterých si myslel, že ho opustil samotný Bůh a určitě ho v tom občas nechal. Láska je ve své podstatě vlastním mstitelem a Luther porušil toto důležité pravidlo. Toto je stejný problém mnoha kazatelů, kteří občas trpí velkými depresemi. Je to zákon odplaty, který dopadá na jejich vlastní hlavy. Když se Zwingli a Luther posléze dohodli, byli překvapeni, když zjistili, v kolika věcech se shodli. O co lepší by to bylo v dnešní době, kdybychom se snažili najít co nejvíce věcí, na kterých bychom se mohli shodnout, namísto toho, v kolika se rozcházíme.

H.L. Hastings napsal toto: „Zdá se, že už věky věků je oblíbeným ďáblovým nápadem dávat přezdívku a tak rozdělovat a pronásledovat Boží lid, za jejichž jednotu se Spasitel tak vroucně modlil.“ John Bunyan byl velmi lidový. Napsal: „Protože toužíte vědět, jakým jménem si přeji být nazýván, chtěl bych, pokud mě Bůh bude považovat za toho, kdo si to zaslouží, aby mě nazval křesťanem, věřícím, nebo kterýmkoliv jiným jménem, které schválil Duch svatý. Avšak, pokud jde o takové frakční názvy jako jsou např. anabaptisté atd., věřím, že nepochází z Jeruzaléma ani z Antiochie, ale spíše z pekla a Babylonu, protože většinou končí rozdělením, „a poznáte je po ovoci.“

Hastings dále píše o duchovním stavu prvotní církve krátce po jejím pádu: „V dávných dobách, když lidé, jejichž království bylo z ‚tohoto světa,‘ převzali autoritu nad Božím stádem, založili organizace, ve kterých politika byla mocnější než zbožnost a kde víra, která namísto prostřednictvím slyšení Božího slova, přicházela z rozhodnutí koncilů a z úředních nařízení despotů, atd.“

Hastings se také zmiňuje o Jamesovi Murdochovi, autorovi syrského překladu Nového zákona: „Vzepřel se v klidu všem sklonům k extrémům s moudrou prozíravostí zdůraznil věčné principy a oddělil je od forem světských slovních výrazů a důkladně se zbavil tradičních pout a pohledů, které vystihují téma ze všech možných hledisek a

zůstal co nejvíce věrný pravdě a spravedlnosti. Sporné otázky menšin, většin a politiků pro něho nebyly podstatné.“

O Frythovi, jednom z prvních reformátorů, se říká: „Namísto toho, aby šířil své názory a rozdělával, žil jen podle spasitelné víry a napomohl tomu, aby zvítězila skutečná jednota. Toto, „jak poznamenává historik,“ je známkou velkého Božího služebníka.“ Máme „se vážností obhajovat“ základní spasitelné principy evangelia, a ne se přít kvůli nepodstatným oblíbeným teoriím.

Cranmer, další z reformátorů, nepřijal konkrétní učení určité skupiny či doby, avšak měl zcela svobodnou a vyrovnanou mysl; vzal do úvahy v klidu všechny názory a porovnal je s Biblií jako se svým hlavním měřítkem.

Jak odlišný charakter měli lidé v těchto dobách, na rozdíl od toho, kterým se vyznačuje až příliš mnoho lidí v dnešní době. Je o něm řečeno: „Neklidná povaha, neschopná důvěřovat čemukoliv, vždy se snažící o něco nového, stala se trápením pro všechny okolo. Její přirozenou vlastností je zmatek; vypadalo to, jako kdyby se narodila pro hádky, a když nemá žádného odpůrce, obává se všech svých přátel.“

Někdo v nedávné době napsal: „Je zcela běžné číst v novinách takovéto výroky: ‚Jen sjednocení lidé uspějí.‘ Je také velmi běžné, číst něco takového v letničních novinách: ‚Bratři jsou pozváni, aby se přijali navzájem a sjednotili.‘ Jaký je rozdíl, ptá se pisatel. A odpovídá: ‚Žádný, až na to, že se jedna z těchto událostí stala ve světě a ta druhá se přihodila mezi křesťany.‘“

Každé nové rozdělení či nově založené společenství z ostatních členů církve je pro svět kompromitujícím svědectvím o jednotě Kristova těla a pravdivosti evangelia. Velké množství lidí se raději sklání a uctívají doktrínu než Krista. Můžeme říct, že skutečně největším důkazem pro svět o tom, že se křesťané nemohou sjednotit, je mnoho sekt. Napsaná vyznání jen slouží k tomu, aby zveřejnila skutečnost, že nerozumíme Božímu slovu a nejsme schopni se na Něm shodnout. Je tedy tak těžké Božímu slovu porozumět? Ti, kteří stanovují určitá neměnná kréda, zabráňují dalším, aby se nemohli dostat kupředu.

O mocném evangelistovi, Charlesu G. Finneyem, se říká, že „ukul svoji teologii na kovadlině modlitby ve své vlastním srdci.“ Nebyl ovlivněn názory a poměry své doby.

V dnešní době Duch svatý působí proto, aby sjednotil věřící tak, aby se stali „jedním tělem,“ aby byla zodpovězena Ježíšova modlitba, „aby svět uvěřil, že jsi mě poslal.“ Avšak křesťané jsou raději připraveni sloužit určitému řádu či spolku a snaží se prosadit jeho náboženské, sobecké zájmy. Boží lid je uvězněn v denominačních klecích. „Chyba vždy vede k militantní exkluzivnosti. Pravda se vždy sklání, aby mohla umýt křesťanovy nohy.“ Při návštěvě současných letničních modliteben by si možná někdo pomyslel, že sem nepatří jednoduše proto, protože se úředně nesloučily s žádnou konkrétní křesťanskou odnoží či spolkem. Tyto věci by se neměly stávat. „Všichni jsme totiž byli v jednom Duchu pokřtěni do jednoho těla.“ – 1. Kor. 12:13. Měli bychom být jako jedna rodina, ať už se scházíme, v kterémkoliv Božím domě.

Patříme do celého Kristova těla, ať už na nebi či na zemi. Boží církev je jen jedna. Hroznou věcí je jít a rozčlenit „Kristovo tělo.“ Jak bláznivé, bezbožné a titěrné odlišnosti mezi křesťany budou odhaleny ve světle věčnosti. Kristus je naším hlavním tématem, a ne nějaké učení o Něm. Evangelium ukazuje na Něho. Vyvyšuje Krista a ne nějakou doktrínu, atd. „Poznávat Krista“ je alfou a omegou křesťanské víry a života.

„Církev byla při svém zrodu společenstvím bratří, kteří byli vedeni několika z nich.“ – D'Aubigne. „Vy si ale nenechte říkat ‚Rabbi‘, protože máte jednoho Učitele, Krista, a vy všichni jste bratři.“ – Mt. 23:8. Máme až příliš mnoho ducha „údcovství.“ To rozděluje „tělo“ a odděluje od sebe navzájem jednotlivé věřící.

Vracíme se však nazpět – po pádu prvotní církve – k jednoduché lásce a jednotě do „jednoho Kristova těla.“ Toto je nepochybně církev, pro kterou si Kristus přijde, která bude „bez poskvrny ani vrásky nebo cokoli takového.“

DODATEK A

AZUSA STREET V LOS ANGELES TIMES

18. dubna roku 1906 byly uveřejněny první zprávy o Azusa Street v Los Angeles Times. Bylo to na první straně deníku. Tato „hanebná“ stránka, podle Bartlemana, kterou vytiskly noviny „přilákala ještě více lidí.“

Slova, která popisovala shromáždění – „podivná,“ „fanatická,“ „neuctívá,“ „šílená,“ „divoká“ – naznačují s jakým opovržením psal světský tisk o prvních letničních. Byl to typ zpráv, nad kterým se Bartleman, ať už jako solidární pozorovatel a účastník shromáždění, snažil zvítězit. Z jejich hlediska letniční tvrdili, že reportéři uvěřili, jakmile uslyšeli ty, kteří na ulici Azusa uctívali Boha v „jazycích,“ jak mluví jejich rodnými jazyky z Evropy.

V následujícím příběhu reportér správně usoudil, že jde o „novou náboženskou sektu v Los Angeles.“ Uveřejněné proroctví na konci článku o tom, že brzy přijde „velká katastrofa“, se bezprostředně naplnilo.

Následujícího dne byla Kalifornie zasažena nejničivějším zemětřesením v lidské historii. Nicméně, třebaže Los Angeles prožilo šok, její sesterské město, San Francisco bylo téměř srovnáno se zemí. Den poté, když se objevil tento článek, 19. dubna roku 1906, v hlavních zprávách, Times začaly hlásat, že se „zemská kůra“ odtrhla od San Francisca. První letniční byli do značné míry spojováni s tímto zemětřesením jako ti, kteří prožili „duchovní zemětřesení“ na ulici Azusa.

Podivné bábelské jazyky Nová sekta fanatiků na obzoru Divoký výjev minulé noci na ulici Azusa Zbožné zvatláni sestry

Vydechují zvláštní zvuky a mlátí hubou vyznání víry, kterým by žádný smrtelník, jak se zdá, neporozuměl – nejnovější náboženská sekta začala působit v Los Angeles. Shromáždění se konají v polozřícené chatrči na ulici Azusa, poblíž ulice San Pedro a zasvěcenci podivinského učení praktikují nejfanatictější obřady, kážou nejdivočejší teorie a přivádí se do stavů vzrušujícího šílenství v jejich zvláštní horlivosti.

Tato shromáždění navštěvují barevní i bílí a večery jsou v této čtvrti velmi odporné, když je slyšet věřící, kteří volají do nebe a věnují svůj čas tomu, že se zmítají dopředu a dozadu ve vysilujících postojích při modlitbě a ponížených prosbách. Tvrdí, že mají „dar jazyků“ a říkají, že té spleti jazyků rozumí.

Takové záražející tvrzení dosud nikdy nevyřkla žádná skupina fanatiků, a to i v Los Angeles, které je místem téměř nesčetných věrouk. Noví pámbíčkáři se chovají podle „posvátných principů“, pokud ne neuctivě, tak velmi otevřeně, jak se o tom zmínil jakýsi ortodoxní věřící.

Strnulé vyzývavé oko

Starý černošský exhortátor, slepý na jedno oko, je hlavním vedoucím tohoto spolku. Starý muž, který upřeně hledí se svým strnulým okem na některé nešťastné bezvěrce, vzrušeně vykřikuje své výzvy a pobízí lidi k odezvě. Kletba je vyřčena nad kýmkoliv, kdo se opováží popírat kazatelovy výroky. V jedné své velké ruce drží miniaturní Bibli, ze které přečte po určitých intervalech jedno či dvě slova – rozhodně ne více. Po hodině povzbuzování svých bratří jsou přítomní vyzváni, aby se shromáždění zúčastnili „modlitbou, písní či svědectvím.“ Pak začíná divoký zmatek a rozum zůstává stranou, především pak u těch, kteří jsou „naplněni duchem,“ ať už následuje cokoliv.

„Ju-ou-ou-lou-lou se začíná mísit s blou-ou-ou-bou-lou,“ křičí stará černošská „máma“ v šílené náboženské horlivosti. Kývá divoce rukama okolo sebe a pokračuje ve svém zcela podivném proslovu, který vychází z jejich rtů. Jen pár jejím slovům se dá rozumět a většinu jejího svědectví jsou fanatická směsice slabik, kterým tento spolek naslouchá s velkou bázni.

Nechte jazyky vyjít ven

Jedno z nejdivočejších shromáždění se konalo minulý večer a atmosféra nadšení zachvátila všechny přítomné, kteří pokračovali v „uctívání“ téměř do půlnoci. Starý exhortátor pobízel „sestry“, aby dovolily „jazykům vyjít ven“ a ženy začaly dělat strašný povyk ve své náboženské horlivosti. Následkem toho plnoštíhlá dáma byla tak zaujata nadšením, až téměř omdlela.

Další žena černé pleti, ač nezastrašena bázlivým postojem jiné černošky, která začala uctívat, skočila na podlahu a začala něco živým způsobem gestikulovat, co se postupně změnilo v mumlání nesrozumitelných modliteb, kterým nebyly ničím jiným než pohoršením.

„Mluví jinými jazyky,“ oznámil vedoucí v kajcném šepotu, „pokračuj sestro.“ Sestra pokračovala do té doby, dokud nebylo nutné ji pomoci se posadit na sedadlo, kvůli její naprosté vyčerpanosti.

Gold mezi nimi

Mezi „věřícími“ je prý člověk, který tvrdí, že je židovský rabín. Říká, že se jmenuje Gold (Zlato) a tvrdí, že zastával ty nejvyšší pozice v největších synagogách ve Spojených státech. Minulý večer vyprávěl různorodé společnosti, že je velmi známý mezi židovskými lidmi v Los Angeles a v San Franciscu a odvolával se jménem na místní občany vysokého společenského postavení. Gold tvrdí, že byl zázračně uzdraven a stal se konvertitou nové sekty.

Další řečník měl vidění, ve které viděl lidi z Los Angeles, jak v mohutných davech jdou po cestě do zatracení. Prorokoval hrůzostrašnou zkázu tohoto města, pokud jeho občané neuvěří podle principů nové víry. (Los Angeles Times, 18. dubna roku 1906, str.1.).

DODATEK B

AZUSA STREET VE WAY OF FAITH

Následující článek, je vypsán z knihy George F. Taylora, jejíž název je Spirit and Bride (Duch a nevěsta), která byla uveřejněna v Dunnu, Severní Karolíně v září roku 1907. Taylor byl metodistou, který se v lednu roku 1907 stal letničním díky službě Gastona B. Cashwella, který navštívil Azusu Street ve stejné době, když začala Way of Faith o ní uveřejňovat články.

První článek, který napsal A.H. Post, se zmiňuje o nestranném pohledu místního obyvatele na současné dění v Los Angeles. K údivu všech pentakostalismus byl rozšířen a znám před koncem roku 1906 v Číně, Indii, Africe a dokonce v Jeruzalémě.

První, kdo se zmínil o tom, že misionáři začali mluvit cizími jazyky „s naprostou dokonalostí,“ byl Charles Parham v Topece roku 1901, Kansas. Tento výrok pomohl potvrdit správnost, ověřené zkušenosti mluvení v jazycích, mnohým Bartlemanovým čtenářům. Až o něco později letniční začali učit tezi, že jazyky jsou možná řeči „andělských bytostí.“ Třebaže první letniční misionáři očekávali, že budou kázat v jazyku lidí, ke kterým byli poslání, aniž by se ho naučili, většina jejich pokusů skončila nezdarem a museli se naučit novou řeč daleko konvečním způsobem.

Druhý článek je od nejmenovaného autora. Je zcela pravděpodobné, že to je jeden z nejbližších očitých svědků Azusa Mission, jak bylo zřejmé během prvních měsíců probuzení. I kdyby tyto články nepsal Frank Bartleman, představují takový druh zpráv, který zaujal pozornost celého křesťanského světa.

Protože bydlím v Los Angeles, jsem dojat tím, že Vám mohu napsat o Božím díle, které je všude zcela zřejmé... Na začátku tohoto roku (1906) Bůh poslal tři pokorné křesťany z Texasu do Los Angeles, kteří po svém příjezdu se začali scházet s několika dalšími, aby hledali křest v Duchu svatém. Hledali se vši vroucností a snažili se poznat Boží vůli v denním studiu Božího slova a vydávali se Mu proto, aby je zcela naplnil Sám sebou pro službu ostatním. Avšak bylo jen pár těch, kteří sympatizovali s tím, co ostatní nazvali novým učením, proto se tato malá skupinka musela přestěhovat na jiné místo, kde by mohla pořádat svá shromáždění, avšak jen s jediným záměrem: hledat bez přestání Pána kvůli Otcovu zaslíbení. Tato skupinka byla tak upřímná a vytrvalá v mnohých pústech, ve kterých pokračovala ve dne v noci po několik dnů, až jejich den nakonec přišel a najednou, tak jako na den letnic, Duch svatý na ně sestoupil a naplnil je a všichni začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. Avšak toto mluvení v jiných jazycích nebylo všechno, co přijali, protože byli naplněni všelikou plností Boží a všechny další doprovázející jevy letnic se začaly projevovat. Může kterýkoliv nezaujatý člověk pochybovat o původu této podivné moci, když tyto pokorné Boží děti na Něho očekávali a hledali Ho. Toto byl skutečně den malých začátků a byl jím jen v porovnání se zaslíbením pozdního deště, který má být daleko silnější než ten předchozí... Během těchto pár měsíců v období modliteb a pústů jen malá skupinka křesťanů přijala dlouho tak hledanou a očekávanou průtrž z nebes a Ježíš je křtí svým Duchem až do této chvíle (15. října roku 1906); toto Boží dílo se rozšířilo do všech končin země, až zasáhlo do poloviny celý svět. Mnozí lidé různých věkových skupin a ras, různých společenských postavení a schopností, od nejmladších až po přestárlé, vzdělaní a neučení, jeden vedle druhého přijímají křest v Duchu svatém. Bůh odtud poslal ty, kteří se stali Jeho živými svědky a cestovali tisíce mil přes celý kontinent až k pobřeží, dále ty, kteří cestovali až do Číny, Indie, Afriky a Jeruzaléma– a každý z nich je schopen mluvit v kterékoliv řeči lidí, ke kterým je Bůh posílá; mluví dokonale jazykem, který jim daroval samotný Bůh. (A.H.Post, pro Way of Faith, 8. listopadu roku 1906).

Centrem tohoto Božího díla je stará dřevěná metodistická modlitebna, která byla určena k prodeji a zčásti vypálena, pak opravena s plochou střechou, rozčleněna v přízemí do dvou bytových jednotek. Je bez omítky, jednoduše nabílená vápnem na tvrdém prkenném podkladu. V horním patře je dlouhá místnost, kde jsou židle a tři prkna vyrobená z kalifornského sekvoje, které leží na svých koncích k židlím bez opěradel. Toto je letniční „horní místnost,“ kde posvěcené duše hledají plnost letnic a vychází ven, zatímco mluví v jiných jazycích a žádají o starodávnou pravomoc k „novému vínu.“ Jsou tam také dva menší pokoje, kde se vzkládají ruce na nemocné a „oni se uzdravují,“ tak jako za starých časů. Pod těmito místnostmi je pokojíček 40×60 stop, který je přeplněn nepotřebnými věcmi: zadními konci židliček, lavic a sedaček bez opěradel, kde sedí zvědaví a horliví lidé, kteří naslouchají podivným zvukům, písním a povzbudivým slovům z nebes. Na konci, uprostřed velké místnosti je umístěna krabice, která je pokryta bavlnou, kterou by vetešník ohodnotil za 15 centů. Toto je kazatelna, ze které je slyšet to, co bratr Seymour nazývá starým dobrým pokáním, starým dobrým odpuštěním, starým dobrým

posvěcením, starou dobrou mocí nad ďábly a nemocemi a starým dobrým „křtem s Duchem svatým a ohněm.“

Shromáždění začínají v deset hodin každé ráno a pokračují až téměř do půlnoci. Třikrát denně probíhají shromáždění s výzvou k pokání a víře. Lavice pokání je sestavena z prken, které leží na dvou židlích uprostřed místnosti, a kde Duch svatý sestupuje na muže a ženy a děti starým letničním způsobem, jakmile prožijí skutečnou čistotu v srdci. Pyšní kazatelé a „laici-všeználcí,“ kteří jsou zaneprázdnění a nadmuti všemi druhy různých teorií a věrouk přijeli ze všech částí země, pokořili se a poklekli, ne na oko, aby se neřeklo, ale na slamníky a změnili své názory a začali plakat, vědomi si své vlastní prázdnoty před Bohem a poníženež prosili, aby byli „oblečeni s mocí z výsosti“ a každý upřímný křesťan přijal podivuhodného Ducha svatého, který do nich vstoupil; naplnil je a rozechvěl, rozehrál a oživil jejich fyzickou schránku i jejich duševní schopnosti a dosvědčoval Svoji přítomnost tak, že používal jejich ústa a hlasivky, když začali mluvit v „nových jazycích.“ (Článek v časopisu Way of Faith, 11. října roku 1906, (možný autor Frank Bartleman).

DODATEK C

AZUSA STREET V NAZARENE MESSENGER

Třebaže žil a sloužil poblíž Azusa Street, Phineas Bresee, generální superintendent a zakladatel Church of the Nazarene, si vůbec nevšímal probuzení v (oficiálním) nakladatelství své církve, Nazarene Messenger, až do prosince roku 1906.

Nemáme žádný důkaz o tom, že by Bresee navštívil kterékoliv shromáždění na ulici Azusa, ačkoli určitě slyšel z první ruky mnoho zpráv o těchto shromážděních. Celkem vzato, Bresee chtěl objektivně připsat všechnu čest a chválu kvůli těmto shromážděním svým kolegům z hnutí svatosti, kteří četli z velké vzdálenosti Bartlemanovy květnaté zprávy.

Bresee považoval shromáždění na ulici Azusa, jako nově vytvořenou skupinu z lidí hnutí svatosti, kteří sešli na scestí. Hlásat nový křest v Duchu svatém pro Breseeho znamenalo popření „druhého požehnání“ svatosti, kterou mnozí hlásali už několik let. Proto lidé, kteří uctívali Boha na ulici Azusa, nikdy nebyli na prvním místě posvěcení, nebo „ztratili to, co Bůh vykonal v jejich srdcích.“

Následující článek, který napsal Bresee, byl uveřejněn v Nazarene Messenger 13. prosince roku 1906, str.6(sv.XI.č.24).

Dar jazyků

Před několika měsíci mezi některými lidmi černé pleti v tomto městě, kteří se po určité době znovu spojili s bílými, začalo něco, co by se dalo nazvat „dary jazyků.“ Shromáždění se konají ve velké pronajaté budově na ulici Azusa. Samozvaný dar jazyků není jedinou zvláštností těchto shromáždění, ale mnohem více fyzická cvičení různého druhu, včetně vzkládání rukou. Shromáždění zaujala pozornost některých lidí, především pak takové, kteří ustavičně hledají něco nového. Nezmínili jsme se o této věci v Messengerovi, protože se nedomníváme, že je dostatečně důležitá proto, aby vyžadovala pozornost nezasvěcených. Uvědomili jsme si, že všichni lidé musí vědět, pokud to bude nutné a bude v tomto městě s takovým úspěchem pokračovat to, že jsou věřící posvěcováni a hříšníci získáváni, avšak je to doprovázeno fanatismem a podporováno heretickým učením, že by bylo velmi nevhodné přikládat této věci větší význam a poskytnout této věci výsadu veřejné rozpravy.

Avšak někteří zasvěcení lidé, kteří mají důvěru vydavatelů na východě Spojených států, dostatečně zajistili uveřejnění toho, co napsali a udělali díky svým bombastickým výrokům z těchto věcí senzaci, a kvůli lidem z velkých vzdáleností a těm, kteří nám o tom napsali, jsme se rozhodli, že by bylo moudré o tom napsat pár řádků.

Místně je tomu přisuzován malý význam, ať už jde o jejich množství nebo duchovní sílu. Namísto největšího hnutí v dějinách, jak se alespoň prezentují v Los Angeles, jsou zcela nejmenším. Mělo to a má to na duchovní život tohoto města takový vliv, asi jako když hodíte malý oblázek do moře, avšak i když mají malý vliv, zdá se, že jejich činnost je velmi škodlivá, a ne prospěšná. Nezdá se jen, že se projevují fanatickými výstřednostmi, ale snaží se hlásat takové mylné a heretické věrouky, které nemají nic společného s Duchem pravdy.

Zdůrazňují dva důležité principy, o kterých tvrdí, že se jimi liší od ostatních, tj. že křesťané jsou posvěceni předtím, než přijmou křest v Duchu svatém, křtem, který je darem moci pro toho, kdo žije posvěceným životem, a že prvořadým a nutným důkazem křtu musí být dar mluvení v jazycích.

Pokud jde o to, až kam jsme dospěli při našem pozorování, nebo co jsme poznali po důkladném odborném zkoumání, tvrdíme, že mluvení v jazycích nejsou ničím jiným než žvatláním, nesmyslným mumláním, aniž by tomu rozuměli ti, kteří žvatlají, nebo ti, kteří to slyší. Při několika příležitostech, když se kazatel nebo někdo další snažil tyto skřeky vyložit, byl to jako obvykle naprostý zmatek.

Kdyby tuto věc dělalo pár chudých lidí, kteří se tím nechali svést, nic bychom nenamítali, avšak mezi inteligentními, věrnými a spolehlivými křesťany tohoto města tato věc nemá odůvodnění.

Překvapilo nás, že uznávané noviny veškerou veřejností, věří nemyslitelným, přehnaným výrokům, pokud jde o takovou věc, aniž by se předtím snažily dozvědět, zda-li je na tom něco pravdy nebo není.

Cokoliv, co nepochází ze starého dobrého stylu úplného posvěcení – prostřednictvím pravdy, skrze Jeho krev, prostřednictvím křtu s Duchem svatým a ohněm, který zcela odděluje a pálí veškerý plevel tělesnosti a pak přebývá v člověku, aby ho vyučoval, vedl ho a zmocňoval – může být zastaveno a pečlivě zkoumáno předtím, než je tomu projevena důvěra, nebo je tomu poskytnut veřejný souhlas.

Existuje méně či více lidí, kteří jsou ve svých prožitcích neuspokojeni a kteří nebyli nikdy zcela uspokojeni, nebo se z jejich srdcí vytratilo dílo milosti; kteří se pachtí ve své naději za výstředními nebo zázračnými věcmi ke své vlastní škodě.

Lidé, kteří prožívají nádherné a uspokojující zážitky, které jim v srdcích prostřednictvím Ducha svatého zjevuje Kristus, netouží po cizím ohni, ani se nehoní za každým domnělým darem, ani nejsou zmítáni každým větrem učení. Pokoj a mír je jen na starých cestách, kde Duch svatý poskytuje duši zřetelné svědectví o Jeho očišťující moci a přítomnosti.